

Ấn kỉ của lão hồ

Đường Viên

Ấn kí cỦa lão hỔ

Nguồn : Bloghappybee.wordpress.com

Thể loại: Ngôn tình hiện đại, HE

Tình trạng bản gốc : Hoàn

Convert: Lue (Truongton)

Tác giả: Đường Quyên

Độ dài: 10 chương

Edit : TuyếtLiên

Beta: Bee.

Mục lục

Văn án

Tiết tử

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Kết thúc

Nham Hổ là một nam nhân tinh anh dũng mãnh nhanh nhẹn là người gánh vác cả một gia tộc có truyền thống. Quanh năm ẩn thân phía sau, nắm trong tay hệ thống bảo vệ, định vị toàn cầu. Không nghĩ tới một ký giả nhỏ bé, chẳng những có thể đột phá nặng nề phòng tuyến, còn cố gắng khiến cho hắn — “Hứng thú” ? !!!

Nếu nàng có bản lĩnh xông vào cấm địa của hắn, kế tiếp tựa phải có điều gì đó giác ngộ !!!!!

Mơ hồ còn trùng muốn trở thành ký giả, có thể hay không rất khó?

Thật ra thì rất dễ dàng — chỉ cần có thể đào được “Thần bí Nham Hổ” bí mật.

Đường Lê Nhi là có thể thực hiện mộng đẹp của nàng! Cho nên nàng trăm phương ngàn kế đến gần hắn, muốn lấy được trực tiếp tin tức, Không nghĩ tới, nàng có kế hoạch hoàn mỹ thuận lợi thực hiện thì nàng mới phát hiện, mình đã sớm là vật trong hũ của Nham Hổ thần bí...ư

Tối hôm qua trời mưa to tầm tã, mãi cho đến rạng sáng sắc nắng mới hiện lên. Mưa tạnh, ánh mặt trời mới có tinh thần phấn chấn ló ra đầu sau màn mây đêm, nghênh ngang chiếu vào bên trong một căn nhà, như chào buổi sáng.

“A — “

Ngáp, Đường Lê Nhi giống như con mèo nhỏ nằm gục ở trên bàn ăn, lười biếng nhìn ánh mặt trời từ cửa sổ thủy tinh chiếu vào. Bên trái là Đường tử- Đường Băng Nhi người mặc tạp dề, chuẩn bị bữa ăn sáng.

“Phanh” một tiếng, cái mâm nặng nề hạ xuống mặt bàn, làm cho Lê Nhi mí mắt giật giật mở mạnh to.

Cô xem thấy trước mắt trên bàn, chính là trứng ốp la cùng bánh bao — ở Đường gia, đây là bữa sáng mỗi ngày.

- Sáng sớm rời giường đã ngủ gà ngủ gật? Thật là

Đường Băng Nhi bất mãn nhìn em gái

- Ha hã. Cũng không phải là thường như vậy...mà .

Cười khúc khích hai tiếng, Lê Nhi lúng túng giải thích.

Trợn con mắt, Đường Băng Nhi làm ra vẻ giáo huấn:

- Em đã lớn như thế này rồi, vì sao học ở trường thì không chịu ghi chép bài giảng của thầy cô lại còn nằm lăn ra ngủ, như vậy sao có thể trở thành phóng viên chuyên nghiệp sao?

Đường Băng Nhi đã 25 tuổi, vóc người xinh đẹp uyển chuyển, nhưng cô luôn tiết kiệm ít tiền để cho em đi học, chính mình không dám tiêu pha. Tóc cài kẹp tăm nhỏ, áo sơ mi đơn giản, quần Jean làm cô so với tuổi trẻ hơn nhiều.

Nghe được đại tỷ răn dạy, Lê Nhi nuốt bánh bao trong miệng xuống, bĩu môi cãi chày cãi cối.

- Người ta đã rất nỗ lực a!

- Em nên học tập Hỉ Nhi 1 chút , em ấy tuổi mặc dù nhỏ, nhưng bất kể là diễn viên hay đạo diễn đều làm được, đứng trên sân khấu chưa từng một lần e sợ.

Đường Băng Nhi lắc đầu nói. Chị đang nói tới em gái nhỏ nhất nhà – Đường Hỉ Nhi

Hỉ Nhi rất đáng yêu, thông minh, mạnh bạo làm cho chị cả như cô cũng bớt lo lắng.

Nghe được đại tỷ nhắc tới cái kia tiểu ác ma tên, Lê Nhi đau lòng không dứt . Cô mặc dù so sánh với Hỉ nhi lớn hơn mấy tuổi, nhưng là Hỉ nhi khí chất áp đảo, từ nhỏ đã thích trêu cợt cô (Nhị tỷ) Ai oán chính là, rõ ràng là Hỉ nhi đang gây họa, nhưng em ấy cặp mắt mở to vô tội, để cho đại tỷ với quả đấm bất tri bất giác rơi vào mình. Cho dù sau này xin lỗi tuy vậy Lê Nhi cũng bỏ qua cho em út. Yêu tinh nhỏ đi học, một tháng mới trở về hai lần, cô cũng không cần mỗi ngày lo lắng đề phòng, an tâm nhiều.

Nghĩ đến ngày tháng đáng thương trải qua , Lê Nhi trợn to hai mắt linh động, không nói gì lên án đại tỷ thiên vị, oán giận nàng không nhìn rõ mọi việc.

- Cô bé đó muốn học tập và lấy ba mẹ làm tấm gương.

Thấy Lê Nhi vẽ mặt lên án, Đường Băng Nhi chỉ có thể lúng túng cười cười, quay đầu lại tiếp tục làm việc nhà. Thật ra thì cô cũng biết Hỉ nhi từ trước đến giờ thích giở trò quỷ, nhưng Đường Băng Nhi chính là mềm lòng, không lay chuyển được tiểu muội kỹ thuật diễn , làm Lê Nhi chịu không ít thiệt thòi. Bất quá, nhất định: tốt xấu cũng là tỷ muội sống nương tựa lẫn nhau nha

Dù sao Đường Băng Nhi dám thề rằng, nàng đối với hai em đều thương yêu, tuyệt sẽ không có thiên vị

Biết tỷ tỷ cố ý lãng chuyện khác, Lê Nhi thức thời dừng lại, không nói thêm gì đi nữa. Ngẩng đầu nhìn nhìn đồng hồ trên tường, phát hiện thời gian sắp muộn, Lê Nhi vội vàng đem trứng luộc vào. Đi trễ thì sẽ không xong với Vương tổng biên

- Đại tỷ, em muộn giờ, không còn kịp nữa!

Cô tùy tiện quệt quệt mồm, cuống cuống mang giày, chạy nhanh ra cửa

- Chờ một chút!

Đường Băng Nhi gọi em gái lại tay cầm ly thủy tinh, phải uống nước ép mới được đi!

Nhìn ly hỗn hợp nhiều loại rau quả, chấ lỏng xanh biếc. Lê Nhi mặt đầy biểu cảm than thở

- Hôm nay có thể không uống ko?

Hôm qua em không ngủ được.Nàng hướng đại tỷ làm nũng

- Dĩ nhiên là không được, ta đặc biệt làm “nước ép rau tổng hợp Đường gia”Giọng nói đầy đe dọa

Cô không quen bạn trai, muốn chuyên tâm chiếu cố muội muội. Cho nên vì bảo bồi thân thể khỏe mạnh, Đường Băng Nhi tuyệt đối kiên trì.

Biết không cách nào tránh được , Lê Nhi thở dài, đi về phía trước, nhận lấy ly rau cỏ , miễn cưỡng uống xong.

- Kia Bye— ách, Bye.

Trong họng toàn rau cỏ, ngay cả nói chuyện cũng khó

Nhìn muội muội nghe lời, Đường Băng Nhi trên mặt hở ra nụ cười thỏa mãn.

- Cố gắng lên! Uống xong nước đặc chế rau cỏ, hôm nay nhất định sẽ mọi sự thuận lợi.

Còn chưa tới giữa thời gian nghỉ trưa , tổng biên tập “Báo Tin nhanh” đang trong phòng làm việc, truyền ra liên tiếp tiếng khiển trách.

Thật xin lỗi, thật xin lỗi, tôi lần sau nhất định sẽ không sai như vậy nữa.

Đường Lê Nhi đầu cúi xuống, sợ hãi hướng về phía người lãnh đạo nói xin lỗi.

Nhìn cái trán đã hói của Tổng biên tập trung niên này cũng đầy mồ hôi. Vương tổng biên tập, bất đắc dĩ nhìn Đường Lê Nhi, cô đã nhiều lần gây họa bây giờ thật không biết nên nói với cô cái gì cho tốt nữa.

Nàng mặc dù xinh xắn, lại có dáng người yếu đuối, trông mắt đen trong suốt , ngũ quan tinh xảo lại càng hoàn mỹ không tỳ vết. Bây giờ cho dù nàng ấy vì quá khẩn trương, tóc dài đã hơi rối , chân mày cau lại, trên mặt đeo mắt kính, nhưng nàng vẫn là lộ ra vẻ xinh đẹp động lòng người...Nếu như không phải là tình huống khiển trách nhân viên này, Vương tổng biên tập nhất định sẽ mở miệng an ủi nàng.

Bằng lương tâm nói, Đường Lê Nhi là hẳn chứng kiến khả năng, cũng như dung mạo chính là nguyên nhân nàng trúng tuyển.Bây giờ thời buổi cạnh tranh, người người tranh đoạt. Đường Lê Nhi đi làm đã được sắp đặt trở thành ký giả phong viên thần tượng, tương lai có thể thu được nhiều hơn tin tức trực tiếp. Không nghĩ tới, nàng nhìn trông thì đẹp mà không dùng được, trong đầu sợ rằng tất cả đều là hư không!

Chúng ta lần này thật mất mặt ! Cô làm sao có thể thành ký giả, cứ phỏng vấn viện trưởng làm trò mới, vù vù hỏi hấn câu

hỏi gốc gác, hôm nay viện trưởng có phải hay không không đến?

Nhớ tới đồng nghiệp khác cười mỉa, còn có thể khiến người ta giận dữ thật quá đáng mà, Vương tổng biên thực hận không được lập tức bóp chết tiểu mỹ nhân này.

Thật ra thì điều này cũng không có thể toàn bộ coi là lỗi của tôi, tôi làm sao mà biết viện trưởng vừa thay đổi người ...

Đường Lê Nhi ngập ngừng nói, trong lòng thật là cực kỳ ủy khuất. Nàng làm sao biết, quan viên chính phủ suốt ngày thay đổi người thần tốc vậy, hại nàng cũng không kịp nhìn tên!

Đúng a! Đây là lỗi của chính phủ, nhưng là cô nếu thân là ký giả, đối với thời sự phải nhạy bén quan sát, làm sao có thể luôn chậm nửa nhịp như vậy? Ngay cả quan viên quan trọng cũng không nhớ được mặt là sao? Vương tổng biên tập nhìn chằm chằm về mặt vô tội của Đường Lê Nhi.

Ta đã cho cô rất nhiều lần cơ hội, lần này thế nào tha thứ cho cô, cô ngay lập tức thu dọn đồ đạc rời đi.”

Vương tổng biên trong lời nói dường như phi thường đáng sợ, làm cho nàng can đảm tê liệt, dạ dày cũng bởi vì tin tức xấu, mà bắt đầu đau.

Không ! Xin cho ta thêm một lần cơ hội ! Ta sẽ tiến bộ mà .”

Thực là tàn nhẫn quá, dạ dày lại đang đau làm cho Đường Lê Nhi nước mắt không nhịn được mà rơi xuống. Cha mẹ đã mất của nàng là ký giả nổi tiếng về tài chính kinh tế và chính trị, cho nên nàng từ nhỏ đã cùng theo nghề của cha mẹ, quyết tâm trở thành một ký giả tài năng. Nhưng là nàng hết lần này tới lần khác đối với cái gì như kinh tế học, môn thống kê, chính trị học, hành chính học thì học mãi cũng không thông. Mặc dù dựa vào sự trợ giúp của bạn tốt, miễn cưỡng từ đại học Thương mại tốt nghiệp, vừa không giải thích được tại sao thông qua cuộc thi vào “Báo Tin nhanh”

Mơ hồ như may mắn tới, vốn không che dấu được thực tế khảo nghiệm cùng năng lực thực tế của nàng. Nàng dù đã cố gắng sưu tập không ít tài liệu nhân vật quan trọng, nhưng thiếu ngăn nắp thường vứt bừa bãi rất nhanh bối rối không biết phải làm sao !!! Bởi vì không có cách nào dung hợp được kiến thức đơn giản về tài chính và kinh tế, sau hai tuần lễ nàng làm bên tài chính và kinh tế liền bị điều đến tổ chính trị còn chưa tới mấy ngày nay lại gặp phải vận mệnh bị sa thải.

Không thể, cô lập tức thu dọn và rời đi. Bắt buộc chính mình phải cảnh giác với khuôn mặt xinh đẹp thống khổ của nàng Vương tổng biên tập kiên quyết nói, trong giọng nói hoàn toàn không có điểm nào cò kè mặc cả.

Ta sẽ cố gắng ghi nhớ bọn họ mà.....Nhịn xuống cảm giác muốn sôi trào, Đường Lê Nhi nghẹn ngào nói.

Cô tự mình nghĩ xem, có lẽ cô căn bản không thích hợp làm ký giả.

Vương tổng biên nói cho nàng biết lời nói thật:

Đi làm người mẫu như vậy có lẽ tốt hơn.

Nhưng là – Đường Lê Nhi tính toán tiếp tục kháng án.

Cô không cần nói nữa, ta sẽ không thay đổi chủ ý.

Phất tay một cái, cắt đứt lời nói của Đường Lê Nhi, Vương tổng biên ngay sau đó đứng lên, rời khỏi phòng làm việc.

Tổng biên tập chờ một chút!

Nàng còn muốn vùng vẫy cố gắng thoát chết cho nên Đường Lê Nhi hướng về phía trước, ngăn đường đi của tổng biên. Không nghĩ tới do xúc động lại khiến dạ dày nàng càng thêm khó chịu, quặn thắt mà phun hết ra trên người Vương tổng biên tập thứ chất lỏng xanh đậm, nồng đặc !!!

Một cỗ mùi hôi xông vào mũi, ngây ngốc nhìn chiếc áo sơ mi mua từ Italy, Vương tổng biên mặt nổi gân xanh hét lớn:

- Cô làm cái trò quỷ gì thế?!!!

Nàng chỉ nghe được mấy chữ này, kế tiếp tổng biên còn nói cái gì, Đường Lê Nhi một chút ấn tượng cũng không có. Đó là bởi vì, nàng đã ngã xuống đất ngất đi, trống rỗng trong đầu chỉ còn lại có một cái ý niệm thực đáng thương. Cũng là do “Đường tử bắt nàng ăn quá nhiều loại rau - làm hại! Bốn phía tối đen, nàng đang ở nơi nào? Dưới chân như phiêu phiêu tựa như dẫm trên bông, cảm giác không thật nha...Chậm rãi từ ác mộng tỉnh lại, Lê Nhi phát hiện mình nằm ở phòng họp trên ghế sa lon, trong phòng một người cũng không có. Nghiêng đầu, ngơ ngác nghĩ tới tại sao mình nằm ở chỗ này. Không bao lâu, nàng liền nhớ lại phát sinh thảm sự trên người tổng biên.

- Oooa a! Xong...xong rồi...-Sắc mặt nàng trắng bệch kêu to.

Cũng là vì cái ly nước rau to muốn chết kia của tử tử làm hại! (theo Liên đoán là sinh tố rau như khiếu chúng ta say rau má rồi uống á) Cái gì mọi sự thuận lợi? Căn bản là đại bất hạnh! Đầu tiên là việc đi phỏng vấn, tiếp theo vừa phun luôn trên người tổng biên tập vĩ đại, tổng biên tập là người ưa sạch sẽ, cho dù nghĩ cách dập đầu tạ tội thì tổng biên cũng sẽ không tha thứ cho nàng. Giấc mộng của nàng bị hủy vì một ly sinh tố rau này sao?! Nàng làm sao có thể đối mặt với cha mẹ đây? Nghĩ đến sắp phải kết thúc kiếp sống ký giả ngăn ngủi, Lê Nhi muốn khóc rồi lại không khóc nổi, chỉ có thể ngơ ngác nhìn chằm chằm trần nhà.

Lúc này cửa bị đẩy ra, La tử một kí giả có thâm niên nhiều năm đi tới, trên tay cầm khăn lông ướt.

- Em ổn chứ ? La tử ôn nhu cầm khăn lông lau trên mặt Lê Nhi

- La tử . La tử vẫn chiếu cố nàng. Lê Nhi ghen ngào nói:

- Em không thể tiếp tục làm ký giả.

- Muốn làm một ký giả ưu tú , kiến thức sâu rộng, biểu đạt năng lực cũng là điều kiện quan trọng. Nhưng có khi như vậy

còn chưa đủ em phải đối luôn quan tâm nhịp đập xã hội, mới có thể chớp được tin tức mới nhất, nhanh nhất. Nhưng ... Ai!

Vừa nói, La tử không khỏi cảm thấy có chút tiếc nuối. Bằng lương tâm nói, nàng thực rất thích cô bé trước mắt này. Đường Lê Nhi người xinh đẹp, đơn thuần, cũng không lừa gạt ai. Nơi này phức tạp xoay vần, có thể nói là một cô bé đáng yêu vô tội. Chỉ tiếc, cô bé mơ hồ, không đủ khôn khéo, đối với tin tức trực giác cũng không nhạy cảm, muốn làm ký giả quả thật có chút miễn cưỡng. Hơn nữa nàng vô cùng thiện lương ngây thơ, dễ dàng tin lời của người khác — thành thật mà nói. Lê Nhi căn bản không lường trước phải ăn nói như thế nào mới có thể trở thành ký giả ưu tú.

- Em biết mình không đủ thông minh, đối với mọi việc thật rất muốn cố gắng làm cho tốt, thành một người ký giả làm cho người ta kính trọng.” Lê Nhi nói cho La tử tiếng lòng của nàng.

- Chị làm việc đã nhiều năm... Chị cho là công việc ký giả đối với em mà nói là quá khó khăn. Có lẽ em nên thay đổi nghề nghiệp, ra ngoài trải nghiệm thêm nhiều một, nói không chừng có thể tìm được công việc thích hợp hơn dành cho em?

Nàng lấy thân phận người từng trải nói cho Lê Nhi cái nhìn của nàng. La tử cho là, nếu Lê Nhi ở chỗ này tiếp tục chống đỡ, chỉ bằng cho cô ký giả mộng mơ này biết sớm một chút, có lẽ sẽ tốt cho Lê Nhi hơn.

Em cũng biết mình không có khả năng làm ký giả.

Lê Nhi cúi đầu, yên lặng rơi lệ.

- Nhưng cha mẹ đã mất của em cũng là ký giả, từ nhỏ đã hy vọng có thể theo chân bọn họ đi trên con đường giống họ. Cha mẹ tai nạn xe cộ qua đời, Lê Nhi mới 11 tuổi, đối với cha mẹ ấn tượng vốn không nhiều. Cộng thêm công việc bọn họ bận rộn, thường không ở nhà, lại càng ít đến tình cảm. Vì vậy, khi còn nhỏ Lê Nhi thường huyễn hoặc muốn trở thành ký giả, như vậy nàng là có thể cùng bọn họ cùng đi ra phỏng vấn tin tức ... Cha mẹ sau

khi mất, giấc mộng của nàng lại càng mãnh liệt hơn, bởi vì chỉ có như vậy, nàng mới có thể đến gần bọn họ, cảm nhận rằng cha mẹ vẫn tồn tại

- Thì ra là như vậy ! Nhìn Lê Nhi, La tử trong lòng cảm động.

Chính là đối với cha mẹ nhưng nhớ, cho nên Lê Nhi tự trách bản thân, công việc khó khăn gì cũng không ngại. Nếu như có thể, trong thâm tâm nàng cũng nghĩ giúp Lê Nhi một phen. Tổng biên tập mới vừa rời đi trước, còn hỗn hển thét to, muốn nàng lập tức rút đi! Nơi này nàng không thể làm được nữa nhưng muốn tìm những công việc ký giả khác, chỉ sợ cũng không dễ dàng... Suy nghĩ một chút, La tử từ trong túi áo móc ra một tờ danh thiếp, đưa cho Lê Nhi.

Tiếp tuần san – Ba Vương ?

Xem một chút trên danh thiếp thiếp vàng chữ, Lê Nhi vẻ mặt mờ mịt không giải thích được.

- Khi nhìn chuyện mới vừa rồi xảy ra nghĩ tới Ba xã trưởng biết cô bé này sắp bị đuổi việc. Anh ta cảm thấy bằng ngoại hình của Lê Nhi tới Bát Quái thi tuyển. Do hắn là nhân vật nổi tiếng, cho nên lưu lại danh thiếp, nếu em có hứng thú đi qua thử một chút. La tử giải thích.

- Tiếp tuần san... Bát Quái Tuyển? Chẳng lẽ là muốn ta làm ký giả săn tin ? Lê Nhi khó hiểu nhìn La tử.

- Ký giả săn tin tức cũng là ký giả. Dĩ nhiên, so với một loại ký giả mà nói, có người cho là ký giả săn tin này không được cho lắm nhưng điều này vẫn có thể xem là một học tập cơ hội tốt a! La tử hướng Lê Nhi nói lên đề nghị.

- Tiếp tuần san dưới sự chỉ huy của anh ta mới một năm, cũng đã có nhóm lớn độc giả cố định. Em có thể ở bên kia rèn luyện mình. Hơn nữa tìm cơ hội đi làm cho tuần báo khác, quay lại con đường em muốn đi

Bát quái cũng có chút phức tạp, để cho Lê Nhi đi thử xem sao, nếu như phát hiện không thể làm được, nàng mới sẽ không

còn hy vọng. Nếu như ngược lại, Lê Nhi có thể ở nơi đây tu dưỡng kiến thức, tương lai cũng có cơ hội hoàn thành mơ ước. Nghe được La tử trong lời nói, Lê Nhi hơi nhú lông mày kẻ đen, phiền não ngồi ở trên ghế sa lon ngẩn người, một lúc lâu cũng không nói lời nào. La tử biết nàng phân vân, cũng không quấy rầy, tựa ngồi ở một bên cho Lê Nhi suy nghĩ thật kỹ. Qua mấy phút đồng hồ sau, Lê Nhi ngẩng đầu, ánh mắt lóng lánh quyết tâm.

Em quyết định...

Nàng kiên định nói cho La tử, đồng thời hướng mình tuyên thệ.

- Em sẽ trở thành ký giả cho Tiệp tuần san, ký giả giỏi nhất từ trước tới nay !

.....Ta muốn trở thành kí giả cho Tiệp tuần san, từ trước tới nay giỏi nhất ký giả.....!!!

Dựa vào quyết tâm mãnh liệt, Lê Nhi cùng Ba Vượng xã trưởng hẹn thời gian gặp mặt. Lễ phép chào hỏi Lê Nhi mới cẩn thận quan sát lên, nam nhân ngồi ở trước mắt nàng. Ba xã trưởng không cao, ước chừng 1m60 vóc người hơi mập, lớn lên cũng rất bình thường, đeo gọng kiếng màu vàng hạ nhưng lại có hai ánh mắt sắc bén, nhìn ra không phải là nhân vật đơn giản. Nói thật, nàng không phải là ký giả nổi danh, thậm chí còn mới vừa bị lão bản sa thải! Hấn tại sao phải muốn mời mình đến nơi này công việc? Nghĩ đi nghĩ lại, dù sao vẫn phải nói cho rõ ràng là điều không thể tránh khỏi. Rốt cục làm cho Lê Nhi không nhận được mở miệng đặt câu hỏi:

- Người tại sao nghĩ ta có thể đảm nhiệm công việc này? Ý của ta là nói, ở phương diện này, ta cũng không có nhiều kinh nghiệm ...Nàng lo lắng bất an hỏi.

- Đường tiểu thư, ở chúng ta làm ký giả không cần phải có nhiều kinh nghiệm, kinh nghiệm tuyệt đối có thể tích lũy.

Ba xã trưởng hòa khí cười cười.

Một chút thực tế, hơn nữa thêm một chút trí tưởng tượng, tùy tiện viết ra chính là tự nhiên nhận định các loại tin tức.

Ba xã trưởng đập tắt trên tay thuốc lá.

- Huống chi, cô ngoại hình không tệ, vừa đơn thuần vừa xinh đẹp, vẻ mặt vô tội cũng rất được, làm cho người ta dễ dàng mất phòng bị

- Đó... chính là như vậy sao? Lê Nhi trên mặt hiện rõ sự thất vọng

Mặc dù không thể hiểu nổi mình có chỗ nào hơn người nhưng đối với phương diện rõ ràng cho rằng dựa vào gương mặt nàng để làm ký giả điều này khiến cho Lê Nhi cực kỳ tức giận. Nếu như nàng thật không muốn làm, không phải là tổn thất lớn với người mới bị sa thải như nàng sao? Lê Nhi đối với mình càng ngày càng không tin như vậy, đầu cũng buông xuống. Ba xã trưởng nhìn vô số người, thoáng cái cũng có thể thấy được Lê Nhi do dự, hần cười cười tiếp tục nói chuyện.

Đừng lo lắng, cô có sở trường của mình, chỉ cần cố gắng, đợi một thời gian, nhất định có thể trở thành ký giả ưu tú. Cô chỉ cần một chút tôi luyện, cùng cơ hội.” Ba xã trưởng khích lệ nàng. Có người khích lệ mình, người đơn thuần như Lê Nhi lập tức bị lời nói của Ba xã trưởng làm cho rất cảm động.

Ta đồng ý, cố gắng thử một chút. Nàng nhiệt tình hứa hẹn.

Rất tốt, cô ngày mai đúng giờ đi làm.

Ba xã trưởng hài lòng gật đầu, cùng Lê Nhi nắm chặt tay. Nhưng ngay sau đó, hần có điều lại nói:

- Hy vọng tương lai, cô sẽ làm được nhiều việc giúp chúng ta.

Lê Nhi hưng phấn, nghe không ra cái gì khác thường, chẳng qua là không ngừng nhắc nhở mình cố gắng lên ... Trở thành ký giả săn tin tuyệt không phí sức lực.

Lê Nhi xem ra, ký giả ở đây không giống với những gì nàng trải qua, cần đặc biệt chuyên nghiệp kiến thức, quan sát quốc gia

đại sự, xã hội, còn phải chú ý thị trường chứng khoán giá thị trường, tài chính phong ba một chút. May mắn chính là, nàng xinh đẹp cùng cá tính, làm cho nàng rất nhanh trở thành kí giả sẵn làm việc độc lập, ký giả khác không những không bài xích nàng, cũng sẽ không có cạnh tranh. Ký giả nam của Bát Quái tòa soạn báo thật nhiệt tình nha, thậm chí còn có gọi điện thoại báo tin tức cho nàng, bên kia phát sinh tình huống gì mới nhất. Sau đó người một lời, ta một câu cướp lời nói. Cho dù Lê Nhi đến hiện trường trễ nhất, vẫn là có thể nhận được từ miệng thuật lại. Khắp nơi cường lực trợ giúp, nàng không giống như trước kia, mơ hồ viết đại tin tức, hoặc là có thể làm chuyện cười. Nếu như nàng không đủ sức phát tin dật gân thì trong tòa soạn còn rất nhiều tiền bối có thể giúp nàng thêm mắm thêm muối một phen...Đối với tình huống cảm thấy lúng túng lại thịnh tình không thể chối từ. Lê Nhi lại chỉ có thể tươi cười cùng với gương mặt xinh đẹp hợp lại có thể cứu giúp nàng nha. Mặc dù công việc thuận lợi, nhưng gần gũi một tháng này làm cho nàng rất nhiều cảm xúc. Chuyển đi này, chỉ cần có thể khóa chặt danh nhân, tìm hiểu hành tung của minh tinh, ký giả sẵn tin sẽ không sợ không có cơm ăn. Tựa như Ba xã trưởng đã nói, chỉ cần một chút việc thực tế, hơn nữa một chút trí tưởng tượng, là có thể phát triển ra rất nhiều tình huống tin tức mới mẻ..

Nói thực đơn giản – thấy cái bóng đá lớn tiếng nói có quý !

Khi phát hiện nam nữ chưa lập gia đình sống chung một phòng, có thể nói bọn họ “Có lẽ” đang đang bí mật tình yêu cuồng nhiệt. Nếu một người có cuộc gặp ngẫu nhiên thì nói như “Có thể” có gian tình, hoặc là “Dường như” có giao tính rất dễ dàng. Nghe tựa hồ có chút cường điệu hóa? Nhưng đây là người người ngầm đồng ý, bởi vì trên phố nhất loạt lưu hành tin tức vỉa hè này

“Không biết là ai nói, không có người nào tốt tuyệt đối, cũng không có ai xấu xa tuyệt đối”

Không ai để ý người viết báo này có bao nhiêu tính là chân thật, chỉ cần có tin dật gân, đủ mách khéo là độc giả sẽ móc túi tiền, mua tuần san.

Căn cứ vào các kinh nghiệm của tiền bối thì những từ ngữ được sử dụng nhất là “có thể”, “có lẽ”, “giả thiết”, “có lẽ”, “suy đoán”, “nghe nói”, “dường như” toàn những từ mang tính chất suy đoán, không dám chắc, thì tất nhiên không cần chịu trách nhiệm vô cùng an toàn.

Điều này làm cho Lê Nhi cảm giác mình giống như là một tác gia, chỉ biết viết liên tiếp, không sợ bịa đặt chuyện xưa, mà cũng không phải là không mang tính chất chân thật. Tâm địa thiện lương như Lê Nhi, thường lo lắng rằng mình viết hơi khuếch đại tin tức đối với người khác sẽ tạo thành thương tổn. Hơn nữa cũng không muốn cho đại tỷ biết mình làm công việc này để tránh tỷ tỷ phải lo lắng. Có nỗi khổ riêng không biết nói với ai, đủ loại bất an Lê Nhi cũng chỉ có thể mình gánh chịu. Đây chính là công việc nàng cố gắng làm sao? Không! Loại công việc này không phải là Lê Nhi muốn.

Mặc dù nàng đối với Ba xã trưởng có ý tốt, nhưng nàng quyết định nhận chân sưu tập tài liệu, tìm hiểu thật nhiều kiến thức chuyên ngành cho mình, hơn nữa cải thiện tính tình mơ hồ của mình, tốt nhất là nhanh chóng chuyển đổi công việc đi.

Thừa kế di ngôn chí nguyện của cha mẹ — nàng tuyệt sẽ không quên lý tưởng cao thượng này!

Quá trưa, Lê Nhi nhận được thông báo nói là xã trưởng có chuyện quan trọng muốn thương lượng. Đây cũng là lần đầu tiên sau khi đi làm được triệu kiến, cho nên cô vội vàng đi tới phòng xã trưởng, lễ phép gõ cửa, rồi mới đẩy cửa ra đi vào.

Vừa vào cửa, Ba xã trưởng liền đứng lên, nhiệt tình chào hỏi Lê Nhi.

- Đường tiểu thư mời ngồi.

Hắn chỉ hướng tay ý bảo Lê Nhi ngồi vào ghế sa lon

Đợi Lê Nhi sau khi đã ngồi xuống, Ba xã trưởng cũng ngồi đối diện Lê Nhi

- Đường tiểu thư, cô ở chỗ này cũng công việc một thời gian ngắn, căn cứ lời tổ trưởng báo cáo, cô có biểu hiện tương đối tốt, có thể thấy được là cô vô cùng cố gắng, ta quả nhiên không nhìn lầm người.

Nghe được Ba xã trưởng ca ngợi, Lê Nhi tương đối chột dạ, cô không cho là mình đang làm việc hăng hái, chẳng chăm chút ít thời gian. Hắn là đồng nghiệp nói tốt cho mình

- Xã trưởng, thật ra thì... tôi... biểu hiện cũng không phải là tốt như vậy...

Mặc dù có điểm ấp a ấp úng, nhưng Lê Nhi nhưng ngay sau đó muốn đem sự thật toàn bộ nói ra, để tránh có gạ người

Nhưng lời cô còn chưa nói hết, Ba xã trưởng phất tay một cái, liền cắt lời nói của nàng

- Ai nha! Cô đừng khách khí. Có khi quá mức khiêm nhường, đối với tiến bộ của mình tạo thành trở ngại.

Ba xã trưởng cười nói:

- Tốt lắm, tốt lắm. Thật ra thì ta tìm cô, là công việc quan trọng này muốn giao cho cô làm.

Công việc? Một loại công việc mà phải sai khiến cô? Không cũng là tùy Tổng biên quyết định đi? Làm sao xã trưởng có nhảy lớp, trực tiếp chỉ huy nàng ?

- Đó? Là dạng gì công việc? Mặc dù cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng Lê Nhi vẫn là cung kính hỏi.

- Cô hẳn là hiểu rõ, chúng ta ba tuần san, cho tới nay đều chỉ sản tin nhân vật, để tung lên báo a?

Thấy Lê Nhi sau khi gật đầu, Ba xã trưởng mới tiếp tục hỏi:

- Cô đã từng nghe qua cái gọi là — Ngũ Nhân Bang— chưa?

Ngũ Nhân Bang? Nghiêng đầu, thật tình suy nghĩ một chút, Lê Nhi nhớ tới cô sưu tập tư liệu dường như xem mấy chữ này. Nhưng là nội dung chi tiết, trong lúc nhất thời cô không nhớ ra — xem ra cho dù sưu tập rất nhiều tài liệu, nếu như không có trí nhớ siêu cường, sợ rằng vẫn là vô dụng.

Cô lúng túng cười khúc khích.

- Ân... Tôi dường như đã có nghe qua.

Nghe được cô trả lời hàm hồ, Ba xã trưởng làm sao hiểu ý của nàng? Nhưng con mắt lão luyện của hắn không vạch trần Lê Nhi, ngược lại tâm tình bắt đầu nói về tung tích Ngũ Nhân Bang

- Ngũ Nhân Bang thật ra thì chỉ là một danh hiệu. Đại biểu cho 5 nam nhân, tước hiệu theo thứ tự là Minh Vương, Ác ma, Tà Thần, Nham Hổ, Hỏa Ưng. Bọn họ nắm trong tay các sản nghiệp khổng lồ, chẳng những có tiền mà người anh tuấn mê người, cho nên là tiêu điểm truy đuổi của mọi người, cũng là tin tức cực tốt. Bởi vì người ngoài không thể đánh bại bọn họ. Cho nên giới truyền thông gọi bọn họ là Ngũ Nhân Bang.

Ba xã trưởng một hơi đem nói cho hết lời.

Ngừng ít phút , hắn hưng phấn bổ sung.

- Bởi vì bọn họ kiêu ngạo, tham vọng, đem rất nhiều nữ nhân dẫm ở dưới chân. Dù như vậy, nữ nhân vẫn là giống như

thieu thân lao đầu vào lửa , phấn đấu quên mình đến gần bọn họ, nếu may mắn được một người trong đó ưu ái,sẽ bay lên làm phượng hoàng.

- Thật ...có thần kỳ như vậy sao?

Lê Nhi mở lớn đỏ tươi cái miệng nhỏ nhắn, vẻ mặt không dám tin.

Ở trong lòng không ngừng trách tự trách mình, thế nhưng không biết những thứ này nhân vật truyền thuyết ... Ngay cả những thứ này nổi danh nhân vật cũng không biết, cô còn có thể trở thành ký giả ưu tú sao? Trở về nhất định phải đem tài liệu thật kỹ càng, học thuộc lòng, Lê Nhi ở trong lòng ảo não lập lời thề.

- Dĩ nhiên!

Ba xã trưởng ánh mắt sáng lên, dương dương đắc ý nói:

- Bên chúng ta có một tổ là chuyên điều tra Ngũ Nhân Bang, chẳng qua là... Ai!

Mới vừa còn đang trong mắt lóng lánh, bất chợt ảm đạm nhìn xuống, hần đang diễn trò ,dường như thở dài một tiếng.

- Chỉ là cái gì? Tổng biên cứ nói ạ!

Đã nghe hứng thú Lê Nhi không nhận được thúc giục hần, hoàn toàn quên đối phương là xã trưởng.

- Về Minh Vương, Ác ma, Tà Thần, Hỏa Ưng, chúng ta đều có đầy đủ thông tin, chính là Nham Hổ quá mức thần bí, bởi vì hần là được cao thủ phòng vệ nghiêm mật , chúng ta hao tổn bao sức lực, nhưng vẫn mơ hồ, còn lại tài liệu cá nhân cơ hồ là vụn vặt... Căn bản không có biện pháp viết ra

Ba xã trưởng bỏ gọng kính màu vàng, ngón tay thô lỗ,ánh mắt ôn nhu, vẻ mặt đau lòng.

- Đó! Thật đúng là thật là đáng tiếc.

Lê Nhi đồng tình nhìn Ba xã trưởng.

- Không chỉ là đáng tiếc mà thôi. Chúng ta là bát quái giới nhân tài kiệt xuất (có nghĩ là nói về nhân tài kiệt xuất, như kiểu

tạo hành hiện tượng ấy), phải nào phải ghi đủ bài về họ?

Hắn đồng dạc nói:

- Cho nên, chúng ta nhất định phải phái ra ký giả ưu tú , thâm nhập vào phòng tuyến Nham Hổ, có được tư liệu của hắn, tin độc nhất vô nhị!

Lời vừa mới dứt, Ba xã trưởng đột nhiên đi phía trước, nhìn Lê Nhi hét lớn:

- Phải dựa vào cô! Tôi cùng tin con mắt của mình, cô nhất định có thể hoàn thành nhiệm vụ!*(có mà xui Nhi đi làm mỹ nhân kế thì có, hắc hắc)*

- Hả ? Tôi hoàn ...thành nhiệm vụ? Tôi sao? Lê Nhi liêu mạng lắc đầu.

- Tôi không được! Tôi chỉ là ký giả vụng về việc này phải để tiền bối có kinh nghiệm đi chứ ?

- Không! Ta nói rồi cô rất xinh đẹp, nhìn mặt lại ngây thơ, thuần khiết làm cho nam nhân mất đi phòng bị. Ta tin tưởng cho dù là Nham Hổ, cũng sẽ không dễ dàng cự tuyệt yêu cầu của cô.

Hắn nói như đinh chém sắt.

Cho dù xã trưởng nói như vậy, nhưng trong lúc bất chợt bị giao cho trách nhiệm nặng nề, cô đối với bản thân một chút tự tin cũng không có.

- Tôi thật không thể làm được, không có biện pháp, tuyệt đối sẽ không thành .

Lê Nhi bối rối, cự tuyệt.

- Cô thật không muốn thử một chút ? Tôi vẫn cho rằng cô là một nhân tài, chỉ làm ký giả săn tin này quá mức đáng tiếc. Cho nên cho cô 1 cơ hội, nếu như cô thuận lợi phỏng vấn được Nham Hổ, sẽ chứng minh năng lực của mình. Đến lúc đó, ta sẽ đem cô đề cử cho báo tin tức quốc gia. Cô có thể ở bên kia học nhiều hơn

Ba xã trưởng ngoài miệng vừa nói đáng tiếc, trong mắt nhưng hiện lên vẻ gian xảo

Báo tin tức Quốc gia? Đây chính là số một số hai báo nổi danh a!

- Tôi thật làm được không?

Cô sợ hãi hỏi.

- Dĩ nhiên, ta cùng ông chủ bọn họ là đồng học, hẳn nhất định nể mặt ta. Huống chi, ta còn thay bọn họ bồi dưỡng nhân tài a.

Ba xã trưởng vỗ ngực một cái tuyệt đối ko thành vấn đề

Đây là Lê Nhi cơ hội thật tốt, muốn cùng chẳng được. Báo tin tức Quốc gia chuyên nghiệp quá rõ ràng, chỉ cần mình hoàn thành nhiệm vụ cách thuận lợi, là có thể 1 lần nữa bước lên... Lúc này trong lòng tất cả sự do dự, đều bị Ba xã trưởng bảo đảm có thể làm, Lê Nhi bật thốt lên.

- Tôi , đồng ý thử sức !

- Tốt! Vậy thì tốt quá.

Ba xã trưởng cao hứng nói, nhưng ngay sau đó đi tới trước bàn làm việc, cầm lấy trên 1 thư mời.

- Vào tối thứ sáu tới có một yến hội. Mặc dù chủ buổi lễ là Tà Thần, bất quá theo tin tức thì Nham Hổ cũng sẽ đến. Cô tới đó, có thể dễ dàng tìm được hẳn.

- Đúng rồi, đây là 1 ít tư liệu về Ngũ Nhân Bang, còn có một chương tư liệu về Nham Hổ khá mơ hồ. Cô hãy cầm về nghiên cứu một chút, phải biết họ mới có thể tìm được sơ hở, khiến họ tin tưởng cô. Cố gắng lên! Phải dựa vào Đường tiểu thư rồi!!!!!!

Lê Nhi hai tay khẽ run, đem tài liệu mở ra, đập vào mắt là vài hình ảnh. Có thể đoán ra người chụp lúc ấy nhất định chớp nhoáng, không kịp điều chỉnh tiêu điểm chụp. Trong tấm ảnh nam nhân hình như nói chuyện điện thoại, bàn tay to vừa lúc đem mặt che khuất, chỉ có thể nhìn ra hắc màu tóc có màu nâu nhạt,

dáng người tương đối cao lớn. Nhìn kỹ hình, Lê Nhi tim đột nhiên đập nhanh, xuất hiện loại cảm giác kì lạ, trong lòng nàng dần dần lan tràn... (cái này gọi là tiếng sét ái tình hửm bà con)

Sau khi về nhà, Lê Nhi đem tư liệu của Ngũ Nhân Bang đọc nhiều lần, cô gắng đọc thuộc lòng, cho đến nhớ kỹ mới dám nằm xuống nghỉ ngơi. Mà cứ nhìn vào hình ảnh của Nham Hô là tin loạn nhịp, cất hình dưới gối (thôi anh xong đời, chị ấy quyết mang anh ngủ cùng rồi). Mấy ngày nữa mình phải luyện tập, tính toán thật kỹ để phỏng vấn được Nham Hô cho chu đáo vậy. Chỉ sợ khi lâm trận rồi bởi câu trước quên câu sau thì ...Phải cố gắng không được quên

Vấn đề đầu tiên muốn hỏi chắc là : anh đã có bạn gái hay chưa?

Ặc phải nhắc nhở mình không được tò mò hỏi câu đó, như này có vấn đề...Nhưng quả thật nàng cùng tò mò và bao độc giả nữ khác chắc cũng muốn biết

Tư liệu về anh ta quả là ít, không tới trăm chữ. Chỉ biết là anh ta là người Trung quốc, được gọi là “Nham tổ tông tài”. Công ty bảo vệ mang tính chất toàn cầu, bảo vệ nhân vật quan trọng ở mọi nơi

Cao thủ của “Nham tổ” chưa từng thất thủ, vì vậy thu phí cũng rất cao. Nếu như không phải người giàu có, tuyệt đối thuê không nổi bảo vệ của “Nham tổ”

Lê Nhi tuyệt đối tin tưởng rằng chỉ cần là biết thông tin những người liên quan đến Nham Hô cũng hấp dẫn độc giả rất cao. Tuy vậy, nhưng đây là lần phỏng vấn 1 nhân vật quan trọng thế này, Lê Nhi trong lòng vẫn là cực kì bất an. Cho nên còn dư lại tới mấy ngày ở nhà nơm nớp lo sợ cuộc phỏng vấn này.

Không nghĩ tới ở yến hội một ngày , cô bạn thân của nàng Đào San San mới vừa trở về nước, đột nhiên nhờ nàng mang chút ít tư liệu về các thương gia kinh tế hàng đầu. Sau khi đến nhà Lê Nhi mới biết, San San bởi vì xí nghiệp trong nhà mình

phát sinh nguy cơ, và chỉ có đi gặp Tà Thần - Lãnh Diệp giúp đỡ mới có thể chuyển nguy thành an. Cho nên hai người bàn kế hoạch, cùng đi tham gia bữa tiệc quan tọng kia, sau đó chia ra tiếp cận mục tiêu.

Nhưng vào lúc này, Lê Nhi mới nghĩ đến một vấn đề nghiêm trọng — cô căn bản không có lễ phục dạ tiệc. Cho nên San San lập tức lôi kéo Lê Nhi, đến gian phòng của mình chọn lựa chọn 1 bộ trang phục phù hợp . Nhưng vấn đề là San San cao Lê Nhi gần một cái đầu, chọn tới chọn lui không có kết quả, lễ phục quá dài chỉ tìm được 1 bộ khả thi. Thật dễ dàng nhảy ra một bộ lễ phục San San hồi trung học, màu sắc vẫn sang trọng, hình thức cũng coi như chấp nhận được, cho nên mới giải quyết cái vấn đề đại phiến toái này. Kế tiếp, chính là phải tĩnh tâm đợi chờ yến hội của ngày mai .

Yến hội đêm đó...

Diễn ra ở 1 dinh thự xa hoa, xung quanh là tiếng nhạc và tiếng ồn ào của lời chào hỏi xã giao. Bên ngoài náo nhiệt như vậy nhưng trên 1 gian phòng tầng trên lại yên tĩnh nơi này có 2 nam nhân đang thưởng thức ly rượu nói chuyện. Chủ nhân của dạ tiệc này là Tà Thần Lãnh Diệp, tối nay anh ta mặc 1 bộ lễ phục sang trọng, tay nâng ly rượu, thoải mái ngồi ở trên ghế salon.

Đứng ở bên cửa sổ, quan sát động tĩnh bên ngoài, Lãnh Diệp mở miệng nói chuyện.

- Tôi mở yến hội, tuyệt không có người nào dám xông tới, cậu đại khái không cần lo lắng như thế

Nam nhân kia không quay đầu lại, ánh mắt sắc bén không có một chút thư giãn, ngoài miệng trả lời:

- Cậu cứ uống đi, không cần để ý tôi.

Lãnh Diệp cười to.

- Làm sao vậy ? Mặc bệnh nghề nghiệp hả ?

- Cứ cho là vậy.

Nghe được ra Lãnh Diệp cười nhạo, Nham Hổ nhú mày, bắt mắt trừng tên kia một cái, cẩn thận là hơn, không để cho người bên cạnh mình gặp nguy hiểm, đây là nghề của Nham Hổ.

Ánh mắt nhắc nhắc bạn tốt :

- Đêm nay rất đặc biệt, dạ tiệc sẽ kéo dài tới sáng với những cuộc vui của mọi người, người cũng đừng quên ở lại mà hưởng thụ, xem như vứt bỏ 1 chút nguyên tắc xem trò vui riêng biệt của những người thượng lưu .

Nham Hổ nghe vậy, thuận tay kéo rèm cửa sổ, ly rượu trong tay lay động, như khối băng bên trong phát ra tiếng va chạm thanh thúy, rồi uống cạn. Hàm trắng trắng lộ ra, quay đầu nhìn Lãnh Diệp

- Cậu cứ việc hưởng thụ, tôi lúc sau sẽ xuất hiện.

Biết Nham Hổ luôn luôn không thích náo nhiệt, tham gia dạ hội luôn không quá mười phút đồng hồ. Đối với cái này điểm, Lãnh Diệp cũng là cười cười băng quơ.

- Được rồi, coi như là cho tôi ít thể diện. Tại sao sớm như vậy đi? Cậu không sợ phụ lòng của Mr. Wood ?

Nhưng hấn cao hứng đến nỗi mấy ngày ngủ không được, bởi vì tỉ mỉ thiết kế lễ phục cao phú này cho người chứ ?

- Đừng nhắc tới hấn.

Nhớ tới nhà thiết kế ảo lả kia, Nham Hổ không vui, cắt đứt lời nói của Lãnh Diệp

- Tối nay chỉ có tôi đến?

- Minh Vương, Hỏa Ưng còn chưa có trở lại, Ác ma Đằng Lệ cùng Tâm Đồng còn đang Châu âu hưởng thụ thế giới 2 người.

Nói tới đây, Lãnh Diệp lông mày nâng lên

- Cậu biết, loại dạ hội kiểu này không nên cho Nhu Nhã xuất hiện, cho nên không có gọi cô ấy.

Nhớ tới Nhu Nhã, Nham Hổ ánh mắt lộ ra ánh mắt sáng loáng.

- Không có tiện sao? Là cậu sợ Nhu Nhã nhất thời cao hứng, hủy diệt dạ tiệc sao?

Bọn họ cùng chung rất thương yêu mọi mọi Nhu Nhã, mặc dù ngoài mặt xinh đẹp ưu nhã, nhưng ở xem ra nhã nhặn lịch sự là cái mặt nạ, nhưng ẩn chứa bên trong đó là 1 vẻ kì quái. Nếu như Nhu Nhã mà biết, Lãnh Diệp nửa đêm tổ chức dạ tiệc đặc biệt này, cô không lập tức chạy tới tham gia náo nhiệt mới lạ.

- Khụ, khụ... Làm sao có thể!!!

Lãnh Diệp lúng túng phát ra hai tiếng cười mỉa .

Loại dạ tiệc này vô cùng nhàm chán, Nhu Nhã căn bản không có hứng thú tham gia, nếu để cho cô biết, nơi này nhàm chán vậy, nhất định sẽ đem nơi này náo nhiệt long trời lở đất...Mặc dù Lãnh Diệp tương đối yêu thương Nhu Nhã, cũng không muốn cho cô biết chuyện này, để tránh cô làm loạn.

- Thời gian đã tới, chúng ta nên đi xuống.

Để chén rượu xuống, đứng lên, Lãnh Diệp thúc giục Nham Hổ. Hiểu ý tứ của hắn, Nham Hổ cười to, vỗ vỗ bả vai bạn tốt .Cho nên hai người sóng vai đi ra khỏi phòng, chuẩn bị xuống lầu tham gia dạ tiệc.

Nguyên cả 1 buổi trưa để chuẩn bị, San San cùng Lê Nhi trang điểm hết sức lộng lẫy, đã xuất hiện ở buổi tiệc. Thông qua tầng tầng kiểm soát, hai người đi tới đèn đuốc sáng trưng trong đại sảnh. Đại sảnh hết sức là cao toàn khách quý sang trọng đang nâng ly nói chuyện qua lại. Bên kia là sàn nhảy, đã có không ít nam nữ, tiếng nhạc ôm nhau cùng khiêu vũ. Lê Nhi siết chặt trên tay ví da nhỏ, trên mặt hiện lên vẻ mặt khẩn trương nhưng đỏ mặt rất diễm lệ. Động tác bất an luôn nhớ rằng mình có mang theo giấy bút, cùng máy ghi âm

San San đưa mắt nhìn thiết kế hiện đại, rồi trầm trồ nói với Lê Nhi :

- Nhà của Lãnh Diệp quả là có phong cách

- Nơi này không phải là nhà hăn, chẳng qua là biệt thự này hăn dùng tới khi chiêu đãi khách .

Lê Nhi không yên lòng trả lời San San, một đôi đôi mắt đẹp thì không ngừng nhìn mọi nơi, vội vã tìm kiếm bóng dáng Nham Hổ.

Trong lúc bất chợt, sà nhảy bên cạnh một trận nữ nhân chấn động. Lê Nhi ánh mắt đảo qua phát hiện, Tà Thần đã xuất hiện. Nếu Lãnh Diệp có mặt thì Nham Hổ cũng có thể có thể đã đến? Nghĩ đến đây, Lê Nhi hưng phấn nhìn San San nói:

- San San xin lỗi, cậu đi tìm Lãnh Diệp, sau đó đi về trước. Mình có việc phải làm.

Nói rồi nhanh chóng rời San San. Liều mạng chạy, nhưng vì không có thói quen mặc váy dài, nên thiếu chút là ngã nhào rồi. May mà mặc dù tư thế chật vật, bất nhã, nhưng nàng vẫn an toàn trụ trên mặt đất. May mắn không ngã, Lê Nhi thiếu chút nữa thở không nổi. Bởi vì cô phát hiện một nam nhân cao lớn, đứng ở phía sau Lãnh Diệp. Mặc dù còn cách một khoảng cách, nhưng trực giác nói cho tim đập rộn lung tung của Lê Nhi : Nam nhân kia chắc chắn là Nham Hổ!

Hắn màu tóc cùng trong tấm ảnh giống nhau. Mà rậm ánh mắt nghiêm nghị, mặt ngũ quan rõ ràng, tuấn mỹ, lại làm cho người tự nhiên liên tưởng đến 1 chàng trai cao bồi hùng dũng, đầy mẽ lực. Nhưng thân hình to lớn hơn nam nhân bình thường mặc bộ lễ phục đen kia lại toát ra phong thái thông dong, tiêu điều rất khí chất. Lúc này môi mỏng hé lên như có điều suy nghĩ cười yếu ớt, nhìn hăn càng khó có thể nắm lấy, như loại mê được mộng lung không biết đâu mới là hăn... Không nghĩ tới mình, có thể như vậy nhìn chằm chằm nam nhân. Nhưng Lê Nhi chỉ có thể vô ý thức khẽ nhếch cái miệng nhỏ nhắn, ở trong lòng chồng chất suy nghĩ ánh mắt của hăn.

Khi nàng rốt cục đã hoàn hồn, nghĩ đến nhiệm vụ, mới phát hiện Nham Hổ đã không còn ở đó, mà phía trước thì chật ních

một đồng vòng vây nữ nhân mê luyện Lãnh Diệp

- Oa a! Hoàn toàn không có đem về tuần mỹ Lãnh Diệp để ở trong lòng, Lê Nhi bởi vì Nham Hổ mới không nhận được thất thanh sợ hãi than. Không nghĩ tới, chỉ chớp mắt Nham Hổ không thấy bóng dáng! Lại làm hư chuyện. Lê Nhi ảo não đi phía trước chen chúc, mất tốt một phen mệt nhọc, mới từ trong đám nữ nhân đi ra được

Cô tuyệt không thể để cho Nham Hổ chạy mất...

Nếu như lần này để cho Nham Hổ chạy mất, rất có thể không còn có cơ hội tìm được anh ta! Cảm nhận được điểm này, Lê Nhi không để ý hình tượng, thở hỗn hển ở trên hành lang chạy như điên, liều mạng tìm kiếm thân ảnh Nham Hổ .

Quả nhiên, ông trời không phụ lòng người, chạy qua một hành lang gấp khúc dài, rốt cục cô cũng phát hiện ra thân ảnh cao lớn của Nham Hổ, đang đi lên cầu thang.

- Nham Hổ !

Kích động gần rơi lệ, cô không chút nghĩ ngợi gọi. Hình như bước chân có vẻ chậm lại, nhưng hình như anh ta không nghe ra tiếng mà dù có nghe được cũng không quay đầu lại. Anh vẫn bước đi ổn định tiếp tục hướng trên cầu thang đi.

Chết lặng tại chỗ vài giây, Lê Nhi ủy khuất cong cái miệng nhỏ nhắn, cho dù là cổ họng cô bị đau, nhưng hấn ngay cả đầu cũng không quay lại! Lê Nhi tin rằng, Nham Hổ nhất định có nghe được tiếng gọi của mình, nhưng không quay lại. Vậy phải làm sao bây giờ? Lê Nhi rất ít gặp phải loại nam nhân này , cảm giác với anh ta cổ vẻ gần gũi ...Lúc trước với Vương tổng biên cũng là một ngoại lệ, bởi vì hấn nhấn tâm đuổi việc mình

Lê Nhi chính là cảm thấy buồn bã, không biết phải như thế nào mới đến gần được Nham Hổ, đột nhiên nghe được bên cạnh hai phục vụ đang nói chuyện (*chị ấy bắt đầu kéo dài tai ra để nghe. Lê Nhi : đương nhiên, soái ca chạy mất ta sẽ xong...*)

- Này, mới vừa rồi nghe Nham tiên sinh nói 5 phút đồng hồ sau đem chiếc xe thể thao màu đen ra cửa.

Người nhanh báo cho Tiểu Trần.

- Ta lập tức đi ngay!

Người phục vụ ngay sau đó vội vã rời đi.

Nham tiên sinh? Là Nham Hổ sao? Lê Nhi tâm trí bắt đầu loạn, nghĩ 1 ý tưởng điên cuồng trong đầu. Phải bất cứ giá nào nàng hoàn thành nhiệm vụ. Bây giờ là hy vọng duy nhất, chính là trốn được trong xe Nham Hổ, đợi đến bốn bề yên lặng, thuyết phục hắn phóng vắn. Coi như ông trời có mắt, khi nàng chạy ra tới cửa, Nham Hổ còn chưa tới, cho nên thuận lợi trốn vào, trong xe Nham Hổ là chỗ duy nhất an toàn. Nếu ở chỗ khác thì trình thám sẽ phát hiện ra, lấy thân mình làm thủ nhiệm, Lê Nhi chạy tới

Rất may là cô có thân hình nhỏ nhắn có thể rúc phía sau chiếc xe đen, đây quả là rất mạo hiểm (*tự chị đưa chân tới cho sói nhá, đừng trách anh ấy ra tay*). Nằm ở trong xe, Lê Nhi cố gắng nghĩ thử giữ vững thăng bằng, nhưng người lái xe đến cho Nham Hổ thật là nhanh muốn chết, làm cho cô chịu nhiều đau khổ, toàn thân biểu tình.

Nhất định không ai biết, ngồi ở trong xe làm rất dễ say dĩ nhiên là ghế sau này. Cho dù choáng váng đầu óc, thân thể hiện đau, Lê Nhi vẫn là yên tâm 1 chút. Không biết qua bao lâu xe cũng chậm lại, cô cũng bởi vì khí lực tiêu hao tay chân như nhũn ra. Lê Nhi mơ hồ nghe thanh âm xe được Nham Hổ đóng cửa. Bây giờ có nên xuất hiện hay là chờ hắn vào nhà nghỉ ngơi 1 lát rồi gõ cửa hỏi thăm, tự giới thiệu mình. Đang suy nghĩ, đột nhiên mái che vén lên, ánh sáng thẳng tắp chiếu vào cô

- Đi ra ngoài!

Ngay sau đó một giọng nói nghiêm khắc, ở trong không khí lạnh lùng vang lên.

Bị phát hiện làm cho bản thân Lê Nhi ngạc nhiên. Nhưng phản xạ bất thành linh làm cô động tác loạn lên, bất hạnh đụng vào cột xe! Ngay cả kêu rên cũng không kịp thốt lên, cô nhanh chóng chìm vào trong bóng tối...

Thân thể giống như cái như lông vũ nhẹ nhàng, tư thái xinh xắn như chim sẻ nhỏ hoàn mỹ. Mái tóc dài đen nhánh mê người xõa trên gối đầu màu xanh, da thịt trắng như tuyết, sống mũi thẳng, cái miệng đỏ nhỏ nhắn, ngũ quan lại càng tinh xảo không thể chê. Mặc dù lúc này trên đầu có vết sưng hiện lên, chân mày chau lại, lễ phục cũng giống như bị nhăn nhúm, nhưng Nham Hổ tuyệt đối thừa nhận, nữ nhân nằm ở trên giường, thoạt nhìn thật là có điểm giống... Thiên Sứ. Đang ngủ mê man, thần thái lại thuần khiết vô tội, chính là hắc có sự hồ nghi về Thiên Sứ này. Chẳng nhẽ thiên sứ này có thói quen trốn sau mái che xe, giới giang coi Nham Hổ ta là ngu ngốc hay sao? Vì vậy, khi đem nàng từ xe khiêng vào nhà trong 1 thời gian ngắn nhất, Nham Hổ an toàn xác nhận, phát hiện cô cũng không đeo bất kỳ vật gì, hoặc là cái gì nguy hiểm. Nhưng khả nghi ở chỗ bên trong nội y là tờ giấy. Cẩn thận lấy ra tờ giấy bị cuộn lại, nhìn đến chữ viết trên đó Nham Hổ không nhận được nhếch môi cười to.

Đang ngủ mê man Lê Nhi trong ánh trăng mờ tiếng nam nhân cười. Đầu tiên là cô nháy mắt mấy cái, để ánh mắt thích ứng với ánh sáng, một giây sau, trên đầu truyền đến đau đớn, khiến nàng đau buồn bã kêu

- Đau thế hả trời!

Không nhớ rõ sao mình lại bị đau. Lại phát hiện ngồi ở bên giường là 1 nam nhân, Lê Nhi mới nhớ tới đầy đủ chuyện vừa trải qua.

Là hắc! Là xe của Nham Hổ hại cô bị đụng tổn thương đến đầu

Đau đớn + trán sưng + mặt Nham Hổ 1 loạt liên tưởng rồi Lê Nhi ai oán nhìn chằm chằm Nham Hổ.

Mặc dù cô không có chửi ầm lên, nhưng với sở trường xem sắc mặt thì Nham Hổ đoán được, trong mắt cô đang lên án mình.

- Là cô đi thăm tôi, bị cốp xe tôi làm bị thương

Hắn nhắc nhở Lê Nhi chuyện này, thuận tiện ám hiệu với cô cái phương thức không bình thường này

- Đó!

Dường như là như vậy...Nhờ sự nhắc nhở của hắn, Lê Nhi nhưng ngay sau đó chợt dạ cúi đầu. Bây giờ phải lúc tranh luận vấn đề mình bị sưng mà là phải như thế nào hướng hắn giải thích, mình tại sao lại núp ở xe của hắn a!

- Về việc này, nàng có nên giải thích 1 chút chứ ? Hắn lạnh lùng mở miệng nói chuyện, trên mặt thần sắc không vui.

- Ách, tôi , tôi tên là Đường Lê Nhi, là ký giả Tiệp tuần san, vốn là có kế hoạch muốn phỏng vấn anh. Nhưng là anh thoáng cái đã rời khỏi yến hội, cho nên tôi đã nghĩ là...

Nhất thời nói đến núp trong xe- cái loại hành động của người không bình thường, làm cho Lê Nhi tự cảm thấy mất mặt

- Nghĩ trước là đi núp, sau đó tìm cơ hội thật tốt nói chuyện một chút?

- Là, chính là như vậy.

Lúng túng gật đầu, Lê Nhi lảng tránh ánh mắt của hắn.

Cùng lúc, từ người Nham Hổ truyền đến mùi thơm rất nam tính cũng làm cho tim cô đập rộn lên

Nham Hổ suy nghĩ tạp chí này đối với mình không có chút ấn tượng gì cả. Hắn không thích bị người ngoài quấy rầy, cho nên đối với giới truyền thông vẫn luôn phòng bị giữ bí mật.

Nham Hổ không giống bạn tốt của mình không muốn bắt kì nữ nhân nào làm trở ngại công việc, khi cần hắn mới tìm đến phụ nữ. Nhưng chuyện phát sinh ngoài ý muốn tối nay phát hiện mình đối với Đường Lê Nhi tự tiện xông vào chẳng những không tức giận, còn nhìn khuôn mặt đỏ bừng đặc biệt hứng thú. Cơ thể sôi trào có chút rung động

- Nếu tôi đồng ý cho cô phỏng vấn thì ?

Hắn tiến lên 1 bước, hắn đột nhiên thốt lên nhận lời.

- Anh nói gì cơ?

Hoài nghi có phải hay không đầu óc của mình bị đụng hự, Lê Nhi không tin hỏi lại

- Trước mắt không có.

Nham Hổ nhưng toát ra hai câu ông nói gà bà nói vịt

- Anh nói gì cơ ? Lê Nhi mờ mịt không giải thích được

- Hồi đáp phỏng vấn của cô. Nham Hổ dương dương tự đắc trên tay cầm tờ giấy, đem nó đưa cho Lê Nhi.

Sao tờ giấy này có vẻ quen quen, mình thấy nó ở đâu rồi... Bối rối cúi đầu kiểm tra, Lê Nhi mới phát hiện đó chính là tờ giấy nàng sợ quên câu hỏi, mà trước đó giấu ở trước ngực! 0.0”

- Anh... sao anh làm sao tìm được, tìm được...

Câu hỏi lấp bắp thật ra hỏi cũng như không

Hắn đương nhiên là từ trong nội y nàng tìm được ! Nghĩ đến hình ảnh hai bàn tay to, ở trên người mình dao động, khuôn mặt nàng nhanh chóng đỏ lên, giống như quả cà chua chín.

- Đối với người không rõ nguồn gốc để an toàn kiểm tra là đương nhiên, xin thông cảm. Nhìn vẻ mặt khẩn trương của nàng Nham Hổ nhin cười nói lời nghiêm túc

Đối với lão bản của tổ chức l bảo vệ khổng lồ thì giải thích của hắn nghe rất hợp lý.

Lê Nhi cảm thấy không được tự nhiên, lại không phản bác được lý do của hắn, phải chủ động loại bỏ sự lúng túng của bản thân.

- Anh mới vừa có nói, nguyện ý tiếp nhận phỏng vấn của tôi ?

- Không sai. Nham Hổ nhếch môi lộ ra vẻ mặt tương đối vui vẻ.

- Chẳng phải anh luôn từ chối phỏng vấn? Làm sao lại dễ dàng đáp ứng tôi? Lê Nhi cũng không dần, sẽ không dễ dàng tin người khác.

- Sự đồng ý của ta đương nhiên là có điều kiện.

Nham Hổ lười biếng đứng lên, đi tới bên cửa sổ.

Quả nhiên không có đơn giản như vậy! Lê Nhi mặt suy sụp

- Điều kiện là gì?

- Vì tôi không muốn người ngoài quấy rầy trong lúc phỏng vấn nên cô phải tới ở nơi này của tôi.

- Ở nhà anh...

Lê Nhi không dám tin lời hăn nói

- Không được! Tôi làm không được!

Cô còn chưa có lấy chồng! Nếu để cho đại tỷ biết, cô vào ở nhà một xa lạ thì đại tỷ nhất định sẽ lột da của cô— nghĩ cũng biết, Hỉ nhi sẽ hỗ trợ mài dao.

- Không sao cả, tôi có lí do của tôi, cô có tự do của cô. Tôi sẽ phái người đưa cô trở về.

Nham Hổ cười cười, không nói thêm lời.

Thấy bộ dáng thần nhiên của hăn, Lê Nhi ngược lại cảm thấy có chút do dự. Bằng thân phận của Nham Hổ, hăn sẽ không làm gì cô. Cô ngược lại lo lắng cho mình, sẽ bị cái vẻ nam tính đầy hấp dẫn của, mà sẽ mất cái trung thực của một ký giả nên có.

Ba xã trưởng từng nói qua, chưa từng có người nào có thể phỏng vấn được Nham Hổ, mà cô là người đầu tiên ! Huống chi, nếu như phỏng vấn thành công, Ba xã trưởng còn có thể đề cử cô đến báo tin tức quốc gia...Nếu có thể ở nơi này chuyên tâm phỏng vấn hăn, làm ra một bài báo chất lượng, tin tưởng công việc của cô càng thêm thuận lợi.

- Tôi đồng ý điều kiện của anh?

Nghĩ đến tương lai của mình, Lê Nhi bắt đầu chấp nhận . Về phần đại tỷ cùng Hỉ nhi, không thể làm gì khác hơn là nghĩ biện pháp dấu diếm

- Tốt! Ngày mai cô có thể chuyển vào đây

- Vậy anh cho tôi phỏng vấn bao lâu?

Lê Nhi tò mò hỏi hẳn.

Điểm này cô muốn hỏi cho rõ ràng, tránh đến lúc đó thời gian hết mà không có kết quả.

- Không nhất định, cô phải phối hợp với thời gian của ta ít nhất ba ngày, chậm cũng có thể có thể lên tới một, hai tuần lễ.

Nham Hổ trở lời băng quơ.

- Được rồi, tôi sẽ về trước chuẩn bị ít đồ cần thiết.

Nhìn xung quanh tự dừng thấy cần thiết gì đó.

Lê Nhi bưng tỉnh hỏi:

- Anh có nhìn thấy cái ví da của ta không ?

Ví da bên trong mặc dù chỉ có một chút tiền mặt, nhưng là có máy ghi âm khi phỏng vấn lúc cần dùng đến.

- Ví da? Lúc ta ôm cô đi vào, không thấy có những vật khác. Bên trong có đồ gì quan trọng sao? Nham Hổ cau mày nói.

- Không sao, bên trong không có gì quan trọng ,cho dù mất thì...

Lê Nhi ảo não gõ gõ đầu của mình. Cẩn thận thử nghĩ xem, cô trốn vào phía sau xe hình như lúc đó ví cũng không thấy. Khi đuổi theo Nham Hổ rơi hay là khi chen chúc trong sà n nhảy làm rớt? Cô một cũng không nhớ rõ .Cái chuyện ngu xuẩn lần nữa chứng minh thần kinh của mình có vấn đề, Lê Nhi ở trong lòng không ngừng nhắc nhở mình...

- Cô nghỉ ngơi một chút, ngày mai tôi sẽ phái người đưa cô trở về nhà thu xếp đồ đạc.

Nham Hổ lúc này, liền rời phòng, để cho Lê Nhi ở lại

- Cám ơn anh.

Cô xấu hổ nói cám ơn.

Nham Hổ sau khi rời đi, Lê Nhi mới phát hiện ngoài cửa sổ trời sắp sáng, cho nên cô nhanh gọi điện thoại cho đại tỷ báo bình an. Dùng hai phút để khai báo một đêm không về, còn nói cho đại tỷ mình gần đây bận rộn phỏng vấn, sẽ có một thời gian

ngăn không thể về nhà. Nhanh chóng trước khi bị Băng Nhi tỷ mắng nên nàng cúp điện thoại.

Không phải là cô chủ tâm không giải thích, thật sự là bởi vì là đại tỷ quá bảo vệ mình, sẽ nói quá nhiều, đại tỷ nhất định không yên lòng, sẽ đem chuyện phức tạp hóa lên.

Buổi sáng hôm sau, Lê Nhi tới mười giờ mới về, đoán giờ này đại tỷ đã đi làm mới nói với Nham Hổ cho thuộc hạ đưa về nhà. Lễ phép xin đối phương ở trên xe chờ một chút, Lê Nhi giống như kẻ trộm, rón ra rón rén đi vào gian phòng của mình. Nghĩ ra lại không có gì mang đi, máy ghi âm tối qua đã đánh rơi. Lê Nhi tùy tiện mang vài bộ vài quần áo, tư liệu về Ngũ Nhân Bang, rồi vội vàng trở về nhà Nham Hổ.

Khi cô tới nhà Nham Hổ, đi vào phòng khách, ngoài ý muốn phát hiện thấy Nham Hổ ngồi ở trên ghế sa lon.

- Anh không phải tới công ty sao?

Lê Nhi tò mò hỏi, đồng thời chú ý tới thuộc hạ của Nham Hổ đã lặng lẽ lui ra ngoài.

- Tôi không cần tự mình đến tổng công ty làm. Trong nhà đã bố trí phòng quan sát, bên trong có thiết bị liên lạc tiên tiến, tình vi kết nối toàn cầu, giữ vững liên lạc mật thiết.

Nham Hổ hơi hột giải thích.

- À...

Lê Nhi nhìn xung quanh nói

- Sao tôi không thấy những thành viên trong nhà của anh ?

- Tôi không có người thân, Nham gia chỉ còn lại có tôi.

Nham Hổ cười cười, không thèm để ý trả lời.

Lê Nhi có chút lúng túng.

- A... xin lỗi. Vậy người giúp việc của anh đâu?

- Tôi không hy vọng có người khác quấy rầy, cho nên người giúp việc cũng sẽ cố định thời gian xuất hiện, làm xong chuyện sau nhanh chóng đi.

Nghe được lời của hắn, Lê Nhi tim như dừng lại, cô ngơ ngác hỏi:

- Vậy chỉ có tôi và anh ở đây?

Có vẻ đáng sợ a! Bọn họ cô nam quả nữ, lại sống chung mấy ngày? Một chút ngổn ngang, Lê Nhi đầu óc rối loạn.

- Có gì không ổn sao?

Nhìn ra cô bất an, Nham Hổ cười cười.

- Không có, không có.

Lê Nhi ngập ngừng trả lời.

Dĩ nhiên không có! Nếu như bây giờ rút lui, không phải tỏ vẻ cô không tin nhân cách của Nham Hổ sao? Chuyện phỏng vấn lại càng không thể.

Nham Hổ từ trong túi, lấy ra một hộp kim loại tinh xảo, đem nó đưa cho Lê Nhi.

- Đây là cái gì? Trong hộp có vài thứ nhìn vẻ kì lạ

- Đây là thẻ đảm bảo của cô. Nơi này không có cảnh vệ, sự an toàn được trung tâm máy tính nghiêm ngặt quản chế, muốn vào phòng, nhất định phải có tấm thẻ này mới có thể an toàn đi vào.

Nham Hổ nhìn vẻ mặt không hiểu ra sao của Lê Nhi, kiên nhẫn giải thích.

- Nếu có người khác xâm nhập vào vào nhà, bên trong nhà gần hệ thống điện sẽ phát huy tác dụng, phát báo động, tấn công người lén vào... Hệ thống cùng lúc khóa chặt người lén vào, nhanh chóng thông báo cho nhân viên tổng bộ đến đây xử lý.

- Quả là 1 thiết bị tốt.

Nghe rất đáng sợ nhưng Lê Nhi không quên lễ phép + ca ngợi.

Phải nhờ đến thiên tài máy tính nhắc nhở cô, tấm thẻ này rất quan trọng

- Khi về tôi sẽ trả lại anh thẻ này.

Lê Nhi lời thề son sắt bảo đảm.

Gật đầu tỏ vẻ tán thành, Nham Hổ ngay sau đó bổ sung

- Phía tây hành lang cửa ra vào, phía sau có căn phòng nhỏ, tôi có vị bằng hữu ở đó, thân thể cô ấy không tốt, không muốn bị người khác quấy rầy, cho nên chỉ có tôi mới được tới

- Tôi hiểu, tôi sẽ không tới gần nơi đó.

Mình là khách, Lê Nhi dĩ nhiên sẽ không nhàn rỗi đến mức đi quấy rầy bạn chủ nhà

Nham Hổ đứng lên.

- Tôi đưa cô lên lầu, xem một chút gian phòng cô sẽ ở

Hắn vươn ra bàn tay to, bày ra dáng vẻ lễ phép, nghĩ nhận lấy túi của Lê Nhi

- Không cần, tôi tự mình cầm được rồi!

Lê Nhi phất tay tỏ vẻ cự tuyệt.

Lông mày vẻ bình thản, Nham Hổ hướng tay ý bảo Lê Nhi đi theo hắn lên lầu.

Từ từ đi lên cầu thang Lê Nhi tò mò quan sát thiết kế bên trong. Bên trong nhà trang hoàng rất đơn giản, cơ hồ không giống nhà người bình thường sẽ có bình hoa, bồn cây cảnh, tranh trưng bày. Ngay cả ánh đèn cũng núp trên trần nhà, nhìn không ra

Từ nơi này mơ hồ có thể đoán được, Nham Hổ là một coi trọng hiệu suất công việc, không thích chuyện phiến toái.

Dù phòng ốc không sa hoa, thiết kế giản dị nhưng loại đơn giản này lại có cảm giác khác

Người có tiền thật tốt, có thể có không gian không gian riêng. Nghĩ đến nhà nhỏ đáng thương của mình, chỉ có hai gian phòng, ba người đã rất cố gắng ở

Chỉ lo than thở, không có để ý bước chân, đột nhiên nàng thoáng mất đi trọng tâm, hai tay chặt vật địa không tìm được chỗ vịn

- A... thanh âm kêu lên, căn phòng lớn bên trong dường như đang tuyên cáo kết quả bất hạnh của cô...

Là người bình thường gặp phải tình huống trượt chân ngã đầu óc cũng sẽ trống rỗng. Nhưng Lê Nhi, có lẽ thật không phải là người bình thường. Đối với cô mà nói, thời gian giống như bị dừng 1 cách dường như rất chậm chạp. Bởi vì vào lúc này, cô vẫn có thời gian rảnh để suy nghĩ lung tung

Nếu như nhớ được không sai, từng có bộ phim gọi "Bắt thần giở trò" Trong có 1 đoạn nói về diễn viên chính Mai Ly, bị 1 tên xú công từ đẩy xuống. Cô có chút không nhịn được cười, bởi vì chính mình nhưng lại ở nơi này, nhớ tới cái hình ảnh kinh điển kia -- bắt quá đây chính là tình tiết hư cấu, nếu như nàng bị ngã gãy cổ, kết quả tuyệt đối rất thê thảm

Giống như con thiên nga sợ hãi kêu, cô bây giờ chỉ có thể nhắm mắt lại, đợi chờ vận mệnh phán quyết. Lúc ngàn cân treo sợi tóc có cứu binh từ trên trời rơi xuống, 1 đôi tay mạnh mẽ ôm lấy Lê Nhi, che chở cho cô, qua vài giây sau, Lê Nhi mới có khí lực chống đỡ đứng dậy, tay run rẩy kiểm tra cổ xem có sao không.

- Cảm tạ ông trời phù hộ, may là không có chuyện gì...

Bất chợt, có một tiếng rầu rĩ từ dưới người nàng truyền ra.

- Vào lúc này, nên cảm tạ chính là người ra tay cứu giúp mình chứ, chứ không phải cảm tạ ông trời đâu? Ân nhân cứu mạng chính quy Nham Hổ miễn cưỡng mở miệng nói chuyện.

- A...

Cô thế nhưng vô cùng không lịch sự, nhìn trạng thái chân của mình trên người Nham Hổ

Hai tay hắn đang giữ chặt eo nhỏ của mình, chỉ cách lớp vải mỏng, cô thậm chí có thể cảm giác nhiệt độ và thân thể của

hắn...Gương mặt nhỏ thoáng ửng hồng, Lê Nhi bất động, hơi giật mình nhìn chằm chằm hắn , một câu cũng nói không ra

Duy nhất có thể ở tự an ủi, chính là cô mặc quần dài, chứ là váy ngắn tình huống này thì

Cô...đứng lên được không?

Đưa tay di đến trên người cô , Nham Hổ nhanh chóng xem xét xem cô có bị thương không.

Có..có .

Từ trên người hắn bối rối đứng dậy, lúng túng không dứt,Lê Nhi cúi đầu sửa sang lại y phục xộc xệch của mình.

Cô...không sao chứ? Có bị thương ở đâu không?

Nham Hổ đứng lên quan tâm hỏi

Hắn là không có chuyện gì, cảm ơn anh.

Mặt đỏ, Lê Nhi động động người chứng minh mình rất tốt.

Anh thật lợi hại, nếu như không phải là anh phản ứng nhanh, kịp thời quay đầu lại ôm lấy tôi, tôi nhất định sẽ ngã vô cùng thảm.

Không nghĩ tới Nham Hổ cao lớn như vậy, động tác thật không ngờ rất nhanh nhẹn . Thân thủ bất phàm như thế, khó trách hắn có bản lĩnh thành lập tổ chức "Nham tổ"

- Đó là đương nhiên, tôi luyện võ nhiều năm, phản ứng tự nhiên so với người bình thường mau hơn.

Nham Hổ hơi hột nói.

- Nói tóm lại, vẫn là cảm ơn anh.

Lê Nhi thành khẩn lần nữa hướng hắn nói lời cảm ơn.

- Chúng ta đi lên lầu. Cô có thể nghỉ ngơi một chút, đến phòng khách tiến hành công việc phỏng vấn sau cũng được.

Thay cô nhặt lên chiếc túi bị rơi xuống ở dưới bậc thang, Nham Hổ vẫn không quên nhắc nhở cô:

- Cẩn thận 1 chút không bị ngã !

Lúng túng gật đầu, Lê Nhi đi theo bước chân của hắn cẩn thận, cẩn thận đi lên bậc thang, lần này nàng tuyệt đối sẽ không

trượt chân ...

Nghỉ ngơi trong chốc lát, sau đó Lê Nhi chuẩn bị xuống lầu bắt đầu công việc phỏng vấn của cô. Đi tới phòng khách, Nham Hổ quả nhiên ngồi ở trên ghế sofa lon đọi cô.

- Ngồi.

Nham Hổ ý bảo cô ngồi xuống.

Ở trước mặt Nham Hổ, Lê Nhi từ trong bọc lấy ra giấy bút vừa tìm tìm, mới phát hiện bản nháp phỏng vấn của cô không thấy.

Làm sao bây giờ? Cô muốn hỏi vài vấn đề. Lê Nhi rất khẩn trương lật lật chiếc túi, nhưng tìm không ra

- Cô đang tìm cái gì vậy? Thấy cô khá khẩn trương, Nham Hổ tò mò hỏi.

- Tôi không tìm thấy bản nháp, tôi có chuẩn bị mấy vấn đề cần hỏi!

Lê Nhi ôm lấy đầu, vẻ mặt buồn rầu.

Nham Hổ cười cười.

- Thật ra thì, cô căn bản không cần chuẩn bị.

- Nhưng nếu như không có xem qua bản nháp, tôi sợ sẽ quên mất cái gì cần hỏi!

Lê Nhi ấp a ấp úng nói.

Lê Nhi ngẩng đầu nhìn thẳng hẳn, dũng cảm dám thừa nhận sai sót của mình

- Thật xin lỗi, trước quên không nói cho anh biết. Thật ra thì tôi còn là người mới, không có nhiều phỏng vấn kinh nghiệm, cho nên...

- Tôi không cho kinh nghiệm là quan trọng.

Lông mày nhíu lên, Nham Hổ một chút lơ đãng.

- Quan trọng là cô phỏng vấn có sự nhiệt tình trong công việc hay không mà thôi

Thật ra thì bằng những hành động ngốc nghếch của cô hẳn cũng nhìn ra được, Lê Nhi là một ký giả mới còn non nớt (có non

mới chui xe nha và giở ở nhà anh chứ).

- Vậy anh vẫn đồng ý để cho tôi phỏng vấn sao? Lê Nhi không dám tin tưởng mình.

- Tôi đã đáp ứng để cho cô phỏng vấn, thì sẽ không hối hận. Hẳn khẳng định nói, trong giọng nói không chút do dự nào cả.

- Nếu như cô cảm thấy không có vấn đề gì, cô có thể bắt đầu đặt câu hỏi.

- Ách...Muốn hỏi cái gì trước nhỉ? Thiếu hụt lòng tin Lê Nhi cảm thấy có chút luống cuống chân tay.

- Chúng ta có thể nói chuyện phiếm, cô có thể hỏi bất kỳ chuyện nào và tôi sẽ trả lời. Nham Hổ trên mặt toát ra vẻ mặt đầy khích lệ

Không nghĩ tới Nham Hổ chẳng những nguyên ý phá lệ, cho cô cơ hội phỏng vấn mà còn biểu hiện thành ý. Đối với sự bỏ qua của hẳn, Lê Nhi tương đối cảm động. Cho nên cô lấy dũng khí, ngẩng đầu nhìn vào mắt hẳn, bắt đầu thử đặt câu hỏi.

Anh có thể nói thêm cho tôi biết về nghề nghiệp của anh?
Lê Nhi tò mò hỏi

Có thể nói nó là nghề gia truyền. Từ tổ tiên các vị gia gia đã đảm nhiệm chức vụ, trọng trách bảo vệ trong cung đình, rồi sau này là các nguyên thủ quốc gia. Vì vậy ngay từ khi còn bé các thành viên họ Nham đã phải trải qua những huấn luyện về võ thuật rất nghiêm khắc.

Nham Hổ đơn giản trả lời vấn đề của nàng.

- A! Thì ra là như vậy, nghe nói “Nham tổ” trải khắp toàn cầu, có thể hay không mời anh giải thích 1 chút? Vừa đặt câu hỏi, Lê Nhi cũng không quên ghi chép lại.

- “Nham tổ” cũng không hẳn là công ty bảo vệ, mà là tổ chức phòng vệ, cung cấp cho các cơ quan, tổ chức bảo vệ an toàn cho nhân vật quan trọng. Bên trong tổ chức bao gồm nhiều chi nhánh, rất nhiều ngành, mỗi ngành phụ trách 1 nội dung công

việc riêng. Thí dụ như nói hệ thống bảo vệ bằng tín hiệu hệ thống cùng với các loại ứng dụng thiết bị hết sức tối tân. Tổ tình báo chịu trách nhiệm bên trong liên lạc với tổ chức bên ngoài, cung cấp thông tin mới nhất...Các nhóm này đều phải trải qua huấn luyện chuyên nghiệp, đối mặt với những tình huống xấu, 1 mình hoặc 1 nhóm đảm đương giải quyết nguy cơ của đối thủ. Họ chưa từng thất bại, nếu bên Tổng thống quốc gia nào cần người thì đại diện của họ sẽ liên lạc với chúng tôi, chúng tôi cũng sẽ cung cấp và chịu trách nhiệm đào tạo, huấn luyện vệ sĩ

Đối với vấn đề này, Nham Hồ trả lời tương đối tường tận.

Lê Nhi nghe được giải thích những của hắn, quả thực là bội phục.

Nhưng "Nham tổ" có thể biểu hiện xuất sắc như thế có lẽ là do bản lĩnh của người đứng đầu nó : tổng tài -- Nham Hồ.

Cô không nhịn được muốn biết nhiều hơn những chuyện có liên quan Nham Hồ :

- Lần trước anh nói không có người thân, anh là con trai độc nhất sao?

- Nham gia khi lớn lên luôn đơn độc, khi tôi 16 tuổi thì phụ thân qua đời, chỉ còn lại có tôi.

Nham Hồ lạnh nhạt nói, vẻ mặt không tiết lộ nét sầu não .

- Như vậy xó vẻ buồn chán, chắc anh cũng gặp không ít khó khăn!

Lê Nhi rất khó tưởng tượng từ bắt đầu từ mười sáu tuổi một mình cho tới Nham Hồ ngày hôm nay.

- Tự lập giúp cho bản thân tôi trưởng thành hơn .

Hắn tươi cười nói

- Vậy còn cô? Sao cô muốn làm kí giả ? Hay do sở thích?
Hắn đột nhiên hỏi ngược lại

- Tôi? Tôi á? Không thể nói là sở thích!

Tự dưng hắn đưa ra câu hỏi khiến cô bị giật mình, Lê Nhi đành hoảng trả lời:

- Chỉ là bởi vì cha mẹ đã mất của tôi cũng là ký giả, cho nên tôi muốn theo nghề của họ.

Nghe được câu trả lời của nàng, Nham Hổ cũng có chút ít ngoài ý muốn.

- Cha mẹ cô cũng đã qua đời ?

- Khi ta mười một tuổi, bọn họ bị tai nạn xe cộ qua đời. Lúc ấy đang học năm đầu cấp 3 chị tôi vừa học vừa làm, đã nuôi tôi và em út cho tới hôm nay .

Lê Nhi sầm nã gật đầu.

Thì ra là vậy! Chị của cô thật giỏi.

Hắn như có điều suy nghĩ nhìn Lê Nhi.

Cô muốn làm ký giả, chỉ là vì cùng muốn theo nghề của cha mẹ ?

- Bởi vì từ bé cha mẹ tôi luôn bận rộn, không có thời gian chăm sóc chúng tôi. Cho nên tôi từ nhỏ đã cho là, chỉ cần có thể làm ký giả, là có thể gần họ hơn. Ở trong trí nhớ của tôi, cơ hội mà cả nhà du lịch cùng nhau chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay... Nói tới đây, Lê Nhi trong mắt rơi rơi lệ .

- Gần nơi này có bờ biển rất đẹp cô đã nhìn thấy chưa ? Tôi lúc nhỏ thường cùng cả nhà tới đó, trong trí nhớ của tôi nơi đó thật ấm áp và hạnh phúc.

Nham Hổ nói với giọng rất nhập tâm, tràn ngập vui vẻ. Một lát sau , Nham Hổ mới lấy lại tinh thần.

- Bây giờ bận rộn, tôi không có thời gian để tới đó

- Lúc trước tôi cũng thích ngắm biển .Thật đáng tiếc, bờ biển kia chắc rất đẹp, khi nào có trăng tròn anh có thể dành thời gian tới đó chắc sẽ rất đẹp . Cô mạnh dạn nói ra ý mình

- Hôm nay kết thúc phỏng vấn ở đây !

Nham Hổ đột nhiên từ trên ghế salon đứng lên.

- Á! Sao nhanh như vậy? Lê Nhi có chút giật mình, không biết tại sao mới hỏi vài vấn đề, Nham Hổ đã dừng phỏng vấn.

Chẳng lẽ là mình có nói gì sai, đắc tội hần sao? Nàng thấp thỏm bất an nhìn mặt Nham Hổ.

- Chúng ta đi thôi. Thấy Lê Nhi vẻ mặt hoảng sợ, hần nhếch môi cười nói. Nhưng ngay sau đó đi ra ngoài.

- Anh muốn đi đi nơi nào...? Chẳng biết phải làm như nào Lê Nhi chỉ có thể ngốc vù vù đi theo hần đi...

Nham Hổ đứng bên thoải mái mà mở cửa chiếc xe thể thao, chiếc xe rong ruổi đi trên đường. Ngồi ở ghế bên cạnh Lê Nhi tai giữ những sợi tóc bị gió thổi, trong đầu trống rỗng, không ngừng đoán xem Nham Hổ muốn dẫn mình đi đến nơi nào.

Khoảng nửa giờ sau, chiếc xe dừng lại

- Đây là đâu ? Đưa mắt nhìn 4 bề cảnh sắc hoang vu, Lê Nhi nghi ngờ hỏi

- Chờ một chút nữa cô sẽ biết. Nham Hổ vẻ mặt thần bí nhìn nàng, ý bảo Lê Nhi đi về phía trước

Lê Nhi nghe lời đi về phía trước, đi vài phần chục bước , cảnh sắc trước mắt đột nhiên biến đổi, bên tai cũng truyền đến tiếng gào thét của sóng biển.

Nơi này là...

Cô hơi giật mình nhìn bờ biển quen thuộc kia, sau đó kêu to:

Nơi này chính là bờ biển mà anh nói ư ?

Lê Nhi giống như đứa trẻ vừa nhảy,vừa mừng rỡ hướng bờ cát chạy .Thật trùng hợp nàng cũng từng thích nơi này

Hay thật. Nơi này một chút cũng không thay đổi! So với 10 năm trước cảnh sắc không thay đổi, còn có nhiều vỏ sò

Không cẩn thận bị sóng biển đánh ngã, trên người ướt đầm, nhưng nàng vui vẻ bò dậy, đứng ở trên bờ cát tìm kiếm vỏ sò. Nàng đã thật lâu không có cảm nhận được loại hương vị hạnh phúc này

- Cám ơn anh đã dẫn tôi tới chỗ này! Quay đầu lại, lớn tiếng hướng Nham Hổ nói cám ơn

Sợ sự ngượng ngùng bị Nham Hổ phát hiện, cho nên nàng ngênh hướng sóng biển, để cho bọt sóng làm ướt nàng khuôn mặt, sau đó theo hướng bờ biển bên kia chạy đi.

Nham Hổ im lặng. Chỉ là đứng ở một bên, nhìn hình dáng nàng vui sướng chạy hăng cảm thấy tương đối vui.

Nữ nhân đặc biệt hăng thấy nhiều, nhưng cảm giác bây giờ như có 1 loại mãnh lực của xô khiến nam nhân phải chú ý còn hăng thì cảm giác khổ sở.

Một cỗ cảm giác khác thường dấy lên đáy lòng, khi hăng còn chưa phân biệt đây là cái gì, điện thoại di động đột nhiên vang lên.

Cau mày, Nham Hổ lấy điện thoại di động ra, trò chuyện .

Tôi là Nham Hổ.Hăng nghiêm túc nói chuyện.

Thế nào rồi ? Bên Italy có tin tức gì mới không ?

Nham Hổ cùng đối phương nói chuyện, không có chú ý tới Lê Nhi đã rời xa tầm mắt của hăng...

Mãi chạy trên bờ cát, Lê Nhi không ngừng nhớ tới quá khứ cùng cha mẹ đến nơi đây. Mặc dù trí nhớ đã có chút ít mơ hồ, nhưng dư vị ngọt ngào nàng cả đời cũng sẽ không quên!

Cô dừng bước lại, nhìn biển rộng khẽ thở. Vừa lúc đó, cô nghe được ở phía sau, truyền đến một tiếng động lớn.

Cau mày hoài nghi, Lê Nhi nhìn xung quanh, rồi nàng phát hoảng. Có 1 nhóm nam nữ trẻ tuổi đang chơi đùa ở bãi cát, trên mặt đất không ít người quay cuống , mập mờ. Còn có mấy nam nhân giống như là phê thuốc, cầm lọ sơn xì lên đá ngầm. Mảnh đá đẹp là quà tặng của tự nhiên vậy àm bị phun lên những hình dạng kì quái. Lê Nhi không nhận được lớn tiếng:

- Các người đang làm gì vậy? Sao có thể phá hư tự nhiên sinh thái?

Tiếng nói của cô, lập tức khiến cho đám kia người chú ý, nam nhân xì sơn dừng lại khó chịu nhìn Lê Nhi.

- Mẹ kiếp ! Đá đâu phải của nhà cô

- Bờ biển là thuộc về mọi người, xin lập tức dừng lại hành động phá hoại của anh. Nếu không tôi lập tức sẽ báo cảnh sát xử lý. Lê Nhi nhìn chăm chăm bọn họ.

- Ơ! Cảnh sát cũng không nhàn mà để ý chuyện vợ vãn này. Cô rảnh rồi như vậy, không bằng tới đây vui đùa một chút. Một nam nhân nhỡ một bãi nước miếng, nhìn Lê Nhi.

Hắn vừa nói vừa nháy mắt, cùng hai nam nhân hội ý, lặng lẽ vây quanh Lê Nhi từ phía sau, sau đó đột nhiên một tả một hữu túm lấy nàng!

- Này! Các người làm gì, buông tôi ra.

Lê Nhi kinh hoảng kêu to, cố gắng phản kháng nhưng không thoát được hai nam nhân đang kìm chặt mình.

- Cô rất xinh đẹp! Có hay không làm nữ nhân của ta đi? Vừa nói tên này còn sờ má Lê Nhi

- Haha, rất non, tốt

- Bỏ tôi ra, cứu mạng! Lê Nhi bị làm cho sợ đến thần sắc phát hoảng, chỉ có thể hô to cứu mạng.

- Bờ biển này rất vắng, sẽ không có ai nghe thấy tiếng cứu của cô em đâu, đừng lãng phí sức lực chi bằng hầu hạ chúng ta sẽ tốt hơn đó

Nam nhân nói ra lời nói bốn cột đó, lũ nam nữ kia đồng thanh cười mỉa, đẩy nàng té nghe trên cát

Buông cô ấy ra.

Một giọng nói lạnh lùng vang lên, cắt đứt hành động của bọn họ.

Thân hình cao lớn của Nham Hổ đứng trên tảng đá, vẻ mặt tức giận nhìn phần tử bất lương kia, trong mắt liếc cảnh cáo (*bọn mi ko chạy nhanh thì chết vs anh Hổ rồi, chúng bay sẽ bị làm mồi cho cá ăn cho coi, haha*)

Chững lại vài giây bị khí thế của Nham Hổ áp đảo, nhưng bọn chúng thấy mình nhiều người chẳng việc gì phải sợ, lớn tiếng

- Đại ca để em, 1 mình người thì đấu sao được chúng ta...
haiz.Nói rồi vươn tay về phía Lê Nhi

Sau vài giây chớp nhoáng, tự dưng lũ đó phát sinh tiếng kêu thảm thiết, tự dưng ngã xuống đất

Đây là lần đầu tiên cô tận mắt nhìn thấy, Nham Hổ thân thủ rất lợi hại

Cầm tay nhỏ bé của Lê Nhi, Nham Hổ kéo nhưng Lê Nhi phát ra tiếng kêu ai oán.

- A! Đau quá!

Nham Hổ sắc mặt rùng mình, bình tĩnh kiểm tra lòng bàn tay Lê Nhi, vết thương đang chảy máu

- Do lúc ngã không cẩn thận nên bị thương, may là vết thương không lớn... Cảm thấy sắc mặt hắc rất khó nhìn, Lê Nhi trấn an hắc nói.

- Tôi sẽ vận gãy cổ của bọn chúng. Nham Hổ lạnh lùng nói. Thoáng chốc, ra tay

Quay đầu nhìn chằm chằm lục nam nhân nằm trên mặt đất kêu rên, hắc từng bước hướng bọn họ . Mà đám kia mới vừa còn lớn lối, lúc này chỉ có thể sợ hãi trên mặt đất bò run rẩy.

Không nên! Lê Nhi xông lên trước ôm chặt lấy lưng Nham Hổ.

Đánh người là tội đó

- Bọn chúng làm cô bị thương. Nham Hổ không có dừng bước lại, Lê Nhi chỉ có thể chặt vật để cho hắc kéo đi.

- Đừng...tôi sợ...Cô run rẩy ôm chặt Nham Hổ, cố gắng thuyết phục hắc.

Cô khóc nức nở, Nham Hổ dừng bước lại. Lúc này quanh mình yên tĩnh không tiếng động, chỉ có tiếng sóng biển không ngừng gào thét.

Mấy phút đồng hồ sau, rốt cục hắc cũng hạ hỏa

- Cô không phải sợ, không có chuyện gì rồi. Nham Hổ quay đầu lại vuốt ve sợi tóc mềm của nàng, vừa nhỏ giọng trấn an.

Sau đó hắn lấy điện thoại di động ra, gọi một cú điện thoại, nhanh chóng ra lệnh

Tiếng khóc, Lê Nhi không có nghe rõ hắn nói cái gì, không thể làm gì khác hơn là suy đoán hắn có thể là báo cảnh sát xử lý.

- Chúng ta đi thôi! Nham Hổ ôm lấy Lê Nhi, ý bảo cô cùng đi.

Lê Nhi thuận theo hắn đi lên đồi cát nhỏ tới nơi chiếc xe đỗ ở đó. Lúc này, phía sau đột nhiên truyền đến một trận ầm ỹ, nàng theo phản xạ quay đầu lại, phát hiện có một chiếc trực thăng theo đang bay tới.

Híp mắt nhìn kỹ, trên đó có mấy nam nhân, trang phục giống nhau trên trực thăng có ghi 1 chữ “ Nham” sầm lo nhìn Nham Hổ, không biết hắn tính toán gì.

Không cần lo lắng, người của tôi sẽ không tổn thương bọn họ. Chỉ ra lệnh cho bọn họ đem bờ biển khôi phục nguyên trạng vẻ đẹp của nó .

Nham Hổ hướng nàng giải thích

- Sau này nàng cũng không cần lo lắng sẽ có người đến phá hư bờ biển, tôi sẽ phái người bảo vệ nơi này an toàn. (oa..ga lắng thế vì nữ nhân mà bảo vệ cả 1 bờ biển á...ta ghen tỵ rất nước mắt quá)

Kinh ngạc nhìn Nham Hổ, Lê Nhi không biết hắn tại sao phải làm như vậy. sao?

- Anh không nên như vậy. Nơi này là bờ biển của chung, sẽ không có người trả tiền bảo vệ, anh làm như vậy không có lời. (chị này làm như anh ấy thiếu tiền thế, sướng mà không biết...)

- Đương nhiên là cần thiết. Nơi này là bờ biển ánh trăng. Hắn thật sâu nhìn vào Lê Nhi đôi mắt sáng, thản nhiên nói: Là nơi tràn đầy những kỉ niệm của nàng không phải sao?

Lời nói của Nham Hổ làm cho Lê Nhi thoáng chốc kinh ngạc, cảm động lặng lẽ đánh sâu vào lòng của cô, lần đầu tiên có người, chủ động tỏ vẻ đối với cô coi trọng và bảo vệ!

Gió biển không ngừng làm tóc bay lung tung, nhưng cô không để ý mình đang nhìn sâu vào đôi mắt ấy

Đêm đã khuya, mọi âm thanh chìm vào giấc ngủ dài.

Thời điểm này chắc mọi người đang nằm ngủ với những giấc mơ đẹp. Nhưng ở nơi này có 1 người hết lần này tới lần khác ở trên giường, lăn qua lộn lại, không ngủ được.

Lê Nhi dự định sáng hôm sau sẽ giao cho nội dung phỏng vấn Ba xã trưởng để ông ta xem qua trước. Nhưng bây giờ vấn đề là cô không ngủ được đếm tới 613 con cừu cũng vô dụng! Lê Nhi mắt mở to, nhìn màu trắng trần nhà ngẩn người. (*chẹp, tận 613 con cừu, phải ta ngủ lâu rồi*)

Trải qua sự kiện bờ biển kia đã mấy ngày, Nham Hổ mỗi ngày đều sắp xếp thời gian cho cô thực hiện công việc phỏng vấn. Nhưng mỗi lần cô chỉ hỏi được 1 chút, còn vấn đề khác phải hôm sau mới có thể hỏi, sắp xếp lại các vấn đề thì vấn đề không đủ để làm 1 bài báo có ấn tượng, làm cho Lê Nhi tâm tình khá phiền não. Nếu như có thể mau sớm hoàn thành phỏng vấn, cô sẽ không cần mỗi ngày cùng Nham Hổ sớm chiều chung sống.

Cô sẽ không thể gặp lại Nham Hổ, cũng không thể đối với hắn có tình ý! Nhưng là, tim của mình hết lần này tới lần khác không khống chế được...Buồn rầu xuống giường, Lê Nhi đi tới bên cửa sổ, đưa mắt nhìn bầu trời đêm, ánh trăng dịu hiền bên những ngôi sao sáng. Ánh sao đó như biết cô đang nhìn nó, cứ nhấp nháy, nhấp nháy trên người. Dù sao cũng không ngủ được, cô đi xuống dưới lầu đến vườn hoa dạo một chút.

Trong vườn hoa chỉ có một ánh đèn le lói, cô chuyên chú thưởng thức bầu trời bao la, muốn cho mình có thể tỉnh táo. Đáng

tiếc không hiệu quả, cô vẫn là không tự chủ được nghĩ đến Nham Hổ...

Lần đầu tiên, cô đối với nam nhân có cảm giác này, tình cảm thật phức tạp. Muốn được người đó bao bọc, che chở, dựa vào 1 bờ vai bình yên. Nhưng có thể Nham Hổ luôn quan tâm phụ nữ, sự ôn nhu kia với mình cũng giống như những người con gái khác.... cô lại chẳng có tài cán gì, chẳng làm được cái gì toàn đem chuyện làm cho xấu đi.... Mình không nên tự mình đa tình như vậy, huống chi cũng không quên mục tiêu trở thành một phóng viên chuyên nghiệp “phải giữ khoảng cách thôi” bắt đầu thông minh trong lời nói, vẫn là sớm kết thúc phỏng vấn rồi rời đi, ở lâu chỉ sợ tự mình thống khổ. Lê Nhi thở dài, im lặng nhìn bầu trời đêm đen lặng.

- Không ngủ được sao? Một cái thanh âm đánh vỡ sự yên lặng của đêm tối.

- A!

Lê Nhi giật mình, là Nham Hổ

Dựa vào giọng nói nhìn ra đối phương, Nham Hổ đang đứng ở bãi cỏ gần đó

- Anh đến đây từ lúc nào?

Kể làm cho mình buồn phiền tự dưng xuất hiện làm cô không tránh khỏi lúng túng, mặt tự dưng lại đỏ lên. Không chú tâm đến lúc sức tỉnh phát hiện Nham Hổ đang đứng rất gần mình

- Cũng đã lâu rồi. Tôi có thói quen trước khi ngủ hay nằm ở chỗ này suy tư 1 vài chuyện. Còn cô? Sao không ngủ ?

Hắn lạnh lùng nói

Dưới ánh đèn mờ ảo nhìn Lê Nhi thật đẹp, ánh đèn làm cô có thêm phần kiều mị. Nham Hổ nghiêng người nhìn cô, không che dấu sự hứng thú của mình.

- Chỉ là tới đây ngắm sao! Tôi thích nhìn ánh sao sáng lấp lánh, lấp lánh.

Cô trả lời lung tung để hấn không thấy sự khác thường của mình

- Đó là bởi vì ánh sáng chứa nhiều tạp chất, khoảng cách từ nơi đó đến trái đất xa xôi, nên nguồn sáng nhìn thấy trước mắt chúng ta bị gián đoạn mới có hiện tượng chớp chớp.

Nham Hổ nói với phong thái của 1 người am hiểu thiên văn (*cái anh này chẳng lãng mạn gì cả sao lấp lánh đi giải thích thế thì chị ấy sợ chạy mất thì sao > Anh Hổ : không chạy được đâu; L : sao anh dám khẳng định thế chị ấy sẽ chạy; > A Hổ : vậy hả, cười to ta - Không ai thoát được khỏi ta...đặc ý cười đều > L:*)

- Thật khô cứng, không có chút lãng mạn. Tôi lại thấy nó phát ra ánh sáng như vậy để hấp dẫn, vẫy tay gọi người tình

Thích ý nghĩ lãng mạn ngây thơ của nàng, Nham Hổ ở trong bóng tối cười khẽ

- Đúng là thú vị! Vậy còn cô? Cô làm gì để vẫy gọi người yêu? Ánh mắt Nham Hổ như khóa chặt cô

-

Không biết trả lời như thế nào, Lê Nhi ngượng ngùng nghĩ nói sang chuyện khác.

- Đây là vật gì ? Thật đáng yêu.

Vừa lúc đó, nàng phát hiện trên mặt đất có một pho tượng Hà Mã nhỏ xíu. Tiểu Hà Mã này mở ra cái miệng rộng, trong miệng còn có một cái nút, cho nên Lê Nhi tò mò ấn xuống cái nút.

- Chờ một chút! Không nên ấn cái nút kia... Nham Hổ định ngăn cản cô, nhưng không kịp...

- Oa... a....a .

Tiếng kêu sợ hãi liên tiếp thét ra, Lê Nhi bị cột nước bốn phía vây hãm , khiến cho một thân chật vật.

Đó là chốt mở vòi nước.

Nham Hổ hết sức tỉnh táo nói cho cô

Nước không ngừng từ tóc cô chảy xuống, cả người ướt nhẹp

- Ô... Thật xin lỗi tôi không ...

Lê Nhi bối rối cúi đầu nói xin lỗi, không hiểu mình vì sao luôn là làm ra chuyện ngu xuẩn như thế này .

- Không sao, thay bộ quần áo khác là được rồi

Nham Hổ đi tới trước mặt cô, vỗ vỗ bả vai an ủi cô. Nhưng cô vẫn nghẹn ngào , ả nào cơ hồ khóc thành tiếng. Còn Nham Hổ lại nghẹn , hơi thở gấp gáp.

Thấy khác lạ, nhìn theo ánh mắt của hắn phát hiện quần áo bị nước làm ướt khiến nó bó sát vào cơ thể tưng hờ trong suốt. Cô có thói quen khi ngủ không mặc áo lót, vì vậy vài mỏng kia không thể che được bộ ngực mình phập phồng . Nhìn tầm mắt Nham Hổ nóng rực, cô cảm thấy lúng túng. Lấy tay che trước ngực, vô cùng xấu hổ

- Không...Đừng nhìn...

Nham Hổ tay nâng cằm cô, đôi môi nóng kia nhanh chóng nuốt lời của cô. Cho đến khi 2 người khôi phục hô hấp, Nham Hổ vẫn ôn nhu ôm lấy cô.

Dưới ánh trăng đẹp kia, Lê Nhi mệt mỏi cơ hồ nhắm mắt

Ngoài cửa sổ ánh nắng ấm áp thẳng tắp chiếu vào giữa phòng, nằm ở trên giường Lê Nhi, lập tức bị chói mắt tỉnh lại. Mở mắt, phát hiện mình nằm ở trên giường, mà không phải ở trong vườn hoa. Thì ra là một cuộc mộng xuân a! Trong nội tâm cô không khỏi cảm thấy có chút tiếc nuối. Thở dài, đang muốn xuống giường rửa mặt, nhưng ngoài ý muốn phát hiện cơ thể mình không có mặc gì

- Á..... cô kinh hãi kêu một tiếng

Sau một lúc lâu, cô mới lấy được dũng khí, cúi đầu kiểm tra thân thể. Trước làn da trắng kia còn có ngực, bụng có không ít dấu hôn. Chẳng lẽ... Đây không phải là mộng? Sờ sờ những dấu

vết Nham Hổ lưu ở trên người mình, hồi tưởng lại sự tình tối hôm qua, Lê Nhi không tự chủ xấu hổ.

- Em đã tỉnh ? Lúc này Nham Hổ đột nhiên đi vào phòng. *(bắt đầu có chút quan hệ nên đã thay đổi cách gọi rồi – AHỔ : lườm, gì mà chút ; L 0.o :....)*

Thấy Nham Hổ, cô lại càng mắc cỡ. Lấy chăn che người không dám nhúc nhích

Thấy Lê Nhi xấu hổ, Nham Hổ không nhịn được nghĩ trêu chọc cô.

Còn xấu hổ? Em tối hôm qua tương đối chủ động.

Nham Hổ nhếch môi, mập mờ nhắc nhở cô.

Lê Nhi đầu vùi sâu vào trong chăn, buồn bực nói:

- Anh thật đáng ghét...

Mất một phen công phu Nham Hổ mới đưa Lê Nhi từ dưới giường kéo ra, nhưng cô vẫn là không dám trực tiếp nhìn Nham Hổ.

- Anh giúp em đeo lên .

Hắn cười cười, đột nhiên đem một cái dây chuyền, nhanh chóng đeo trên cổ Lê Nhi. (*L: hớ hớ, có quà...Bee: Theo em thì giống như anh ý đeo xích vào cổ chị Lê Nhi*)

- Đây là...

Kinh ngạc nhìn ánh sáng phát ra từ chiếc dây chuyền màu đen, Lê Nhi còn chú ý hoa tai là hình một con hổ . (*Liên : ôi zời đúng là đeo lên biết hàng sỡ hữu của A HỔ > a. HỔ : đương nhiên...mặt vênh 1 góc 50 độ*)

- Con hổ này được làm từ đá đen, ánh mắt gần đá xanh. Đây là di vật của tổ tiên truyền lại, bây giờ anh trao nó cho em. Nham Hổ giải thích

Lê Nhi trực giác biết dây chuyền ý nghĩa rất trọng đại, không biết mình có nên hay không.

- Đồ này giá trị quá, em...

Cô còn chưa nói hết lời, đã bị Nham Hổ cắt đứt.

Dây chuyền, chỉ có nữ nhân của anh mới có thể đeo.

Nghiêm túc vừa nói vừa đưa tay vuốt ve Lê Nhi tỉ mỉ khuôn mặt.

Từ lần đầu gặp mặt bắt đầu, Nham Hồ đối với Lê Nhi thì có 1 cảm xúc lạ, thiện cảm tốt, vì hẳn biết đây là những cảm xúc thật của lòng mình nên mới phá lệ cho cô phổng vắn, và ở trong nhà của hẳn.

Mặc dù mới ở chung không bao lâu, nhưng cô đã hấp dẫn được hẳn, những cử chỉ ngốc đó lại khiến hẳn chú ý, trong tình huống vô tình kia hẳn sinh lòng muốn giữ lấy. Hẳn biết rõ, trong lòng hẳn người con gái này đã chiếm 1 vị trí quan trọng. Hẳn cá tính thẳng thắn, từ trước đến giờ không dễ dàng rung động, chỉ cần rung động thì sẽ cùng hứa hẹn.

Anh ấy mới vừa là nói "nữ nhân của anh" .

Lê Nhi tim lần đầu như ngừng đập, rồi sau đó lại nhanh chóng nảy lên. Chợt mỉm cười, mắt đen chớp mi, còn mặt như to thêm, hồng thêm.

Chiếc dây chuyền màu đen nổi trên làn da trắng nhìn thật hợp . Nham Hồ không nhận được cú đầu hôn, tối hôm qua hẳn đã lưu lại nhiều dấu hôn, đây là ấn ký của hẳn (*như kiểu đóng dấu : hàng VN chất lượng cao ấy!!! Bee: ss Ơi đây là TQ chứ VN cái nổi j*)

Lê Nhi đang lâng lâng, cô đang hạnh phúc...

Cô chuẩn bị gặp Ba xã trưởng . Ra cửa đột nhiên nghĩ đến, lần này phổng vắn còn chưa chụp ảnh, thiếu nó tin tức không nóng, như thiếu gì đó.

Thật may hôm nay là thứ sáu, đại tỷ và Hỉ nhi hẳn là không ở nhà, cô có thể yên tâm về, không cần phải lo lắng gặp gỡ 2 chị em. Lê Nhi quyết định, muốn về nhà một chuyến, tìm cái máy ảnh của cha rồi chụp. Khi về nhà, đứng trước mũi cửa rình rình, xác định không có động tĩnh mới an tâm lấy chìa khóa đi vào

- Ô Oa! Mới vừa đi vào phòng, đèn lại đột nhiên tự động sáng lên, hù Lê Nhi một trận sợ hãi kêu.

- Chị hai, chị đã về rồi? Nhìn kỹ, Hỉ nhi dĩ nhiên ngồi ở trên giường, cười mỉm

- Sao em lại ở nhà, không ở trường? Lê Nhi lắp bắp hỏi.

- Em thi cuối kì về nhà ôn bài!" Cười có chút gian tà, Hỉ nhi có ý tốt nhắc nhở chị

- Suyt, nhỏ tiếng xiu, không chị cả nghe thấy.

Lời nói của Hỉ nhi làm cho Lê Nhi sợ đến rụng rời. Làm sao ngay cả chị cả cũng ở nhà. Giờ này phải đi làm rồi chứ

- Hôm nay chị được nghỉ phép nên không đi làm . Sau lưng truyền đến 1 giọng nói quen thuộc, nghe có vẻ không vui

Lạnh cứng, Lê Nhi không cần quay đầu lại cũng biết. Chủ nhân của Đường gia Đường Băng Nhi đang đứng ở sau mình.

- Chị...chị.

Cô sợ đến mức lùi đi vài bước giữ khoảng cách, tránh cho bàn tay ấy giơ lên...

- Em thật to gan, dám trốn nhà!

Đường Băng Nhi cau mày, nhìn chằm chằm

- Nói ! Hấn ta là ai?

Hấn...hấn? xong đời, chẳng lẽ chuyện tối qua của mình với Nham Hổ bị chị biết? Nhưng chị làm sao lại biết (bà này tưởng chị ấy là tôn ngộ không chắc gì cũng biết ==, chuyện đó sao lại biết được – cười gian)

Lê Nhi mặt đỏ bừng, ngơ ngác nhìn Đường Băng Nhi. Chuyện như vậy mình phải giải thích thế nào...

- Chị hai, chị cả đã thấy ảnh. Hỉ Nhi nhìn lên mặt Lê Nhi, có ý tốt nhắc mình khai

- Ảnh? ảnh gì ? Lê Nhi mờ mịt hỏi.

Đường Băng Nhi hướng về phía bàn đọc sách, lấy ra hình của Nham Hổ.

- Em mấy ngày qua không ở nhà, có phải hay không cùng hẳn ta ? Anh ta là ai?

Nhìn ảnh, Lê Nhi mới thở phào nhẹ nhõm, may là chị cả không biết chuyện (bà này ngốc có trình độ. Bee: Ngốc có phúc của ngốc!!! Chị em mình thông minh có câu được soái ca như anh HỔ k?)

- À , ảnh kia là ảnh của người em phỏng vấn, em đừng suy đoán lung tung .

Thấy mình cả Nham HỔ quan hệ chưa rõ ràng, cho nên không dám nói gì cả

- Vậy? Mấy ngày qua em ở đâu? Đường Băng Nhi hoài nghi chất vấn em gái.

- Em có 1 cuộc phỏng vấn rất quan trọng, nên em phải mất nhiều thời gian chuẩn bị . Không muốn có ai quấy rầy, cho nên mấy ngày qua ở nhà của đồng nghiệp .

Lê Nhi lấy cớ bịa đặt lung tung

- Chị hai, chị không nên lừa dối chị cả đó?

Băng Nhi không lên tiếng, nhưng Hỉ nhi đã chen vào nói :

- Nói dối là 1 hành động không có đạo đức.

Lê Nhi tức giận trừng mắt nhìn em út một cái.

Nha đầu, em đừng chọc gậy !

Gây sự là thú vui chỉ cần có cơ hội gây sự là nó sẽ dấy lên cho đỡ nhàn chán, cho nên nó không gây sự thì sẽ ngứa ngáy tay chân

- Người ta quan tâm chị thôi mà cũng... Hỉ nhi quất lên

Lê Nhi hừ lạnh một tiếng. Cô với việc bốn cột này kinh nghiệm đầy mình, ai tin tưởng những lời nha đầu quỷ kia nói cơ chứ!

Hai đứa đừng có đấu khẩu nữa.

Đường Băng Nhi nhìn Lê Nhi ra lệnh

Vậy khi nào em về?

Sẽ nhanh thôi, khoảng vài ngày nữa. Lê Nhi chợt dạ nói

Cô chỉ hy vọng mấy ngày sắp tới, quan hệ với Nham Hổ có thể hơn xác định. Đến lúc đó, cô có thể chính đại quang minh đem hẳn giới thiệu cho chị cả biết.

- Một mình ở bên ngoài phải cẩn thận, xong chuyện là về nhà, đừng để chị lo lắng. Đường Băng Nhi sắc mặt dịu xuống, quan tâm nhìn Lê Nhi.

Biết chị vẫn không yên lòng , cho nên Lê Nhi nghe lời gật đầu.

- Vâng!Em hôm nay về là lấy cái máy ảnh của cha, còn chạy qua nhà xuất bản nữa. Chị em sẽ tự chăm sóc được cho bản thân mà!

- Vậy thì tốt.

Mặc dù đối với giải thích của em gái có chút hoài nghi, nhưng Đường Băng Nhi không có ý định hỏi.

Lê Nhi dù sao đã trưởng thành, đối với chuyện mình làm, sẽ tự chịu trách nhiệm. Mình xen vào chỉ sẽ làm cho em khó lo liệu. Bất kể như thế nào, cho em gái có không gian riêng, thân làm chị phải lo lắng cho các em là đương nhiên!

Chị không có truy cứu nữa, tránh được Hỉ nhi lanh lợi. Nhìn thấy biểu hiện này của chị cả cô lại thấy chột dạ, chắc sẽ không đơn giản như vậy đâu...

Vượt qua sự kiểm tra của chị cả, giờ Lê Nhi có thể thở phào nhẹ nhõm. Tìm được máy ảnh, cô chạy về nhà xuất bản, đúng hẹn đem mọi thứ sửa sang lại, cho Ba xã trưởng xem qua

Lúc này, Ba xã trưởng trên tay đang cầm lấy phần tài liệu kia, cúi đầu nhanh chóng xem, lật xem. Phòng xã trưởng yên tĩnh đến đáng sợ, cơ hồ muốn làm người nổi điên. Lê Nhi vẻ mặt khẩn trương nhìn Ba xã trưởng cứng nhắc.

- Tốt, viết vô cùng tốt. Một lúc lâu sau, Ba xã trưởng rốt cục hài lòng gật đầu.

- Cô viết rất tường tận, thu hút được độc giả. Nếu có thể hoàn thiện bài viết hơn nữa sẽ làm truyền thông chú ý. Mắt nhìn của ta thật chuẩn.

Thấy Ba xã trưởng nụ cười trên mặt, cô phập phồng. Lão bản nói tốt, vậy dĩ nhiên sẽ không vấn đề! Không nghĩ tới mình độc lập hoàn thành tác phẩm, làm xã trưởng tán thành như vậy. Lê Nhi cảm giác bay bổng

Cám ơn, cám ơn xã trưởng.

Cô tràn đầy cảm kích nói.

Đây chỉ là một phần tư liệu, tôi sẽ mau chóng hoàn thành phỏng vấn, giao cho ngài đầy đủ hơn.

Khụ, không cần phải gấp gáp, thuận lợi làm tốt phỏng vấn mới là trọng yếu. Uống một ngụm trà, ba xã trưởng nhẹ ho

Lê Nhi thành khẩn về phía hân bảo đảm.

- Điểm này tôi biết, lúc trước bị đuổi việc cũng là xã trưởng thu nhận tôi. Vì báo đáp ân tình này tôi sẽ cố gắng làm tốt công việc này.

Trước đó không lâu, cô cho là mình ký giả vô dụng, cảm thấy đến tuyệt vọng, Ba xã trưởng tự như kỳ tích xuất hiện. Hẳn chẳng những vui vẻ hứa hẹn, cho cô có cơ hội rèn luyện, còn cho cô chịu trách nhiệm phỏng vấn Nham Hồ - trách nhiệm nặng nề. Cũng vì vậy, cô có thể cùng Nham Hồ phát sinh quan hệ...Hết thấy tất cả, cảm tạ ý tốt của Ba xã trưởng!

- Cô đừng có khách khí như vậy. Cơ hội sẽ có lúc ai cũng có, lần này tôi cho cô có 1 cơ hội mà thôi

- Tiếp tục cố gắng lên, tương lai cô sẽ sáng lạn. Ba xã trưởng ám hiệu cho cô đầy triển vọng

Như được bay lên mây cao, nghe báo tin tức Quốc gia lúc trước Ba xã trưởng hứa hẹn làm cho hi vọng Lê Nhi cháy lên. Nếu quả thật thuận lợi vào báo tin tức quốc gia, đầu tiên cô sẽ báo cho chị cả và Nham Hồ để họ chia sẻ niềm vui với mình. Sau đó cô sẽ rất cố gắng, rất nghiêm khắc huấn luyện mình, tốt trở thành chân chính ưu tú phóng viên chuyên nghiệp.

Đến lúc đó, Nham Hồ cũng sẽ khen mình rất tuyệt sao? Nghĩ tới đây, Lê Nhi đưa tay sờ sờ dây chuyền hình con hổ trước ngực, không nhận được tràn ra một nụ cười ngọt ngào.

Cái này phản ứng tự nhiên này làm cho Ba xã trưởng ánh mắt chú ý tới, trước ngực cô có đeo dây chuyền đặc biệt này.

- Không nghĩ tới không những có thể phỏng vấn được Nham Hồ mà còn chuyển tới nhà hẳn! Xem ra, hẳn có vẻ coi trọng cô. Ba xã trưởng đột nhiên mở miệng, lời nói có nhiều hàm ý

Hoàn toàn không có phát hiện Ba xã trưởng thần sắc quái dị, Lê Nhi chẳng qua là lúng túng giải thích.

- Không! Đơn giản chỉ là vận khí của tôi tốt. Bởi vì hẳn đang muốn phá lệ phỏng vấn, mà tôi đúng lúc xuất hiện... Chuyện chỉ đơn giản như vậy.

- Cô quả là vận khí tốt...Ba xã trưởng tò mò hỏi:

- Đúng rồi! Nham Hồ là tổng tài của “Nham tổ”, có thể đoán nhà của hẳn phòng tuyết trùng trùng, giọt nước không thể chảy

qua ?

- Đúng vậy! Hẳn coi trọng không gian riêng, cho nên trong nhà không có vệ sĩ, toàn bộ là máy tính điều khiển, nếu như không có thể thông minh thì không thể vào. Lê Nhi không nghi ngờ, lại nói cho Ba xã trưởng việc này

- Thì ra là như vậy! Nếu Nham Hồ là người như vậy, muốn lấy được sự tín nhiệm của hẳn, ở bên cạnh hẳn quả là không đơn giản. Vừa nói Ba xã trưởng đột nhiên nói to

- La phu nhân, cô có thể đi ra?

Lê Nhi bị ba xã trưởng nói to sợ hết hồn, không hiểu được hẳn rốt cuộc đang nói cái gì. Nhưng mấy phút đồng hồ sau, hẳn cử chỉ quái dị có giải đáp...

Cửa phòng họp mở ra 1 người phụ nữ trung niên đi ra. Cô ta đi đến, ngồi ở ghế sa lon hướng Ba xã trưởng gật đầu, nhìn Lê Nhi

Tự dưng xuất hiện 1 nữ nhân, nhìn có chút không được tự nhiên, Lê Nhi nghi ngờ quay đầu nhìn về phía ba xã trưởng, tìm kiếm giải thích.

Vị này là đến từ Singapore La phu nhân. Hẳn nói cho Lê Nhi.

Cô ấy là bằng hữu của tôi. Hôm nay có chuyện muốn mời cô hỗ trợ.

- Gì... Tôi? Tôi hỗ trợ được việc gì? Lê Nhi không dám tin hỏi.

Trước mặt là 1 người phụ nữ - La phu nhân vẻ mặt buồn bã thê lương nhưng vẫn toát ra thần sắc cao quý, là người có tiền. 1 người phụ nữ tôn quý như vậy sao lại nhờ 1 vị kí giả quen như mình giúp đỡ! “Mình là người thành sự không có bại sự có thừa” Với người tìm mình giúp đỡ, Lê Nhi tràn ngập tò mò

Đúng vậy! Có 1 việc quan trọng, chỉ có cô mới có thể giúp đỡ cô ấy! Ba xã trưởng đẩy gọng kính viền vàng nói

- Chuyện là như vậy...?

Lịch sự đưa tay lên, La phu nhân cắt đứt lời nói của Ba xã trưởng:

- Để cho tôi tự mình tới nói. Nhìn mặt Lê Nhi chậm rãi nói
- Chồng của tôi họ La, tổ tiên mấy đời đều ở Singapore kinh doanh đá quý. Hẳn đối với mặt hàng xa xỉ phẩm này rất ưa thích, mấy năm kinh doanh năng lực đã được khẳng định, cơ ngơi phát triển.

Nửa năm trước, trong 1 buổi đấu giá có giới thiệu 1 vật phẩm đó là Ngọc lục bảo vô cùng quý hiếm, là 1 cực phẩm. Truyền thuyết kể về viên ngọc lục bảo này, từ mấy nghìn năm trước từ Ai Cập, đó là 1 viên đá quý cực phẩm, bảo vật trong các loại bảo vật

- Ai Cập. Nghe như truyện thần thoại...

Lê Nhi hưng phấn không thôi

- Đường tiểu thư, xin cô đừng ngắt lời La phu nhân. Ba xã trưởng có chút không vui chỉ trích cô.

Lê Nhi lúng ta lúng túng lễ phép nói xin lỗi.

- Thật xin lỗi.
- Không sao. La phu nhân thân mật nhìn Lê Nhi, rồi nói tiếp.
- Không nghĩ tới viên ngọc này là mục tiêu của tổ chức tội phạm ham muốn. Để phòng việc ngoài ý muốn xảy ra, chồng ta đã nhờ 1 người bạn bảo đảm an toàn

- Bằng hữu kia không hổ là cao thủ, vừa nghe nói hẳn sẽ đích thân ra mặt, bọn tội phạm đó không dám hành động thiếu suy nghĩ. Cho nên, viên ngọc đó an toàn. Chuyện tiến hành tới đây hết thấy thuận lợi, không nghĩ tới chồng của ta bởi vì quá cao hứng, bệnh tim phát tác, bất hạnh qua đời...Nói đến đây, La phu nhân rơi nước mắt xuống.

- Xin chị hãy bớt buồn đau. Lê Nhi đồng cảm nói.

Ta còn chưa nói hết. La phu nhân lắc đầu, tiếp tục nói:

Tình huống đã đủ rối loạn, không nghĩ tới sau lại còn có chuyện nghiêm trọng nữa xảy ra. Đang ở tang lễ, ta có 1 cô con

gái và Nhạc phi đi theo vị bằng hữu đó , bỏ lại ta 1 mình... La phu nhân nước mắt như mưa rơi xuống, người mẹ bị đả kích lớn, tâm trí mệt mỏi.

Nhìn chị ấy vẻ mặt đau thương Lê Nhi cũng khó chịu theo.

- Chị đừng quá đau khổ, khóc nhiều không tốt cho sức khỏe.

Lê Nhi lấy ra khăn tay đưa cho, an ủi vị La phu nhân này

- Cám ơn em. La phu nhân cảm kích nói cám ơn

- Vị bằng hữu của chồng ta thật là đáng giận, ta phải báo cảnh sát bắt hắn. Lê Nhi rất cáu giận mắng hắn.

Dám dụ dỗ con gái vị thành niên? Lê Nhi không thể tin nổi sao thế giới vẫn tồn tại loại người này.

Nghe được lời nói của Lê Nhi, La phu nhân không nói, nhưng lại ngừng khóc

Cho nên Ba xã trưởng mở miệng thay vị phu nhân kia :

- Báo cảnh sát vô dụng, cảnh sát không dám động đến hắn.

Hắn rất có bản lĩnh, đem Nhạc nhi giấu vô cùng kín đáo

- Không thể nào? Chẳng lẽ cứ mặc cho hắn nhờn nhờn ngoài vòng pháp luật sao? Chúng ta tuyệt không thể bỏ qua cho hắn! Công lý chính nghĩa làm cho Lê Nhi rất tức giận

- Dĩ nhiên không thể bỏ qua cho hắn, đồng thời cũng phải đem Nhạc nhi an toàn về. Ba xã trưởng nhìn Lê Nhi.

- Cho nên chúng ta cần cô cứu giúp.

- Tôi? Tôi có thể không...? Cô kinh ngạc há miệng to.

- Dĩ nhiên có thể. Cũng chỉ có em mới giúp được việc này.

La phu nhân đột nhiên cầm Lê Nhi tay, cầu xin cô.

- Bởi vì em cũng biết người kia.

Không thể nào? Lê Nhi rất khó tin bên cạnh mình lại có bạn nào hèn hạ như vậy (*ta nghĩ kẻ hèn hạ đó ko ai khác là nam nhân của chị đó*)

- Người kia .. Là ai? Nàng chần chừ hỏi.

Hít sâu một cái, La phu nhân từng câu chữ từ trong miệng phun ra.

- Kẻ không lương tâm kia, chính là người em đang phỏng vấn – Nham Hổ (*ôi zời...tự đập vào chân mình rồi chị*)

Nghe được La phu nhân lên án, Lê Nhi ngơ ngác, cứng đờ, không biết phải bao lâu sau mới lấy lại tinh thần

- Không thể nào! Các người nhất định lầm người, Nham Hổ tuyệt đối không thể biết làm ra cái loại chuyện này ! Hất tay La phu nhân ra, Lê Nhi kích động đứng lên.

Lúc này, bên trong phòng tựa hồ như nhiệt độ bị hạ xuống rất nhiều, rất nhiều, làm cho nàng thấy run lên.

Ta biết rất khó tin, dù sao hẳn đối với cô thái độ không tệ. Ba xã trưởng cố gắng thuyết phục cô.

Nhưng La phu nhân nói tất cả đều là sự thật."

- Ban đầu La tiên sinh là bởi vì tín nhiệm Nham Hổ chuyên nghiệp, mới nhờ cậy hẳn đến Singapore đi hỗ trợ. Không nghĩ tới, hẳn đối với xinh đẹp Nhạc nhi nổi lên, lợi dụng mình bề ngoài tuấn tú, mồn mép đem trẻ Nhạc nhi trẻ người non dạ mang đi...

- Không đúng...không...Lê Nhi nói không ra tiếng. Bất luận như thế nào, cô cũng sẽ không tin lời của bọn họ!

Tuy bề ngoài hơi thô lỗ, nhưng Nham Hổ lại cực kì ôn nhu, không phải loại người lừa gạt thiếu nữ

Hắn từng chính miệng nhận lời vì cô bảo vệ bờ biển tràn đầy sao ban đêm, hôn nàng...Cô can tâm tình nguyện yêu hắn, trao cho hắn linh hồn và thể xác

- Nham Hổ chẳng những khôn khéo, luôn giả bộ tốt. Nếu như không phải là con tôi có chuyện tôi cũng không nghĩ hẳn là người như vậy. La phu nhân kích động siết chặt khăn tay

- Hơn nữa ở Singapor hẳn cũng là nhân vật có máu mặt, ta không thể tố cáo hẳn. Như vậy sẽ làm tổn hại đến sự trong sạch của con tôi. Chồng tôi sẽ không tha thứ cho tôi

Ba xã trưởng ngay sau đó nói

- Đúng vậy, Đường tiểu thư. Tôi là người đi trước, cô còn trẻ, chưa thể thấy hết những mặt trái của xã hội, chưa thể phân biệt được phải trái

Hai người bọn họ 1 người hát 1 người phụ họa nói đồng điệu, đạo lý rõ ràng. Lê Nhi nghe tâm thần phiến loạn, tiếp tục suy tư.

- Các người đừng nói nữa ! Cô đột nhiên cảm thấy mệt mỏi quá, không muốn nghe bọn họ lên án Nham Hổ.

- Tôi không dối gạt cô, thật ra thì chúng tôi sớm biết, Nham Hổ đem Nhạc nhi giấu ở đâu. Chỉ là chỗ đó cam bẫy dày đặc, chúng ta không cách nào cứu Nhạc nhi. Ba xã trưởng đột nhiên nói.

Mặc dù không muốn mở miệng, nhưng Lê Nhi vẫn hỏi .

- Ở nơi nào ?

- Chúng ta phải mất không ít tiền mới mua được thông tin từ người dọn phòng. Căn cứ vào những gì người đó nói thì Nham Hổ đem Nhạc nhi ở góc phòng nhỏ sau phòng mình. Hắn vừa nói vừa quan sát những biến hóa trên mặt Lê Nhi. Quả nhiên, Lê Nhi nghĩ ra sắc mặt lập tức trắng bệch.

Phía tây hành lang cửa ra vào, có phòng nhỏ ta có vị bằng hữu ở đó, thân thể nàng không tốt, không muốn ngoại nhân quấy rầy...Cô nhớ tới lời nói Nham Hổ khi ngày đầu tiên mình tới ở... với lời nói của họ thấy trùng khớp. Chẳng lẽ người bạn mà anh ta nói là Nhạc nhi, Lê Nhi run rẩy, khó thở muốn lập tức xỉu quá.

- Cô cũng biết, Nham Hổ trong nhà được bảo vệ cực kì nghiêm mật, nên không có thể sẽ không thể vào được. Một khi đánh rần động cỏ thì ta sợ Nhạc nhi gặp nguy. Ba xã trưởng trầm trọc bản khoản

Lê Nhi mờ mịt gật đầu – chuyện biệt thế chuyện, Nham Hổ cũng đã nói.

- Cho nên ta hy vọng em có thể giúp chúng ta! Nhờ cậy vào em , Đường tiểu thư! La phu nhân khẩn cầu nói.

- Ta làm sao có thể hỗ trợ các người?

Ba xã trưởng từ trong túi áo, lấy ra một hộp nhựa. Mở ra cái hộp, bên trong kín có 1 vật gì đó màu xanh.

Đây là đất sét đặc chế, nếu có thể dùng nó trong vòng 3 giây nó sẽ in được các kí hiệu mật mã của thẻ. Hẳn cần kể giải thích

Cô yên tâm, đất sét này sẽ không dính các vật khác. Lấy thẻ đó ra Nham Hổ sẽ không thể phát hiện

Muốn ta lừa gạt Nham Hổ lấy thẻ ra vào đó? Lê Nhi ôm đầu

Chúng ta không ép em, hãy cầm hộp này, 1 ngày nào đó em tin chuyện chúng ta nói là sự thực, đến lúc đó hãy giúp chúng ta La phu nhân thành khẩn nói

- Tại sao lại muốn ta làm công việc này? Ta đâu có thể nằm chắc đến gần Nham Hổ? Lê Nhi muốn biết đây có phải là 1 mưu mô được sắp xếp từ trước. Cô không phải 1 kí giả tiềm năng, bị họ chọn phải, là 1 con cờ?

Ba xã trưởng nhanh chóng phủ nhận

- Dĩ nhiên không phải là phỏng vấn Ngũ Nhân Bang là tuần san dự định có trước. Chúng ta trước đó cũng không có bất kỳ kế hoạch, khi cô phỏng vấn Nham Hổ được, chúng ta: mới nghĩ có thể 1 mũi tên trúng 2 đích

Trong lòng giao chiến hồi, qua mấy phút đồng hồ, Lê Nhi mới run rẩy nhận chiếc hộp trong tay La phu nhân. Nàng không hiểu, vì sao cái hộp giống như hộp đựng danh thiếp nhưng làm cho cô cảm thấy rất lạnh... ..

Chẳng còn nhớ mình làm cách nào về được nhà Nham Hổ. Khi tỉnh táo mới thấy mình đang đứng ở phòng khách. Ma hộp nhựa đó đang nằm trong túi của cô, 1 nhiệm vụ. Lê Nhi tay sờ dây chuyền trước ngực, cười lạnh hoài nghi Nham Hổ.

Không! Cô phải hỏi Nham Hổ

- Nham Hổ, Nham Hổ... Lê Nhi mở miệng la lên tên Nham Hổ. Không trả lời, cô trống rỗng, căng thẳng. Đi lên cầu thang lên từng bước mệt mỏi, run rẩy đẩy cửa phòng Nham Hổ. Căn phòng

sạch sẽ, gọn gàng giống như bản thân hắn. Đúng thế Nham Hổ là người ngay thẳng, ôn nhu như vậy, co tin Nham Hổ không hẳn là ngụy quân tử. Hoài nghi sự xuất hiện của La phu nhân có điểm trùng hợp. Nghĩ tới đây, cô an tâm mỉm cười, đi tới phía trước cửa sổ đẩy ra, làm không khí mới mẻ tinh lọc nội tâm cô. Nhưng khi vừa mở đến cửa sổ, nụ cười thoáng chốc đông lại trên mặt! Cửa sổ này nhìn ra 1 căn phòng nhỏ xinh đẹp, trước phòng rực rỡ hoa lá. Nham Hổ đang đứng trong vườn hoa, mỉm cười chơi đùa với người trong bụi hoa. Vài giây sau, một cô bé tuổi xấp xỉ Hỉ nhi, từ trong bụi hoa đột nhiên chui ra, hơn nữa làm nũng nhào trong ngực Nham Hổ!

Nham Hổ chẳng những không có đẩy ra, ngược lại sủng nịch vuốt tóc cô bé xinh đẹp, ôm lấy. Tận mắt nhìn thấy, bao ảo tưởng tan biến. Mắt lơ lơ, không nhìn rõ thế giới này.... Lê Nhi sụp, quỳ rạp

“La Nhạc” nhi tái mặt nói ra cái tên này

Không nghi ngờ chút nào, kia người trẻ tuổi kia chính là La Nhạc Nhi! Thì ra là La phu nhân cùng Ba xã trưởng, lên án là thật...

Cẩn thận thử nghĩ xem, Nham Hổ là "Nham tổ" tổng tài, bằng uy danh của hắn, tuyệt đối đủ để đe dọa kẻ có ý đồ xấu. Mà La tiên sinh tự nhiên tìm tới hắn, chịu trách nhiệm ngọc lục bảo an toàn. Cũng chính là như vậy, Nham Hổ mới có cơ hội gặp gỡ La Nhạc Nhi, lợi dụng tình cảm thiếu nữ lời gạt qua đây? Vì vậy hắn giấu, không cho ai tới gần?

Lê Nhi nước mắt rào rào rơi xuống, cô cần môi dưới không cho phép mình khóc ra thành tiếng, đây là cô tận mắt nhìn thấy, không cách nào cãi lại, không thể lừa mình. Nham Hổ quả là hèn hạ.... Nói chung mình mới là kẻ ngu xuẩn nhất

Bởi vì thật lòng yêu cái ôn nhu vô cùng, hứa hẹn vì cô bảo vệ bờ biển, mình lại đem sự tinh khiết của mình dâng cho hắn... Nghĩ tới mình thuận lợi phòng vấn được hắn, thì ra là 1 trò

chơi.Châm chọc buổi sáng mình còn hạnh phúc, giờ là địa ngục,
ngực đau nhói

Trời về đêm, gió bắc thổi, nhiệt độ giảm mạnh. Trong lúc này Lê Nhi thấy mình như sợ cơn gió lạnh cô đơn.

Sau khi dùng xong bữa tối, Lê Nhi vội vã trở về phòng. Nhưng Nham Hổ nhanh chóng ôm lấy cô từ phía sau.

Sao tối nay không thấy em nói chuyện?

Hắn vừa nói, vừa ngửi mùi thơm trên tóc nàng. Hắn biết Lê Nhi cá tính ngây thơ, không thích cau có. Lúc trước còn hay cùng hắn tán gẫu để biết thêm tin tức về Nham gia. Nhưng hôm nay sau khi từ nhà xuất bản trở về, vẻ mặt có vẻ khác thường, ăn cơm cùng không chú tâm, ăn rất ít. Nham Hổ theo trực giác cảm thấy có vấn đề, nhưng Lê Nhi giờ đã là nữ nhân của hắn, bất kể phiền phức gì hắn có thể giúp cô giải quyết. Tóm lại không thích cô ưu sầu

Vậy sao? Sao em không thấy vậy?

Lê Nhi phủ nhận.

Lúc đưa bản thảo gặp vấn đề gì sao? Hay xảy ra chuyện gì?

Nham Hổ quan sát vẻ mặt của cô khi này hỏi

Không! Bản thảo rất tốt, xã trưởng muốn em tiếp tục cố gắng. Không có vấn đề gì đâu.

Cô miễn cưỡng cười, nhưng thân thể lại run rẩy

Thấy Lê Nhi run, Nham Hổ lấy áo khoác mặc choàng lên người cô

Sao em lại lạnh như này? Em bị ốm hả?

Hắn cau mày giọng nói đầy lo lắng

Nơi nào không khỏe, anh đưa em đi bác sĩ

Hắn thuyết phục mình, hắn là đang diễn trò, muốn mình tin tưởng hắn, nhưng 1 nghe tới hắn nói ra lời quan tâm, Lê Nhi

không tự chủ được đầu rúc vào ngực Nham Hổ

- Không! Em không sao, chỉ hơi choáng chút xíu thôi

Nhìn cô mặc quần áo mỏng manh Nham Hổ bất mãn nói:

Em cứ lo công việc, không chú ý bản thân gì cả? Khi thời tiết thay đổi phải mặc thêm chứ? Nhỡ bị cảm lạnh thì sao ...

Em biết rồi

Cô cảm thấy không nên tin tưởng hẳn, nhưng nghe những lời nói rất thật này thật là làm không thể phân biệt hẳn tốt hay xấu

Nham Hổ nhìn cô, tròn mắt ảm đạm

Anh đưa em đi bác sĩ

Không, nghĩ ngơi 1 chút em sẽ không sao mà!

Lê Nhi trả lời

Ngay sau đó, cô rời khỏi lồng ngực kia, vội vã xoay người về phòng

Nham Hổ nhìn cô, nhưng rồi lại tiến lên, ôm lấy thắt lưng cô, đi lên cầu thang

Anh thả em xuống, em tự mình đi được.

Lê Nhi ở trong lồng ngực hẳn giãy dụa

Nham Hổ không lên tiếng, cũng không buông tay. Chẳng qua là ôn nhu ôm, dường như cô giãy dụa làm hẳn tâm trí bất định.

Tay hẳn thật chắc, khiến mình không thể phản kháng, nhưng lại cho người ta cảm giác an toàn. Nếu vào ngày trước thì lòng cô sẽ tràn ngập vui sướng, muốn hẳn che chở, ôm cô. Nhưng rồi lại thờ dãi, cô bây giờ thật sự không thể nghĩ sự ôn nhu kia, làm cô thấy khó chịu. Hẳn với mình là thật? Vậy Nhạc Nhi kia đâu? Hẳn với Nhạc Nhi là vui đùa thôi sao? Lê Nhi đang cứu vãn sự tổn thương của mình

Hai người im lặng, cầu thang ngắn ngủi đã đi hết, nhưng sao Lê Nhi thấy nó dài quá...Nham Hổ đưa Lê Nhi vào phòng, đặt trên giường đắp chăn. Lê Nhi nghĩ hẳn đã đi, nhưng không nghĩ tới Nham Hổ lại cởi áo khoác nằm bên cạnh cô

- Anh muốn làm gì?

Lê Nhi kinh ngạc hỏi

- Đêm xuống sẽ lạnh, anh lo em nửa đêm ngã bệnh. Anh ngủ ở đây, nếu em thấy thân thể không khỏe có thể gọi anh! Không nhìn thấy vẻ mặt cự tuyệt của Lê Nhi, Nham Hổ ôm cô vào lòng

- Nhưng...Không muốn cùng hăn nằm cùng mình, nhưng lại không dám cự tuyệt

- Ngủ đi, nghỉ ngơi thật tốt.

Hăn nhẹ nhàng vuốt ve sợi tóc nhỏ mềm của Lê Nhi, sủng nịch nói.

Hôm nay ở trong vườn hoa, hăn cũng như vậy vuốt ve tóc Nhạc nhi -- giật mình nhớ đến điểm này, cảm thấy như bị giật điện, thân thể Lê Nhi đột nhiên cứng đờ.

Cảm giác được người trong ngực người cứng ngắc, Nham Hổ cũng không cảm thấy kỳ quái, chỉ nghĩ đó là do thân thể cô không thoải mái. Cho là tay của hăn tay không ngừng xoa bóp lưng Lê Nhi để cô được thoải mái.

Không biết qua bao lâu, thân thể Lê nhi bớt cứng nhắc, có vẻ như đã ngủ Nham Hổ mới dừng lại động tác. Sau đó Nham Hổ cũng nhắm mắt ngủ

Nhưng hăn vẫn không phát hiện, Lê Nhi nước mắt lặng lẽ rơi xuống, không tài nào chớp mắt. Nghiêng nghiêng, nhìn khuôn mặt Nham Hổ đang thở đều đều, chân mày khẽ nhíu lại, muốn đưa tay lên...Nhưng tay lại đưa đến nửa rồi dừng lại run rẩy

Yêu, hay không yêu? Hẹn hay không? Lê Nhi mâu thuẫn, không biết phải làm thế nào, nên làm bộ hay không biết chuyện, tiếp tục ở lại cạnh hăn? Nội tâm giằng co, Lê Nhi cảm thấy rất mệt mỏi

Cho đến mờ sáng, cô đã có quyết định. Trong 3 chị em cô là người vô dụng nhất. Không giống chị cả Băng Nhi bền bỉ có thể gánh vác chuyện nặng trong nhà, cũng chẳng giống em gái Hỉ Nhi thông minh, xoay mọi người như chong chóng. Cô chỉ sống không

định hướng, rồi cha mẹ qua đời lại lấy kí giả làm ước mơ. Cô biết mình vĩnh viễn không thể làm được 1 người phụ nữ thông minh, nhưng bất kể Nham Hổ làm những chuyện gì không thể thay đổi sự thực là mình yêu hắn. Nếu như vậy cô phải làm cho rõ ràng mọi chuyện

Lặng lẽ rời giường, tìm ra tấm thẻ Nham Hổ đặt trong hộp kim loại. Lấy ra rồi đặt vào hộp đất sét, 3 giây sau, bỏ nó ra, đập lại nắp hộp, rồi để lại tấm thẻ riêng đó vào chỗ cũ. Vừa làm vừa nhìn xem, Nham Hổ có tỉnh hay không? Hoàn hảo là Nham Hổ vẫn ngủ, thuận lợi cho cô hoàn thành nhiệm vụ

Ánh mặt trời đã hơi nghiêng vào góc phòng, lúc này là thời gian Nham Hổ dậy

Chào buổi sáng!

Hắn nghiêng người nhìn vào người bên cạnh

Sớm!

Lê Nhi vẽ mặt thanh tĩnh, có vẻ hơi mất tự nhiên

Em ổn chứ? Hay là đi bác sĩ?

Nhìn sắc mặt cô có vẻ giống như hôm qua hắn nhíu mày

Không cần. Nghỉ ngơi sau một đêm đầu em không thấy đau nữa.

Cô chợt dạ cúi đầu tránh ánh mắt của hắn

Điện thoại đột nhiên vang lên. Nham Hổ rời giường, lấy di động trong túi áo. Vừa mở di động 1 giọng nói ngọt ngào nói

Anh Nham Hổ, chào buổi sáng.

Đó là giọng nói của Nhu Nhã tựa hồ như rất vui, chắc có chuyện gì xảy ra!

Hôm nay có vẻ dậy sớm, anh nhớ em là 1 con heo lười, giữa trưa mới dậy, sao hôm nay lại thay đổi hả?

Nghe được Nham Hổ giễu cợt, Nhu Nhã cười

- Không có . Là có người sáng sớm đã âm ỉ quấy rầy em

Giọng nói có chút hờn giận, Nhu Nhã nói :

- Nham Hổ? Bây giờ anh tới đây được không?

- Bây giờ? Có việc gì đặc biệt sao?

Tuy nói điện thoại, nhưng ánh mắt không rời khỏi Lê Nhi.

Nhu Nhã là nhiều năm trước, Minh Vương cùng ác ma từ Italy mang về. Những năm gần đây, thành viên trong "Ngũ Nhân Bang" đem cô làm thành tiểu muội rất ưu ái. Mỗi tháng đều đi đến nhà nàng tụ họp. Sau lại phát hiện nàng tương đối đặc biệt, vì phòng ngừa ngoài ý muốn xảy ra chuyện, luôn phái người bảo vệ cô 24/24

Có a! Gần đây tất cả mọi người bề bộn nhiều việc?

Nhu Nhã hưng phấn không thôi nói:

Em biết Minh Vương, Hỏa Ưng mới trở về nước sau chuyến thám hiểm Nam Mỹ muốn tới đây, Đằng Lệ cùng Lãnh Diệp tất cả cũng đồng ý sẽ tới!

Nghe đến đó, Nham Hổ mới hiểu được tại sao Nhu Nhã sớm như vậy gọi. Hiếm khi đầy đủ thành viên của Ngũ nhân bang tụ họp, quả là náo nhiệt

Bọn họ rốt cục quyết định về?

Minh Vương cùng Hỏa Ưng mấy tháng này, đi khắp nơi thám hiểm, bây giờ có thể là trở lại hưởng lạc.

Đúng vậy, anh cũng mau tới đi nếu không sẽ có chuyện hay ho xảy ra đó...

Nhu Nhã uy hiếp hẳn

Nghe được uy hiếp của tiểu muội, Nham Hổ không nhịn được nhếch môi cười to, liên tưởng tới chuyện lần trước xảy ra.

Tuy Nhu Nhã không thích có người theo giám sát, nhưng lại đặc biệt chiếu cố bọn đàn em, làm cả điểm tâm và cà phê cho bọn họ. Nhưng bọn thuộc hạ hết lần này đến lần khác đều thua trong tay cô em này. Nào là bánh ngọt cho “sai hương liệu” khiến bọn họ chân tay mềm nhũn, nghe đến “Nhu Nhã tiểu thư” là biến sắc cả lượt

- Em tha cho thuộc hạ của anh đi, nhân tiện anh sẽ mang 1 người đến cho em

- Người nào vậy ?

Nhu Nhã tò mò hỏi.

Đừng hỏi vội rồi em cũng sẽ biết !

Hắn ôn nhu nhìn Lê Nhi, đập má, không để cho Nhu Nhã tiếp tục truy vấn.

Sau đó Nham Hổ đi tới bên giường ngồi xuống, đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve má Lê Nhi

Hôm nay, “Ngũ nhân bang” sẽ tụ hội, em hãy đi với anh làm quen với bọn họ.

Hắn nói những chuyện này cho cô biết

Không nghĩ tới Nham Hổ muốn đem mình giới thiệu cho bạn hắn biết... Chẳng phải chúng tỏ mình là người đặc biệt hay sao?

Em...

Lê Nhi không nhận được vui sướng trong lòng, định đáp ứng, nhưng cô lập tức nhớ tới có chuyện trọng yếu hơn. Nham Hổ đi ra ngoài chính là cơ hội tốt, để cô đem vật này giao cho Ba xã trưởng!

Em sợ không tham gia được, trên tay em là 1 tài liệu em phải đi sửa lại. Để lần sau em sẽ đến.

Cô nói dối

Lần sau... Còn sẽ có lần sau sao? Lê Nhi trong lòng cười khổ, khi cô đem đồ vật giao ra , bọn họ sợ rằng sẽ không có tương lai .

Vậy thì lần sau vậy! Nhưng em phải nghỉ ngơi, đừng quá cố gắng....chiều anh sẽ về.

Nham Hổ tôn trọng ý kiến của nàng.

Vâng!

Lê Nhi mặt gượng cười, đồng ý, nhưng trong đầu có vài điểm loang quanh. Sau khi Nham Hổ đi khỏi, cô gọi điện cho Ba xã trưởng

Ba xã trưởng? Tôi là Đường Lê Nhi. Tôi, tôi đã lấy được thứ ngài yêu cầu rồi.

Cô hít sâu, sau đó một hơi đem lời nói ra.

- Có thật không? Cô xác định là tấm thẻ riêng biệt đó?

- Tuyệt đối không sai.

Lê Nhi bảo đảm.

- Làm cách nào giao cho ngài?

Ba xã trưởng đầu tiên là lặng yên vài giây đồng hồ sau, nhưng ngay sau đó khẩn trương hỏi :

Nham Hổ có ở nhà sao?

Không? Anh ta đi đến chiều mới về

Vậy thì tốt quá.

Ba xã trưởng hưng phấn nói

Đường tiểu thư ta sẽ đích thân tới đó!

Lê Nhi nghĩ không thành vấn đề, cho nên đồng ý yêu cầu ba xã trưởng.

Cúp điện thoại, ước chừng nửa giờ sau, Lê Nhi nghe được có người ấn chuông điện, cô biết nhất định là ba xã trưởng đến. Vội ra mở cửa thấy có cả La phu nhân mà sau bọn họ còn có một chiếc xe

- Đường tiểu thư, chiếc hộp đó đâu?

Lê Nhi không lên tiếng, từ trong túi áo lấy cái hộp giao cho hẳn. Ba xã trưởng cầm hộp và đi vào chiếc xe kia

Này...các người...Lê Nhi không hiểu nhìn La phu nhân

Chiếc xe đó để dò mã thẻ, làm ra thẻ chỉ trong 1 phút. Lòng tràn đầy vui sướng La phu nhân hướng cô giải thích.

Hôm nay Nham Hổ đúng lúc không có ở đây, thật là cơ hội tốt. Chúng ta có thể thừa cơ cứu Nhạc nhi ra !

Thì ra là bọn họ tính toán bây giờ cứu Nhạc nhi! Chuyện này là đương nhiên, thân làm một người mẹ, La phu nhân dĩ nhiên hy vọng nữ nhi có thể mau sớm trở lại bên cạnh.

Lúc này Ba xã trưởng đã đi ra

OK! Chúng ta có thể tiến vào.

Dưới sự thúc giục của bọn họ, Lê Nhi nhu bị họ đồn vào nhà vậy

- Chính là trong chỗ này , các người đi vào tìm La Nhạc Nhi. Đi tới phía tây hành lang, Lê Nhi chỉ vào lối thoát hiểm nói. Ba xã trưởng cùng La phu nhân vội vàng quẹt thẻ, đi vào bên trong

Lê Nhi trở lại phòng khách đợi chờ: trong lòng có phiền não mà không giải thích được.

Ước chừng chỉ tốn mười phút đồng hồ, bọn họ đưa ra La Nhạc Nhi, Ba xã trưởng còn ôm cô bé tới phòng khách.

Nhưng sao cô bé kia tóc thì rối tung, mắt nhắm lại, chân mày nhăn nhó

- Cô bé sao vậy? Lê Nhi lo lắng hỏi

- Vì nhìn thấy mẹ, cao hứng quá. Nhưng không muốn rời Nham Hổ nên chúng ta bắt đắ dĩ cho cô bé uống thuốc, để nghỉ ngơi . Ba xã trưởng vội vàng giải thích

- Đường tiểu thư, cảm ơn em. Nhờ có em hỗ trợ, hôm nay ta mới có thể cứu về con gái

La phu nhân chùi chùi nước mắt, cảm kích vạn phần hướng cô nói cảm ơn.

Lê Nhi cười khổ, hơi sâu não nói:

Đừng nói như vậy, Nhạc nhi là là con. Vốn là nên trở lại bên cạnh mẹ. Hy vọng tương lai cô bé có thể hết thấy bình an, quên mất tất cả không vui, vui vẻ sống

Ta sẽ chăm sóc con bé, sẽ không để nso gặp phải người mặt người dạ thú như Nham Hổ

Nghe được La phu nhân nói như vậy, Lê Nhi chỉ có thể cúi đầu không nói.

- Đường tiểu thư, vậy chúng ta mang Nhạc nhi đi. Ba xã trưởng nhắc nhở Lê Nhi.

- Cô nhớ kỹ, Nham Hổ không biết chuyện làm được chiếc thẻ này. Chỉ cần cô không nói, hẳn cũng không biết người là bị

chúng ta mang về. Cô giả bộ cái gì cũng không biết, tiếp Nhi cảm thấy rất mơ hồ tục làm phỏng vấn ta sẽ giữ lời hứa với cô

- Sau này hãy nói!

- Đi nhanh đi! La phu nhân thúc giục ba xã trưởng, cho nên bọn họ nhanh chóng ngồi lên xe rồi đi. Chiếc xe đó đi rất nhanh, không thấy bóng dáng trong chớp mắt.

Nham Hổ mở cửa xe đến rất đúng hẹn đi tới vùng ngoại thành Nhu Nhã ở. Cửa phòng rộng mở bên trong là những tiếng ồn ào, họ đã quên đóng cửa. Nham Hổ đi vào không quên đóng lại cửa cổng. Đi qua những hành lang gấp khúc, càng đi sâu, tiếng náo nhiệt càng lớn, thanh âm như 1 hội chợ động đục, nhộn nhịp. Hắn đi vào phòng khách muốn nhìn xem ai có bản lĩnh mà làm nơi đây náo nhiệt như vậy

Kẻ đầu chòm là Nhu Nhã nha đầu, và Đào San San vị hôn thê của Lãnh Diệp, hai nữ nhân này ở chung 1 chỗ chắc sẽ gây họa quá. Nham Hổ dám chắc. Nhưng điều làm hắn ngạc nhiên là Ác ma Đằng Lệ luôn rất ít nói, và vợ đang mang bầu vốn nên an tĩnh nhưng hôm nay cũng tham gia góp chuyện. Trên bàn ăn chỉ chút nước lạnh, đồ ngọt, điểm tâm...Nếu hôm nay mà có Lê Nhi mà tới chắc sẽ bị bọn họ làm hư mất. Nham Hổ lắc đầu, tầm mắt hướng ngồi ở một bên nhìn lại mọi người.

Lãnh Diệp như không có chuyện gì xảy ra nhàn nhã đi chơi thưởng thức rượu ngon, Đằng Lệ cũng không ngừng phát ra ác ma gầm thét, muốn Nhu Nhã nhỏ giọng một chút, đừng dọa đứa nhỏ trong bụng Tâm Đồng.

Hỏa Ưng cùng Minh Vương đâu? Nham Hổ hỏi.

Nham Hổ hoan nghênh! Lúc này mới phát hiện anh đã tới Nhu Nhã hưng phấn kêu to

Chờ 1 chút bọn họ sẽ đến

Tâm Đồng mỉm cười nghênh đón hắn. Nhưng San San bĩu môi, tức giận nhìn Nham Hổ.

San San trí nhớ luôn luôn rất tốt, sẽ không dễ dàng quên mất lần trước Lãnh Diệp bị thương, ở trong bệnh viện Nham Hổ

không thèm nhìn nàng , còn có bạn tốt Lê Nhi đột nhiên mất tích, chắc chắn có liên quan đến hắn

- Xin hỏi anh, Lê Nhi bạn tôi hiện đang ở đâu? San San giả vờ hé ra nụ cười ngọt ngào. Nhưng vẫn liên lạc được với Lê Nhi trong lòng cô nóng như lửa đốt.

Nhưng ngay sau đó cô lại quay đầu trừng hướng lão công - Tà Thần Lãnh Diệp. Lần trước ở bệnh viện chồng đã đồng ý với cô về tung tích của Lê Nhi. Kết quả cho tới hôm nay cô vẫn phải tự mình hỏi Nham Hổ. Biết nguyên nhân San San trừng mắt với mình Lãnh Diệp lúng túng cười cười, nâng chén hướng lão bà nói xin lỗi.

- Lần sau ta sẽ nói cho cô ! Nham Hổ khẽ nhếch lông mày, tiếp tục thừa nước đục thả câu.

Thật ra thì nếu Lê Nhi hôm nay tới, hoặc là Đào San San biết bọn họ có chuyện phát sinh, cũng sẽ không khẩn trương như vậy. Nhưng hắn chưa thể giới thiệu Lê Nhi, chưa đưa cô ấy ra ánh sáng.

Phát hiện hắn trong lời nói có ý gì đó, San San còn muốn hỏi tới, nhưng tiếng chuông cửa cắt đứt vấn đề của cô.

Bọn họ đã đến ! Nhu Nhã cao hứng kêu to, giống như tiểu tiên nhỏ, nhẹ nhàng nhảy ra bên ngoài.

Mấy phút đồng hồ sau, cô một mình đi tới, trên tay còn cầm lấy 2 hộp gỗ : một lớn một nhỏ.

- Minh Vương tạm thời có việc không cách nào tới, Hỏa Ưng đợi lát nữa mới đến. Bọn họ phái người đem cho ta lễ vật tạ lỗi. Nhu Nhã hơi thất vọng nhìn mọi người xung quanh Vốn là cô còn rất cao hứng vì lần này tất cả mọi người đông đủ...

Nham Hổ nhún nhún vai nói:

Sớm lường trước, Minh Vương muốn tổ chức lễ đính hôn. Không hiểu được lúc này mỹ nữ nào khiến cho hắn hứng thú

Không quản nổi hắn. Lễ vật hắn muốn đưa là gì vậy? San San hỏi Nhu Nhã

- Được rồi! Nhu Nhã thở dài, đem hộp gỗ nhỏ mở ra, căn cứ phía trên giấy, đó là lễ vật của Hỏa Ưng.

- Oa! Thật xinh đẹp...Hộp gỗ nhỏ bên trong là một cái dây chuyền.

Hình như là làm từ 1 loại đá màu trắng, điêu khắc rất tinh tế, xung quanh có nhiều đá nhỏ nhìn rất cá tính, tinh xảo....Nhu Nhã đeo dây lên, khiến cho 2 nữ nhân còn lại trong phòng này vừa ca ngợi vừa muốn có được nó không tránh khỏi than vãn.

Còn lễ vật của Minh Vương, Nhu Nhã mở ra, nhưng lại đứng lạnh tại chỗ. Nhìn nó rất kì quặc, các hình tròn xoay quanh 1 khối hình trái táo, gắn 1 viên ngọc trai to, dưới đủ màu hồng, lam, lục nhìn cũng biết là đồ bảo vật, nhưng lại cho 1 cảm giác lạnh lạnh...đáng sợ

- Đây là vật gì ? Nhu Nhã cùng San San tò mò cầm trên tay nghiên cứu.

Nham Hổ, Lãnh Diệp, Đằng Lệ liếc mắt nhìn lẫn nhau, không lên tiếng, lấy ánh mắt truyền đạt tin tức. Tâm Đồng cũng tò mò muốn sờ sờ cái kia nhưng Đằng Lệ lập tức ngăn cản cô.

Em tốt nhất đừng chạm vào nó. Đằng Lệ sắc mặt cực kì khó coi

Tại sao cô ấy không thể đụng vào? Nhu Nhã cùng San San trầm miệng một lời thay Tâm Đồng lên tiếng bởi bất công.

Lúc này Hỏa Ưng đột nhiên đi đến.

Hỏa Ưng trang phục sáng sủa, ánh mắt anh tuấn, màu da ngăm đen, trong mắt mơ hồ có ngọn lửa xanh cháy, phiêu dật.

- Đã lâu không gặp. Hỏa Ưng mở miệng hướng mọi người chào hỏi.

Mặc dù giờ mới chú ý tới Đào San San xa lạ, nhưng hẳn cũng chỉ là mắt quét qua một cái, không có ý định chủ động xem cô là ai

- Những thứ kia các người ở Nam Mĩ thám hiểm được? Nham Hổ mở miệng hỏi hẳn.

Hỏa Ưng nhìn Nhu Nhã đang ngắm quả cầu tròn nói:

- Không sai.
- Các anh làm sao tìm được vật này ? Thoạt nhìn rất đặc biệt. Nhu Nhã tò mò hỏi.

Hỏa Ưng hồi đáp:

- Chúng ta ở Amzon đợi ước chừng một tháng. Ngoài ý muốn phát hiện một thủ lĩnh bộ tộc đi săn. Đó là Minh Vương cứu Vu sư nhi tử, Vu sư tặng cho chiến lợi phẩm của hắn.

- Chiến lợi phẩm? Nhu Nhã mặt trắng bệch.

- Anh đừng nói là chính cái này nhá....

Hỏa Ưng nghiêm túc trả lời.

- Là đầu người.
- A - nghe được câu trả lời của hắn, mấy cô gái không ngừng thét chói tai.

Nhu Nhã đem "Đầu người" hoảng sợ thả vào trên bàn, không nhìn mặt nó.

- Em không thích? Hỏa Ưng lộ ra vẻ có chút kinh ngạc.
- Có người nào sẽ thích người chết? Nhu Nhã đáng thương nói, sau đó chỉ vào dây chuyền.
- Đúng rồi! Cái này thì sao? Anh sẽ không nói cho em biết đây cũng là quái đồ chứ ?

Rõ ràng không có trả lời, Hỏa Ưng không có trả lời, trên mặt luôn luôn hờ hững, lộ ra vẻ có chút không được tự nhiên. Nhu Nhã thẳng tắp nhìn chăm chăm anh, muốn dùng năng lực cảm ứng của cô dò xét trong lòng hắn đáp án.

- Nha -- một phút đồng hồ sau, cô phát ra một ... chuỗi kinh khủng thét chói tai...

Trong phòng khách nhất thời nháo loạn. Nham Hổ đang muốn mở miệng ngăn chặn cục diện hỗn loạn, độ nhiên thủ hạ của hắn đột nhiên xuất hiện.

Tổng tài. Thủ hạ cung kính hướng hắn cúi chào.

Xảy ra chuyện gì? Nham Hổ cảnh giác hỏi hần. Chưa có chỉ thị đã xông vào chắc chắn có việc xảy ra

Mới vừa rồi tổng bộ hồi báo, nói các ngài hệ thống trung tâm có sự cố. Thủ hạ đơn giản báo cáo.

Xin ngài tới quan sát tổng bộ xem hình ảnh thu được

Nham Hổ vội vã cáo từ, cùng thủ hạ đi ra xe

- Nửa giờ trước, máy tính phát giác sự khác thường, bởi vì ngài ở chỗ này. Nhưng trong nhà có người sử dụng thẻ riêng biệt của ngài, còn phát đến hình ảnh kì quái. Thủ hạ giải thích.

Nham Hổ quan sát hệ thống chụp được hình ảnh sắc mặt trong nháy mắt trở nên xanh mét. Hần thấy một đôi nam nữ từ trong nhà hần mang đi La Nhạc Nhi, hần không nhận ra kia nam nhân, lại nhận ra mặt nữ nhân kia. Còn ngoài ý muốn phát hiện người mở cửa tiếp ứng là Lê Nhi

Đường tiểu thư đâu? Kích động một quyền đem cửa sổ xe đánh nát, Nham Hổ đốt ngón tay lập tức rỉ ra vết máu.

Căn cứ quan sát thì cô ấy vẫn ở trong nhà, không có dấu hiệu rời đi. Thủ hạ bị động tác Nham Hổ vừa rồi hơi hoảng

Không nói thêm lời nào, Nham Hổ nhảy lên xe thể thao của mình, phóng như bay không tới nửa giờ đã về đến nhà. Tỉnh táo nhìn cửa nhà, hần phát hiện Lê Nhi quả nhiên còn trong nhà. Nàng tựa như búp bê, chờ đợi ngồi ở trên ghế sa lon.

Nham Hổ không giận dữ ngay, cũng không nghiêm nghị chất vấn, ngồi đối diện Lê Nhi

Không khí ngưng trệ, hai người cứ như vậy trầm mặc. Quá mấy phút đồng hồ sau, Nham Hổ rốt cục mở miệng nói chuyện.

Tại sao? Nham Hổ hỏi, trong giọng nói có chút tức giận.

Ta nói chuyện của La Nhi

Lê Nhi mặt tái nhợt đối với hần mới vừa trở về, lại biết Nhạc nhi bị mang đi cũng không cảm thấy kinh ngạc hoặc là sợ hãi. Trong nội tâm nàng đã sớm chuẩn bị sẵn sàng. Cho dù ba xã

trưởng trước khi đi, còn dặn riêng cô không thể thừa nhận, nhưng từ đầu, cô không có ý định giấu diếm Nham Hổ.

Hắn đem thẻ đặt lên bàn.

- Anh – thẻ vẫn còn ở nơi này. Bọn họ là làm sao đi vào phía sau phòng nhỏ ?

- Hôm nay sáng sớm, em thừa dịp anh còn đang ngủ, dùng đá sét của đối phương cấp cho, ấn xuống khuôn mẫu thẻ .

- Đơn giản như vậy? Nham Hổ tự giễu cười cười. Không nghĩ tới hắn nhất thời sơ ý, nhưng lại làm cho nàng có cơ hội ra tay.

- Tại sao làm như vậy? Đối phương cho em cái gì?

- Không có. Em chỉ là cảm thấy như vậy đối với Nhạc nhi không tốt. Em ấy hẳn là muốn trở lại Singapore.

Lê Nhi nhìn ánh mắt Nham Hổ

- Em biết anh thích cô bé, nhưng là cô bé dù sao còn chưa trưởng thành, anh không nên đem cô ấy rời xa mẹ .

Chợt nghe đến nàng nói, Nham Hổ chân mày nhíu lên, vẻ mặt trở nên âm u rất nhiều.

Mẹ? Em đang nói cái quái gì vậy ?

Hắn cho là mình không biết, hắn và Nhạc nhi có chuyện gì sao? Tại sao làm ra một vẻ mặt vô tội ?

Em biết anh đã làm chuyện gì... Lê Nhi khó chịu cúi đầu, nhưng ngay sau đó dừng cảm mà đem lời nói tổng nội tâm cô nói ra.

Anh giúp cha của La Nhi bảo vệ bảo vật. Nhưng La nhi mất cha, anh lại đem cô bé rời đi, mà cô bé còn chưa tuổi vị thành niên (sao ta thấy hình như chị Lê Nhi nhà ta bị lừa vậy ta...- NHỔ : còn ko?)

Nước mắt cô rơi xuống nói tiếp

Em biết anh thích cô bé, nhưng với tuổi cô bé quá sớm để rời xa mẹ.

Nhìn nước mắt của nàng, Nham Hổ cười lạnh

Chuyện của cô thật hay, không hổ danh làm kí giả . Hấn lên tiêng châm chọc

Đáng tiếc chính là Nhạc nhi không có mẹ

Nghe được hấn nói lời này, Lê Nhi không giải thích được ngẩng đầu hỏi:

- Anh nói vậy là sao?

Nham Hổ từ trên ghế salon đứng lên, đi tới tủ rượu, rót cho mình một chén rượu, sau đó một ngụm uống cạn.

- Tôi và cha La Nhi là chỗ quen biết cũ, mẹ cô bé bị bệnh mà qua đời.

Hấn nhìn vẻ mặt khiếp sợ của Lê Nhi nói :

Cha cô bé ở Singapore là Lao đại bang chủ, rất nhiều kẻ đối địch. Bang chủ với Lâm Hoa luôn đối chọi nhau. Sau khi sát hại được La đại thì hấn đe dọa La Nhi để hấn thuận lợi lên làm lão đại

Chẳng lẽ mình bị gạt? Lê Nhi trên mặt tràn đầy giãy dụa

- Vì bảo vệ Nhạc nhi, cho nên tôi mang cô bé về đây, để thủ hạ do Lâm Hoa phái ra không tiếp cận được cô bé

Không dám tin , lắc đầu, Lê Nhi mở to hai mắt.

Vậy còn vị La phu nhân em gặp ?

Là Tô Ny là bạn tình của Lâm Hoa . Nham Hổ lạnh nhạt nói

Lời anh nói với lời Ba xã trưởng bất đồng, nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Nham Hổ, làm cho Lê Nhi bủn rủn không còn sức, ngã xuống ghế sa lon. Trời ạ! Cô đã làm cái gì? Nếu như sự thật như Nham Hổ nói, cô chính là đem La Nhạc Nhi đẩy tới chỗ chết

- Là lỗi của em là em hại Nhạc nhi lâm vào nguy hiểm! Cô khổ sở nói. Cô chẳng những hại Nhạc nhi, còn phản bội nam nhân mình yêu...

Tại sao mình không tin Nham Hổ? Hấn là ôn nhu như vậy, mà mình lại lầm tin lời nói kia, cũng bởi vì ghen tỵ với Nhạc nhi, làm ra chuyện phản bội hấn!

- Thật xin lỗi! Thật xin lỗi. Em lại nghĩ anh và Nhạc nhi là quan hệ đó...Lê Nhi hối hận, 2 tay che mặt khóc

Rất rõ ràng, đơn giản Lê Nhi là bị Tô Ny lừa gạt, mới có thể làm ra chuyện như vậy. Mặc dù không phải là ác ý, nhưng Nham Hổ lại không thể tha thứ nàng. Lê Nhi là nữ nhân hắc yêu , hắc thậm chí muốn đem cô giới thiệu cho bạn tốt của mình biết. Nhưng cô phản bội hắc, hủy diệt tín nhiệm của mình đối với cô. Nhìn vẻ mặt đau khổ đó muốn đưa tay ra an ủi, nhưng tay lại dừng lại

Thật xin lỗi... Lê Nhi khóc hướng hắc nói xin lỗi

Xin anh hãy đi cứu Nhạc nhi!

Nhạc nhi không cần cô lo lắng, ta sẽ cứu trở lại.Nham Hổ lạnh lùng nói.

Lê Nhi đột nhiên ngẩng đầu, thấy hắc vẻ mặt tức giận của hắc.

Em xin lỗi, mong anh hãy tha thứ, em không phải cố ý.Vì yêu anh em mới làm ra chuyện sai trái như vậy, em sợ mình sẽ mất đi anh nên...Cô mong Nham Hổ tha thứ

Cô không tin a, giữa chúng ta hãy chấm dứt . Nham Hổ quyết tâm đưa ra quyết định (*L : hắc mới chương 8 mà, sao nhanh vậy chấm dứt vậy, tác giả đâu ra đây... Tác giả : dạ báo cáo đồng chí bình tình, chưa dứt...chưa dứt...*)

Cô hãy đi khỏi đây, tôi không muốn nhìn thấy cô

Tình yêu không chịu nổi khảo nghiệm, nó giờ chẳng còn giá trị nữa

- Thật xin lỗi, thật xin lỗi...

Không cách nào thừa nhận sự thật Nham Hổ giận mình thấu xương, Lê Nhi thương tâm ngồi ngay đó. Nhưng cho tới bây giờ, cô cũng chỉ là không ngừng nói xin lỗi.

Một khi đã quyết định ta không bao giờ thay đổi, cô hãy lập tức rời đi

Không...Lê nhi khóc thật đau lòng, tuyệt vọng

Nham Hổ quay đi không muốn đối mặt, sợ mình sẽ mềm lòng

Nếu cô không thể tự đi, ta sẽ kêu người đưa cô đi (*L: Edit đoạn này ta thấy bản chất của mình khá đáng đá, hắc hắc*)

Nhìn bóng lưng như dần rời xa, giờ khắc này Lê Nhi tuyệt vọng . Hết thấy cũng là lỗi của cô! Cô đã làm tổn thương người đàn ông mình yêu, cùng đã phản bội lòng tin của hắn với mình (*L : ta cũng thế, làm tổn thương người đó, nhưng ta không thể nói được 1 câu xin lỗi vì người đó đã chẳng còn... chết lại nói lung tung, tập trung chuyên môn ...hít thở, hít thở...*)

Đáy lòng cô biết rằng không thể cứu vãn được nữa...

Nham Hổ lạnh nhạt đuổi, Lê Nhi biết vô lực, đem tâm trạng đau đớn ra đi mong tìm được người nhà an ủi

Nhưng về nhà không thấy chị cả và em út đã đi đâu, không biết họ đang ở đâu? Đi tới căn phòng của Hỉ Nhi nằm ngã vô lực xuống giường lòng tràn đầy hối hận

Sai, sai, sai, cũng là lỗi của cô! Là cô đích thân hủy diệt hạnh phúc của mình -- Lê Nhi không ngừng chỉ trích mình ngu xuẩn. Nhưng trong nội tâm cô hiểu, đau đớn lớn nhất là làm tổn thương Nham Hổ!

Đối với sự kiêu ngạo của nam nhân mà nói hẳn sẽ luôn tin tưởng người mà hẳn yêu. Nhưng cô lại đem sự trân trọng đó đập vỡ...

Trời dần chuyển tối cô vẫn chưa bật đèn, nước mắt rơi trong bóng tối, sự hối hận sâu tận tâm can. Không biết qua bao lâu, trong ánh trăng mờ dường như nghe được có tiếng người mở cửa, nhưng Lê Nhi vẫn không nhúc nhích, cô cũng thấy mình chẳng còn sức nữa.

- Chị cả, nhà hàng kia thật ngon, trưa mai chúng ta lại đến đó nhé. Giọng nói Hỉ nhi ngọt ngào truyền vào trong tai. Không hiểu cô bé làm nũng gì...

- Thật là, chị hai không biết tắm. Bớt đi 1 người, chị hãy bồi bổ cho em, sắp tới kì thi rồi. Sôi nổi chạy vào, sau đó Hỉ nhi đem cửa phòng mở ra, cái tay ở trong bóng tối tìm công tắc đèn điện.

- Oa a -- đèn sáng ngời, nhưng Hỉ nhi ngay sau đó hoảng sợ tiếng thét chói tai.

- Hỉ nhi? Bỗng Nhi nghe tiếng, sợ là kẻ trộm tới, thuận tay cầm cây chổi tự vệ, lao đến. Lúc này Hỉ nhi cũng đã định tâm,

thấy Lê Nhi đang nằm ở trên giường

- Chị hai? Thì ra là chị, sao lại đột xuất về, lại không để đèn, dọa em... Hỉ nhi bấu môi, nhìn Băng Nhi tố cáo

- Lê Nhi? Em không phải ngày hôm qua mới trở về, nói còn muốn ở bên ngoài bận rộn một chút, làm sao đột nhiên trở lại? Băng Nhi để xuống cây chổi, nhìn Lê Nhi nghi ngờ.

Lê Nhi giữ vững động tác, cũng không nhúc nhích, dường như không nghe thấy lời Băng Nhi nói có ý gì. Có thể hù dọa kẻ lớn mật như Hỉ Nhi theo lý thuyết là chuyện thú vị, nhưng cô chẳng có tâm trạng mà cười

Nhìn bộ dạng Lê Nhi dường như có vấn đề, Băng Nhi ngồi vào bên giường.

Lê Nhi? Em ngủ quên? Hay là thân thể không thoải mái?

Nghe chị cả hỏi tới, Lê Nhi rúc vào trong gối, không nói 1 lời.

Đang thay quần áo, Hỉ nhi phát hiện tình trạng khác thường, nhìn về hướng giường Lê Nhi

- Chị hai? Chị bệnh sao?

Lê Nhi từ từ đưa mặt ra, cô khóc nhiều quá làm 2 mắt sưng húp đỏ lên, là Băng Nhi và Hỉ Nhi hoảng

Ông trời của ta ! Làm sao khóc thành như vậy? Hỉ nhi lắp bắp hỏi:

Sẽ không phải là bị người khó dễ sao?

Băng Nhi trừng nhìn em út một cái, nhưng ngay sau đó ôn nhu ôm lấy Lê Nhi

Xảy ra chuyện gì ? Nói cho chị , nghe xem chị có thể giúp gì cho em ?

Chị...Giọng nói này như làm Lê Nhi cảm thấy mùa đông lại có nắng ấm không nhận được khóc thành tiếng. Đem sự việc xảy ra nói cho chị. Nhưng không nói cô và Nham Hổ đã có quan hệ khác thường

Nham Hổ? Em ở tổng nhà hăn, gạt chị nói đi phỏng vấn ?
Băng Nhi nghe nhú mày

Trực giác chị đang ép hỏi, có hay không cùng cái kia nam nhân có quan hệ, nhưng cô vẫn là nhịn xuống. Bởi vì bây giờ không thích hợp trách cứ em gái đag bị thương.

Không có... Lê Nhi lắc đầu phủ nhận

Đúng là em đi phỏng vấn, chỉ là em lại thích hăn thôi

Lấy tay lau đi nước mắt em gái, Băng Nhi nói:

- Rời đi cũng tốt, hăn trách em chứng tỏ hăn không coi trọng em, không đáng cho em đau khổ

- Không! Hăn là nam nhân tốt, chỉ là chính em không biết quý trọng, mới làm tổn thương hăn, cũng làm bị thương mình. Lê Nhi khóc thay hăn biện hộ.

- Chị đúng là đại ngu xuẩn? Lại còn Ba xã trưởng đúng là cái loại lừa gạt, chị lại dễ tin người nên mắc mưu

Hỉ Nhi lời nói như đổ thêm dầu vào lửa, làm Lê Nhi xấu hổ không dứt, khóc nữa

Em im ngay, nói linh tinh! Băng Nhi nghiêm nghị trách cứ, Hỉ Nhi biết điều im lặng

Không sai! Em đúng là kẻ chẳng có đầu óc, lại đi ganh tỵ mới tin lời nói của y

Chị rất yêu hăn ? Hỉ Nhi không nhịn được lại nói tiếp

Chị xin lỗi biết đâu hăn sẽ tha thứ cho chị, hãy xin lỗi hăn 1 lần nữa

Không! Sẽ không. Hăn là một nam nhân kiêu ngạo, sẽ không tiếp nhận nữ nhân phản bội hăn. Về mặt cô đơn hiện ra trên mặt Lê Nhi.

Lại còn về phần biên tập Ba quẻ tuần san kia, âm mưu bắt cóc đe dọa là loại không lương thiện, nếu em ở đó làm việc lâu sẽ không phải chuyện hay. Băng Nhi mở miệng khuyên

Nhưng là La Nhạc Nhi ở trên tay bọn họ, không biết xảy ra việc gì không ? Nhớ tới La Nhạc Nhi vô tội , Lê Nhi vẫn là cảm

thấy hết sức áy náy.

Nếu có thể cứu được em ấy ta mới không bị lương tâm cắn rứt

Hỉ nhi hét lớn:

- Trời ạ! Chị cũng không cần quản nhiều như vậy. Nham Hổ không phải là người rất lợi hại sao? Hắn sẽ cứu được thôi, chị đúng là ...

- Nhưng là... Lê Nhi vẫn là cảm thấy bất an.

- Đừng nhưng là nữa , em nghỉ ngơi thật tốt, những việc khác sau này hãy nói. Băng Nhi cắt đứt lời Lê nhi, ôn hòa nhưng kiên định đem chăn bông kéo lên.

- Vâng ! Lê Nhi 2 mắt nhắm lại, ngủ tiếp

Băng Nhi làm ám hiệu kêu Hỉ nhi đến một bên nói chuyện.

- Em coi chừng chị hai giúp chị, đừng cho nó ra ngoài sợ nó sẽ gây chuyện

- Không thành vấn đề! Em vốn là dự tính muốn thức đêm học, nhất định sẽ coi chừng chị . Hỉ nhi lòng tin tràn đầy vỗ ngực bảo đảm. Hỉ nhi dám cam đoan, Băng Nhi cũng an tâm nhiều.

Quay đầu nhìn về phía giường, Băng Nhi âm thầm mong cha mẹ phù hộ , hy vọng nó có thể sớm thoát khỏi này đoạn tình cảm đau thương...

Hỉ nhi đúng là y theo hứa hẹn, cố gắng thức đêm đi học. Nhưng đã đến trời gần sáng lại ngủ gục mất. Cho đến khi người bán đậu phụ rao qua, mới tỉnh lại. Ngáp ánh mắt nhìn giường....Chị hai đâu rồi? Không phải đi wc chứ ?

Qua mười phút đồng hồ, Lê Nhi không có trở về phòng, cô mới phát hiện tình huống không đúng, vội vàng vọt tới wc nhìn, Lê Nhi không có ở đây!

Cái này... xong, chị cả nhất định sẽ lột da của mình! Hỉ nhi vẻ mặt đưa đám, lại sợ đánh thức chị cả , cho nên rón ra rón rén về phòng. Nhìn giường trống, buồn rầu ngồi xuống

Chị hai lại đi đâu không biết ? Ngoài miệng oán trách, lại ngáp

Sé không phải đi tìm cái mụ La kia chứ, nhưng biết cô ta ở đâu mà tìm. Bất an dâng trào

Chị hai là một người siêu cấp đơn thuần, chỉ cần cảm thấy thua thiệt đối phương, sẽ hết thấy muốn đền bù. Nhưng là quá tốt nên gây không ít phiền toái. Chỉ sợ chị sẽ chạy đến tìm tên Ba xã trưởng kia hỏi, chị làm sao ứng phó được loại cáo già kia. Nên làm cái gì bây giờ? Có muốn hay không nói cho chị cả , sau đó báo cảnh sát giúp đỡ?

Nghĩ đi nghĩ lại, cô mắt chợt lóe sáng, nhìn xung quanh, tìm cuốn sổ mà Lê Nhi hay ghi chép. Gấp gáp tìm cuốn sổ, mở ra lật từng trang. Sau đó mắt sáng ngời, cười đắc ý (*L: nhỏ này định làm gì nhỉ ?*)

- Sau đó gọi điện thoại, không lâu có 1 giọng nam nhâm trầm thấp đáp

- Ai vậy? Nam nhân kia lạnh lùng hỏi

- A...nghe được đối phương trả lời, Hỉ nhi hưng phấn nở nụ cười. Ông trời phù hộ, chị hai được cứu rồi...

Lê Nhi cả đêm lăn qua lộn lại, chính là ngủ không được. Cô quyết định, muốn tìm ra tung tích của La Nhạc Nhi đền bù lỗi lầm của mình. Thừa dịp Hỉ nhi ngủ, cô lặng lẽ rời khỏi Đường gia, muốn đi nhà xuất bản tìm Ba xã trưởng xem có thể hay không phát hiện đầu mối gì. Buổi sáng "Ba quẻ tuần san" vẫn là như ngày thường, có thật nhiều nhân viên đang bận làm việc. Lê Nhi không muốn quấy rầy bọn họ, 1 mình len lén đi tới phòng xã trưởng. Đứng ở cửa chần chừ, sau đó cô giơ tay lên chuẩn bị gõ cửa. Còn chưa gõ nghe thấy bên trong vọng ra tiếng nói chuyện điện thoại

- Tô Ny? Tôi không phải là nói cô không nên tùy tiện gọi điện thoại sao ? Bất người thuận lợi rồi, chúng ta không cần liên

lạc với nhau nữa, tôi không muốn bị người khác phát hiện ta có quan hệ với các người . Ba xã trưởng không vui nói

Đầu bên kia điện thoại Tô Ny, không hiểu nói những gì, ba xã trưởng giọng nói

Cô đừng nói như vậy, tôi cũng không phải phải sạch quan hệ của chúng ta, chúng ta còn nhiều cơ hội hợp tác kiếm tiền. Ba xã trưởng tiếp tục nói:

Thuyền không thành vấn đề, buổi trưa theo thời gian dự định đi Singapore. Ta đem người giấu ở hầm ngầm kho của nhà xuất bản, có người trông coi, nơi đó rất an toàn,. Cô nếu như không yên lòng, đại khái có thể tự mình đi thị sát

Nhà kho ?

Nếu như Lê Nhi nhớ không lầm, cô từng nghe cái khác đồng nghiệp nhắc tới công ty có một hầm. Mỗi tuần công ty cũng sẽ lợi dụng thuyền hàng, đem tuần san vận chuyển hướng Đông Nam Á tiêu thụ.

Lê Nhi lặng lẽ lui về sau đi, dọc theo chỗ rẽ cầu thang nhanh chóng xuống lầu.Cô nghĩ nên báo cho Nham Hồ tin tức kia, nhưng sợ mình nói không đúng hấn sẽ tức giận.Cho nên muốn đi trước xem thế nào rồi mới báo Nham Hồ cứu người chưa muộn

Lê Nhi gọi xe taxi tới bến tàu. Phát hiện vùng này có rất nhiều thuyền, không biết đâu mới là chiếc thuyền buôn mà Ba quẻ tuần san dùng.Nhưng đang ngó lung tung, lại thấy bóng dáng quen thuộc -- Tô Ny. Lê Nhi nhanh chóng trốn qua một bên. Phát hiện Tô Ny đang nhó nhìn xung quanh, nhưng ngay sau đó bước nhanh đi vào một gian cũ kỹ trong kho hàng.Nhạc Nhi chắc được giấu trong kia? Mặc dù 2 chân như nhũn ra, tim đập mạnh nhưng Lê nhi vẫn kiên định đi theo sau. Khi cô rón rén đi vào thấy không biết Tô Ny nơi nào, rẽ chỗ nào ...Lê Nhi ngẩn ngơ, cô cũng chỉ có thể tiếp tục đi xuống. Tóm lại cô nhất định phải tìm được Nhạc Nhi!

Theo lời Ba xã trưởng nói điện thoại Nhạc nhi giấu trong 1 cái buồng, nên Lê nhi bắt đầu tìm kiếm. Cô chú ý đi nhẹ để không bị phát hiện. Nơi này im lặng tới độ cô nghe thấy tiếng tim mình đập. Đột nhiên có 2 người đàn ông đi ra, làm Lê nhi trốn luôn đóng sách phía sau

- Mẹ kiếp! Cô ta thật phách lối, nếu không phải ông chủ nói ta sẽ cho cô ta 1 đòn. Nam nhân tương đối cao lớn nói

Một nam nhân mở miệng khuyên hấn.

Thôi, quên đi! Chúng ta đi mua cà phê cho ả . Nghe nói cô ta ở Singapore là xã hội đen, đừng gây sự, tránh thì tốt hơn

Nói rồi 2 nam nhân đi về phía cửa. 2 nam nhân này đang nói về Tô Ny. Chắc cô ta ra lệnh cho họ mua đồ - Lê Nhi suy đoán

Chạy ra khỏi đóng sách, từ hướng 2 người đàn ông khai ra lúc này đi vào cầu thang. Không biết ngoài Tô Ny còn ai trong đó nữa, cô thấy sợ...bất an nhưng chân vẫn đi về trước. Càng đi, nơi này càng giống mê cung

Mất công như vậy phải muốn ra! Cô quay đầu hướng xung quanh

Vừa nhìn vừa tìm vài vòng, không có phát hiện tung tích Nhạc nhi. Chẳng lẽ ở bên kia? Lê Nhi nghĩ quay đầu lại, nhưng thấy phía trước có 1 người đàn ông đang ngồi ở ngoài 1 cái cửa sắt lim dim. Có thể Nhạc Nhi ở đó. Nhưng làm sao lừa được nam nhân kia ra khỏi chỗ canh giữ

Chết tiệt ! Mình bị tiêu chảy thì phải. Nói rồi ôm bụng chạy đi

Chớp thời cơ, Lê Nhi xông lên, hướng cửa sắt nhìn. Quả nhiên không ngoài dự liệu, cô thấy có một cô bé tóc dài đang quay lưng, co rúc ở trên sàn nhà.

- Nhạc nhi . Đã quên mình phải báo cho Nham Hổ, Lê Nhi muốn mở ra cửa sắt, muốn lập tức cứu ra Nhạc nhi.

Cô khẩn trương đỡ dậy Nhạc nhi.

- Nhạc nhi, em sao rồi?

La Nhạc Nhi khẽ mở mắt, môi mím không nói.

Có thể cô bé nghe không hiểu tiếng Trung? cho nên Lê Nhi ít tiếng Anh, hỏi lần nữa, nhưng Nhạc nhi vẫn không trả lời. Không lẽ Nhạc Nhi bị câm??? Cô bé thật đáng thương, không có cha mẹ...lại còn bị khiếm khuyết...

- Chị tới cứu em, chúng ta chạy mau . Lê nhi kéo Nhạc nhi chạy

Định chạy, nhưng tiếng bước chân đang gần

Không sao, hướng bên kia đi. Cô lôi kéo Nhạc nhi, hướng đi ra bên kia chạy đi.

2 người lôi kéo, chạy xuyên qua bao hành lang, mà vẫn không hết đường.Lúc này ở kia phát hiện tiếng ồn, chắc họ đã phát hiện không tìm thấy Nhạc nhi. Lê Nhi trong lòng vô cùng lo lắng. Cuối cùng, các cô đi tới một nơi rộng rãi, chất đầy tạp chí cũ quá hạn.Có cửa sắt, phải có mật mã mới mở được cửa

- Đứng rồi, cánh cửa đó. Lê Nhi hưng phấn hô.

Lúc này, đột nhiên nghe thấy có người đến gần cô vội vàng lôi kéo Nhạc nhi trốn được phía sau đồng tạp chí .

Lúc này một nam nhân đi tới trước cửa bắt đầu ấn mật mã. Lê Nhi nhìn đối phương nhanh chóng cố gắng ghi nhớ mật mã.Cửa sắt mở ra, nam nhân kia biến mất

- Một lát nữa thôi, chúng ta có thể ra ngoài. Cô nói cho Nhạc Nhi, sau đó ấn mật mã

- Ta nhớ được là 8, 7, 0, 4, 5, 9, sau đó là... .. Quên mất cuối mật mã, Lê Nhi nhanh chóng trán toát ra mồ hôi.

Nhạc nhi không nhìn mắt trợn trắng, tức giận nhìn cô, đột nhiên mở miệng nói ra một chuỗi mấy chữ.

8704593268. (L : bà Lê Nhi này trí nhớ giống mình thế, cứ đụng đến số là quên lung tung)

Em có thể nói ? Lê Nhi nhìn chăm chăm cô bé

Vậy sao lúc này em không trả lời ta

Ta không có thói quen nói chuyện với kẻ ngốc Nhạc nhi mở miệng chọc cô (*L : ôi trời, bé này chảnh dữ, nhưng nói thật Lê Nhi nhà ta ngốc nên mới bị lừa chứ =,=*)

Cô bé sau khi tỉnh lại nghe Tô Ny và Ba xã trưởng nói là vì sự ngu ngốc của Lê Nhi nên mình bị bắt, cho nên dù Lê Nhi tới cứu cô vẫn chẳng có hảo cảm

Cái đó Lê Nhi xin lỗi cười cười, cũng không có tức giận.

Sau đó ấn mật mã, cửa được mở

Chúng ta đi thôi! Các cô hưng phấn đi vào cánh cửa kia.

Không nghĩ tới ra cửa, nhưng xuất hiện nỗi sợ hãi kêu không dứt...

Chương 10

Hai người, cực khổ rồi! Không thể lường được Ba xã trưởng xuất hiện

Ông! Lê Nhi sợ lui về sau, nhưng cửa đã đóng kín, căn bản không đường lui.

Rút ra súng, Ba xã trưởng ra lệnh các cô

- Quay đầu nào, giờ tôi sẽ nhốt các cô 1 chỗ

Sau đó Ba xã trưởng áp giải các cô trở lại gian phòng nhốt Nhạc nhi lúc nãy

Đường tiểu thư ! Ba xã trưởng tiếc nuôi nhìn cô.

Không phải là muốn cô biết điều một chút tiếp tục phỏng vấn sao? cô như thế nào lên trình thám rồi?

- Tôi đã biết, hết thảy cũng là các người giở trò. Nham Hổ căn bản không có dụ dỗ La Nhạc Nhi! Lê Nhi tức giận lên án hẳn.

Nghe được lời của cô, Ba xã trưởng cười ha ha.

- Thì thế nào? Nhờ sự ngốc nghếch này của cô mà chuyện này có thể tiến hành thuận lợi như vậy chứ

- Ông thật ghê tởm! Cô không nhận được kêu to.

- Thật đáng tiếc, bởi vì cô không nghe lệnh phỏng vấn cho nên ta chỉ có thể đuổi việc cô...Cô yên tâm, tôi bây giờ sẽ giết chết cô, cũng sẽ không đem cô trói đến Singapore đâu... Hẳn cố tình hài hước tiếp tục nói:

- Cô sẽ bị trói, chìm vào vùng biển quốc tế làm mồi cho cá ăn đi.

Ba xã trưởng đang cười ha ha, đột nhiên truyền đến tiếng chuông báo động. Nhất thời, mặt hắn biến sắc tương đối khó coi.

Các cô biết điều một chút đợi ở chỗ này, dám ra khỏi cánh cửa này một bước, tôi gọi người đem các người bắn cho thành tổ ong! Hắc tào bạo uy hiếp nói. Nói rồi đẩy cửa đi, để lại Lê Nhi, Nhạc nhi hai mắt nhìn nhau.

Một hồi lúng túng Lê Nhi mở miệng nói chuyện.

- Nhạc nhi...

- Đừng gọi tên tôi, tôi không quen cô. Cô bé lạnh lùng nói (*L: giọng giống hết Nham Hổ, lạnh như băng...như này không nói không quan hệ mới lạ*)

- Xin lỗi, tôi là người xấu! Lê Nhi nói nhưng cô bé không nghe, còn bịt chặt lỗ tai

Cô bất đắc dĩ cười khổ, muốn nói thêm gì nữa, ngoài cửa đột nhiên truyền đến liên tiếp tiếng súng. Các cô lập tức bị dọa biến sắc.

Mấy phút đồng hồ sau, bên ngoài vừa khôi phục sự yên lặng.

Ngoài cửa nồng đậm mùi thuốc súng, mùi vị sắc mũi trong không khí tràn đầy sương khói. Sau đó một thiên thần - uy phong xuất hiện ở màn sương kia.

Làm sương khói dần dần tản đi, Lê Nhi định thần nhìn lại, lập tức kích động nước mắt chảy xuống -- thiên thần là Nham Hổ...

Thấy Nham Hổ trên mặt kiên nghị, tự tin về mặt, cô đang muốn liều lĩnh hướng hắc chạy đi, thanh âm từ phía sau truyền đến ngăn cản cước bộ của cô

- Không được cử động, dám chạy tôi sẽ cho cô đi đời. Tô Ny đột nhiên xuất hiện ở phía sau Lê Nhi cùng Nhạc nhi sử dụng súng chỉ vào đầu của các cô.

- Chị hai! Hỉ nhi thế đồng thời xuất hiện sau Nham Hổ. (*L: ồ, nam nhân Hỉ nhi gọi là Nham Hổ hả? Ta lại hi vọng có 1 kẻ tiếu tam làm anh hùng cứu mỹ nữ chứ, thất vọng quá, hix*)

- Hỉ nhi! Ngoài ý muốn thấy em gái, Lê Nhi kích động kêu lên.

Nham HỔ tỉnh táo nói

- Thủ hạ của ông đã bị ta tóm hết, ông nghĩ mình còn có thể chạy thoát ư?

- Vậy sao? Cô ta cười lạnh, hòng súng xoay quanh 2 người

- Ta nên giết ai trước nhỉ? Cô kí giả người tình của người? Hay con gái của La lão đại?

Lời uy hiếp của cô làm Nham HỔ nheo mắt lại

Cô cứ quyết định, nhưng bất kể là ai thì người sẽ hối hận...

Tô Ny căn bản không đem lời nói của Nham HỔ ở trong lòng.

- Cô tại sao phản bội ba ba ta? Ông luôn đối với cô không tệ. Nhạc nhi oán hận hỏi.

- Nay còn muốn hỏi sao? Ba ba của cô lớn tuổi, làm việc càng ngày càng không dứt khoát. Chúng ta làm sao cùng những bang phái khác cạnh tranh? Không bằng đi theo Lâm Hoa, để cho hắn giết chết ba ba của cô, ta còn có thể bò lên đứng vị trí thứ hai. Tô Ny khinh thường nói.

- Ba xã trưởng cũng là người trong bang các người sao? Lê Nhi mở miệng hỏi.

Tô Ny thú vị cười cười.

- Không phải. Nam nhân kia vốn là tội phạm lợi dụng nghề nghiệp làm chỗ che chở. Lần này, chúng ta chẳng qua là tìm hắn hỗ trợ thôi!

- Cũng là giống nhau... Lê Nhi lẩm bẩm tự nói. Bất kể thế nào nói bọn họ đều là cá mè một lứa.

- Cho thuyền tới, ta đem ký giả trả lại cho người, người để cho ta mang đi La Nhạc Nhi thế nào? Phán đoán tình thế đối với mình bất lợi, Tô Ny hướng Nham HỔ nói lên đề nghị.

- Không thể nào. Hắn lạnh lùng cự tuyệt yêu cầu Tô Ny.

Tô Ny đem hòng súng để ở đầu Nhạc nhi

Nếu như ta đi không được, không cách nào nói cho Lâm Hoa. Không bằng trước hết giết con nhỏ này

Đừng giết cô bé, giết tôi trước này! Lê Nhi đột nhiên kêu lên. Cô không thể để cho Tô Ny giết chết Nhạc nhi!

Cô đúng là lương thiện !

Tô Ny lời còn chưa nói hết, Nhạc nhi đột nhiên cắn

- Đáng chết! Con nhỏ chết tiệt ! Tô Ny bị đau, đem Nhạc nhi đẩy té trên mặt đất.

Rất nhanh, Nham Hổ bắt được cơ hội, nhanh nhẹn đi phía trước lôi ra một cái con dao đầu tiên là phi vào tay Tô Ny nhưng ngay sau đó Tô Ny rút súng, cả hai đang độ sức. Nhưng nhanh chóng bị Nham Hổ chế phục, 1 quyền đánh bất tỉnh

May là em cơ trí, gọi điện hẩn cứu mạng. Không thì chị đã đi đời nhà ma rồi. Hỉ nhi đặc ý chị tranh công.

Thì ra là em báo cho anh ta...Lê Nhi kinh ngạc nói, nhưng ngay sau đó chú ý tới Nhạc nhi ngồi ngốc ở dưới đất.

Lê Nhi quan tâm đỡ Nhạc nhi dậy .

Em không có sao chứ?

Không cần cô quan tâm. Nhạc Nhi vung tay ra, sau đó hướng Nham Hổ ôm lấy

- Nham đại ca, thật tốt là anh tới cứu em, nếu không em bị bắt trở về nhất định phải chết! Cô ngọt ngào về phía Nham Hổ làm nũng nói.

Nham Hổ ôm lấy Nhạc nhi, ánh mắt lại thẳng tắp nhìn về về mặt Lê Nhi.

Đứng ở một bên nhìn hình ảnh, Hỉ nhi nhìn chằm chằm Nhạc nhi.

Mới vừa rồi cái nha đầu kia đối với Lê Nhi thái độ không lễ phép.. Bây giờ vừa đã gặp đã thân mật ôm lấy Nham Hổ, Hỉ nhi lại càng nhìn càng khó chịu.

- Này, sao người lại dám thái độ vậy với chị của ta. Hỉ nhi kéo Nhạc nhi khỏi lồng ngực Nham Hổ (*L : ha há, để tuổi trẻ giải quyết, chị Lê nhà ta ngu bỏ xừ, để nhóc này trị nhóc kia*)

- Liên quan gì đến người? Trùng mắt nhìn cô bé kia

Với con gái mà nói, nhìn thấy kẻ đối diện mình xinh đẹp cũng thấy khó chịu

Thấy em gái ra mặt cho mình, Lê Nhi cảm động muốn ôm cô bé, nhưng câu nói sau làm cho Lê Nhi xém ngã

Là chị của ta đương nhiên là liên quan tới ta. Ai cho người làm khó chị ta. Hỉ nhi đặc ý nói. Chỉ có ta mới có quyền đó ! (L : ôi chết cười, rớt cằm)

Nhạc nhi phát ra tiếng cười khinh thường

- Nói quái gì vậy, ta không hiểu?

- Không hiểu? Hỉ nhi phát ra tiếng cười khoa trương hơn, kéo Nhạc nhi đi .

- Chúng ta đi hàn huyên một chút.

- Ta mới không cần cùng người nói! Nham đại ca cứu mạng... Nhạc nhi giãy dụa, hướng Nham Hổ cầu cứu, nhưng Nham Hổ nhưng không có xuất thủ.

Nhìn bóng 2 đứa nhỏ đi, Lê Nhi cũng rời đi, nhưng lại bị Nham Hổ từ phía sau ôm lấy

- Sẽ không có chuyện gì xảy ra chứ? Cô lo lắng nói

Nham Hổ vuốt ve tóc dài mềm của nàng .

- Em yên tâm, Nhạc nhi không có việc gì.

- Tôi là sợ mọi người của tôi có việc. Lê Nhi nhú mày.

Mặc dù Hỉ nhi lạnh lợi, nhưng dù sao cũng là em cô. Huống chi, Nhạc nhi thoạt nhìn cũng không phải là nhân vật dễ trêu, Lê Nhi lo lắng Hỉ nhi bị thiệt thòi.

- Em đừng lo lắng, hai người kia cũng không có việc gì. Nham Hổ buồn cười nhìn Lê Nhi.

Bằng hăn sức quan sát tinh tường của hăn, bất luận là Hỉ nhi hoặc Nhạc nhi, cũng không phải bình thường (L : ý anh là 2 nhỏ này quý như nhau). Lê Nhi lo lắng là thừa.

- Chúng ta cũng cần nói chuyện một chút. Nham Hổ cúi đầu, ở bên tai cô nhẹ nhàng nói.

Hơi thở bên tai, Nham HỔ đag ôm mình là thực. Lê Nhi không còn đườn thoát, mà dù có dùng sức liệu mình có thể thoát khỏi cánh tay Nham HỔ

Bỏ em ra ! Cô giãy dựa kêu lên.

Em, đúng là cô gái ngốc . Nham HỔ nghiêm túc nói

Tại sao chạy đến chỗ nguy hiểm như vậy? Em cho là bằng bản thân em có thể cứu Nhạc nhi sao?

Lê Nhi ủy khuất nói.

Em không có nghĩ nhiều như , chỉ là nghĩ tới trước tìm kiếm, xác định Nhạc nhi ở chỗ này sau báo cho anh thôi

Em không tin vào khả năng của anh? Nham HỔ mắt nhếch lên nói

Ngay từ lúc tối ngày hôm qua, người của anh cũng đã tra ra tung tích của Nhạc nhi. Anh vốn là dự định khi bọn họ chuẩn bị lên thuyền mới cứu Nhạc nhi ra , thừa cơ một lưới bắt hết. Bởi vì cô nhiều chuyện, cho nên bọn anh buộc hành động trước thời gian

Thật xin lỗi. Biết chính mình lại gây họa, Lê Nhi ngập ngừng cúi đầu, không dám nhìn thẳng hẳn.

Không phải là em không tin năng lực của anh, chẳng qua là nóng lòng... Cám ơn anh tới cứu Nhạc nhi, cũng thuận tiện đã cứu em.

Xem ra phải đem em buộc thật chặt mang bên người, xem em có tiếp tục gây chuyện thị phi. Nghe được cô nói xin lỗi, Nham HỔ đột nhiên nói. (*L : thôi anh à, vk đại cái mang...anh cố gắng mang chị ấy đi đâu thì đi, chặt vào ko chạy nữa đó – NHỔ : yên tâm anh là chuyên gia máy tính, cả cái CPU còn thâm nhập được ko lẽ ko quản nổi 1 cô vợ ngốc*)

Cảm giác, cảm thấy hẳn nói lời kỳ quái nhưng Lê Nhi trong lúc nhất thời không thể hiểu.

- Anh nói vậy là có ý gì? Cô ngây ngốc hỏi.

Nham Hổ bất đắc dĩ thở dài, nhưng ngay sau đó vươn ra bàn tay to chạm nhẹ tóc của cô.

- Hãy trở về với anh (*L : e kết câu này, khóc rào rào cảm động, ước gì có ai nói vs mình câu đó*)

- Nhưng chẳng phải anh đã nói anh và em...hai chúng ta... Lê Nhi ấp a ấp ứng, cũng không cách nào nói ra 3 từ "Đã chia tay"

- Cá tính của anh rất cố chấp, cả đời chỉ yêu một người. Nếu yêu...cho dù là có chia tay, anh cũng sẽ không buông tha ... Hấn vừa thành khẩn, nghiêm túc vừa nói. (*L : ềo, chung tình, yêu 1 người là thế đấy !*)

Lê Nhi nghẹn ngào nói, nước mắt như giọt pha lê trong suốt tuôn rơi:

Nhưng chính em đã phản bội niềm tin của anh

Đêm lòng ban tay của nàng khe hôn, hấn ôn nhu nói :

Nếu như không có những hiểu lầm, thì sẽ không có những thứ mà anh không nhận ra

Sao anh lại đổi ý vậy ? Lê Nhi còn nhớ rõ, ngày đó hấn quả quyết đuổi mình đi.

Là em của em đã nhắc nhở anh

- Hỉ nhi? Cái này ... Lê Nhi càng thêm mơ hồ, Hỉ nhi có liên quan gì?

- Buổi sáng hôm nay, cô bé gọi điện thoại cho anh, nói cho anh biết em có thể sẽ xảy ra chuyện . Nham Hổ cúi đầu hôn tóc của nàng.

- Sau đó cô bé còn nói chuyện khác.

Lê Nhi tò mò hỏi:

Cô bé nói cái gì?

Cô bé nói không tin trong 1 thời gian ngắn như vậy mà có thể yêu anh! Một là anh quá tốt, hoặc chị của nó đầu óc có vấn đề! Nhớ tới lời nói của Hỉ nhi trong điện thoại làm Nham Hổ không nhịn lên cười lần nữa

Ngay sau đó lại vừa nghiêm túc nói:

Cô bé nhắc nhở anh, khi yêu người ta sẽ không hoài nghi, nhưng dù em có lòng chưa chắc người ta đã để ý. Nếu không có thời gian để bồi dưỡng tình cảm thì cũng không tin vào tình yêu của anh với chị của tôi, không đủ để chị tôi tin tưởng tình yêu đó

Nghe lời hấn nói làm Lê Nhi cảm động, vô thức rơi nước mắt. Đã nghĩ bọn họ đi tới cuối, nhưng hình như bây giờ mới ở vạch xuất phát

Anh tha thứ cho em ư? Muốn cho em 1 cơ hội nữa? Lê Nhi muốn xác định

Không ! Nham Hổ lắc đầu , cự tuyệt

Quả nhiên hấn không muốn, Lê Nhi ánh mắt lập tức ảm đạm

- Phải là cho chúng ta thêm 1 cơ hội nữa mới đúng. Hấn cười sửa lại lời nói của Lê Nhi

Ánh mắt toát ra hy vọng

Anh thật đáng ghét, dọa em....!

Mặc dù sẽ còn cả 1 khoảng thời gian cả cuộc đời này, nhưng ngay bây giờ chúng ta sẽ xây đắp niềm tin cho nhau được không em? Nham Hổ ôm Lê Nhi thật chặt.

Lê Nhi then thùng gật đầu, chậm rãi nhắm mắt lại. Nham Hổ hôn lên bờ môi ấm áp của nàng, triền miên, nhiệt tình, dịu ngọt, nụ hôn thật dài, thật lâu...

Khoảng khắc sai mê này họ không biết tầng bên cnaj có 2 người đang nhìn bọn họ. Cho đến khi cô không thể thở nổi muốn buông ra thì nghe thấy tiếng cười

- A! Hai người... Không biết từ lúc nào hai cô bé đã nhìn như xem một trò vui

Thật là cực kỳ lúng túng! Lê Nhi mặt thoáng chốc đỏ bừng.

- Không cần phải để ý đến bọn em, xin tiếp tục. Hỉ nhi mập mờ nháy mắt mấy cái.

Nhạc nhi không lên tiếng, nhưng thấy hai người thân mật, vẫn là cảm thấy có chút mất hứng.

Khuôn mặt Lê Nhi đỏ bừng Lê Nhi, bây giờ mới phát hiện hai cô bé dặt tay nhau đi tới. Mới vừa nãy còn làm bộ không ưa nhau. Làm sao đột nhiên thành bạn tốt như vậy?

Lê Nhi nhìn về phía cửa lúc nãy chỉ

Vừa rồi hai em chẳng phải....?

Trải qua một trận đấu khẩu kịch liệt, đột nhiên em thấy Nhạc nhi cá tính rất giống em, cảm thấy hai đứa rất giống nhau. Cho nên...sẽ không gây nhau nữa

Hỉ nhi cao hứng tiếp tục nói:

- Thật tốt quá, bắt đầu từ bây giờ mình sẽ có thêm một đứa em

Không đúng! Ta so sánh với mi lớn hơn, ta mới là chị chứ . Hất tay Hỉ nhi ra, Nhạc nhi hai tay chống hông, vẻ mặt không đồng ý.

Không thể nào! Mi so với ta nhỏ hơn ba tháng. Hỉ Nhi cũng nhìn chằm chằm Nhạc Nhi không chịu lún

Nhạc nhi hét lớn tiếng kêu lên:

- Sao mi xấu vậy, ta mới là lớn hơn..."

- Mới là lạ... Hỉ Nhi hướng Nhạc Nhi làm mặt quỷ.

Cho nên, cả hai vừa mới bồi dưỡng được tình cảm, đột nhiên lại đấu khẩu. Hai cô bé cãi vã không nghỉ, để cho Lê Nhi bất đắc dĩ nhìn Nham Hổ.

Nham Hổ vẻ mặt không chịu được nữa , tay trái vào tay phải nhắc hai cô bé ồn ào ra (*L : oa....khỏi giỡn vậy*)

- Oa a -- thả em xuống --hai cô bé trăm miệng một lời hét chói tai.

Vóc người mạnh mẽ, túm hai cô bé như túm hai chú gà nhỏ, mang sang gian bên cạnh ném vào đó, trong phòng tiếng đau phản đối kêu lên. Sau đó hần nhanh chóng đóng cửa lại

Bây giờ chúng ta tiếp tục chuyện lúc nãy...? Hần nhếch môi nhìn Lê Nhi rất tình cảm

Nhìn khuôn mặt chân thành ấy , Lê Nhi gạt đầu đồng ý...

Trời chuyển về chiều, gió biển nhẹ nhàng thổi những đợt sóng xô bờ theo quy luật

Một đôi nam nữ nằm ở trên bờ cát, hưởng thụ thời gian hạnh phúc ngọt ngào.

- Nham Hổ... Phơi nắng lâu khuôn mặt Lê Nhi đỏ ửng, giống như là như quả táo khả ái.

Nham Hổ không nhịn được khẽ cắn mũi nàng 1 cái

- Ôi! Anh thật là ... Em có lời muốn hỏi anh . Lê Nhi gất giọng, hai tay không ngừng đánh lồng ngực Nham Hổ.

Hắn truyền ra tiếng cười rầu rĩ

Em muốn nói gì?

Anh có cảm thấy bờ biển này bây giờ rất sạch sẽ, cứ như có ai thường xuyên đến quét dọn vậy?

Đương nhiên là có. Chính là đám phần tử bất lương lần trước . Nham Hổ lười biếng nói:

Trải qua khóa huấn luyện của “ nham tổ” , bọn họ đã trở thành đội bảo vệ bờ biển, chịu trách nhiệm duy mười dặm bờ biển sạch sẽ, bảo đảm không ai được làm hư hại

Nhớ tới lần trước mạo hiểm, Lê Nhi không nhịn được phát ra như tiếng cười.

Thật thú vị. Từ lưu manh biến thành người tốt, không nghĩ bọn họ có thể cải tà quy chính.

Ừm

Em không muốn là kí giả nữa ư? Sao không thử lại lần nữa ? Nham Hổ đột nhiên hỏi.

Kể từ khi phát sinh chuyện ba xã trưởng kia, sau Lê Nhi bị sa thải "Ba quê tuần san" cũng không tìm đến tòa soạn báo khác

- Em không muốn nữa, sự việc kia xảy ra làm em biết rằng thật ra mình muốn là kí giả vì muốn giống như ba mẹ. Bây giờ em thấy mình có mục tiêu khác rồi ?

Nham HỔ ôn nhu hỏi cô

Vậy mục tiêu bây giờ của em là gì?

Em muốn mãi mãi ở bên anh, cái này có tính là mục tiêu không?

Nham HỔ cười khế, hôn lên môi của nàng...

- Oa! Nơi này quả nhiên rất đẹp. Còn có rất nhiều vỏ sò đó! Một giọng nói vang lên.

- Dĩ nhiên rồi, ta không có lừa người. Một giọng nói kiêu ngạo lên tiếng

Nghe được giọng nói quen thuộc, Lê Nhi lập tức xấu hổ ngồi dậy, sửa sang lại y phục đang xộc xệch của mình

Nham HỔ nhìn về phía nơi phát ra giọng nói, bất đắc dĩ hỏi
Sao các em cũng tới đây?

Hôm nay được nghỉ, em muốn dẫn Nhạc nhi đi dạo 1 chút .Hỉ Nhi khẳng khái nói 1 chút cũng không cảm thấy mình đang làm kì đà

Nhạc nhi thì chuyên chú đứng ở trên bờ biển, tìm vỏ sò đẹp, căn bản không nghe thấy bọn họ nói.

Nham HỔ đã tiêu diệt Lâm Hoa, mọi nguy hiểm của Nhạc nhi không còn nữa, nhưng nói thế nào cô bé cũng không chịu trở lại Singapore. Vì vậy vẫn là 1 bóng đèn cực lớn ở nhà Nham HỔ

Hơn nữa khi không có tiết học, Hỉ Nhi lại chạy tới nhà Nham HỔ chơi với Nhạc nhi tình cảm hai đứa không kém chị em thân thích là mấy. Lê Nhi cực kỳ sợ khi hai cô bé này cùng traten tuyến. May là có Nham HỔ làm chỗ dựa vững chắc, nếu không hai đứa nhỏ nhất định sẽ lấy mình ra trêu đùa

Mặc kệ hai cô bé, Nham HỔ ôm lấy Lê Nhi hướng đi.

- Ê... hai người đi đâu? Hỉ Nhi hét to hỏi

Nham Hổ không trả lời, hấn chẳng qua là cúi đầu nhìn Lê
Nhi ở trong ngực mình, nhìn nụ cười ngọt ngào của nàng, hai
người đi về phía trước nhìn cảnh hoàng hôn tuyệt đẹp

...

Toàn văn hoàn

Table of Contents

[Văn án](#)

[Tiết tử](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Kết thúc](#)

Table of Contents

[Văn án](#)

[Tiết tử](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Kết thúc](#)

Table of Contents

[Văn án](#)

[Tiết tử](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Kết thúc](#)